NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

CHARLAINE HARRIS

"OLAĞANÜSTÜ BİR MACERA" LEE CHILD

ZOR BİR YIKIM

KAKTÜSÜN

ARTEMİS

SİLAHŞOR ROSE SERİSİ İKİNCİ KİTAP

BİTMEK BİLMEYEN BİR MEVSİMDE YIKIM, ÖLÜM KADAR KOLAY OLMAYACAK...

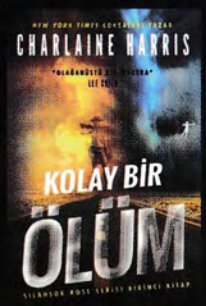
#1 *New York Times* çoksatan yazarı Charlaine Harris, "Silahşor Rose" serisinin ikinci romanında yine sürükleyici bir hikâyeyle dönüyor. Yeni bir ekibe katılan Lizbeth Rose görünüşte kolay bir koruma işi üstleniyor. Dixie'ye bir sandık götürecek, yani eski Birleşik Devletler'in en tekinsiz ve ıssız yerine. Ama elbette basit görünen işin hiç de öyle olmadığı ortaya çıkıyor çünkü hayatta işler nadiren yolunda gider. Sandığın içinde öyle güçlü bir şey saklı ki üç bölgeden de birileri onu ele geçirmenin peşinde.

Trenin raydan çıkması ve sandığın çalınmasıyla Lizbeth'in kolay görünen işi bir katliama dönüşüyor. Artık yapacak tek şey var: Toplumsal kuralların geçen yüzyıla gerilediği Dixie'de Lizbeth eski bir dostla gizli göreve çıkmalı ve sandığı geri almalı. Yoksa içindekiler büyük bir isyanın fitilini ateşleyebilir.

Büyünün kabul edilen ancak hoş karşılanmayan bir güç olduğu alternatif Birleşik Devletler dünyasında geçen bu soluksuz macerada Lizbeth çatışmanın en zorlusuyla karşı karşıya. Hem savaşta hem de aşkta.

SİLAHŞOR ROSE SERİSİ

KAKTUSUN

ARTEMİS YAYINLARI

YAYIN NO: 2307

ZOR BİR YIKIM
Charlaine Harris
Orijinal Adı: *A Longer Fall*
İngilizceden Çeviren: Mert Boz
Editör: Yeliz Üslü
Kapak Tasarımı: Asmin Ayşe Gündoğdu

1. Basım: Ağustos 2022
ISBN: 978-605-304-756-8
Sertifika No: 43949

© 2020, Charlaine Harris Schulz

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla, JABberwocky Literary Agency Inc. ile yapılan anlaşmayla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

CHARLAINE HARRIS

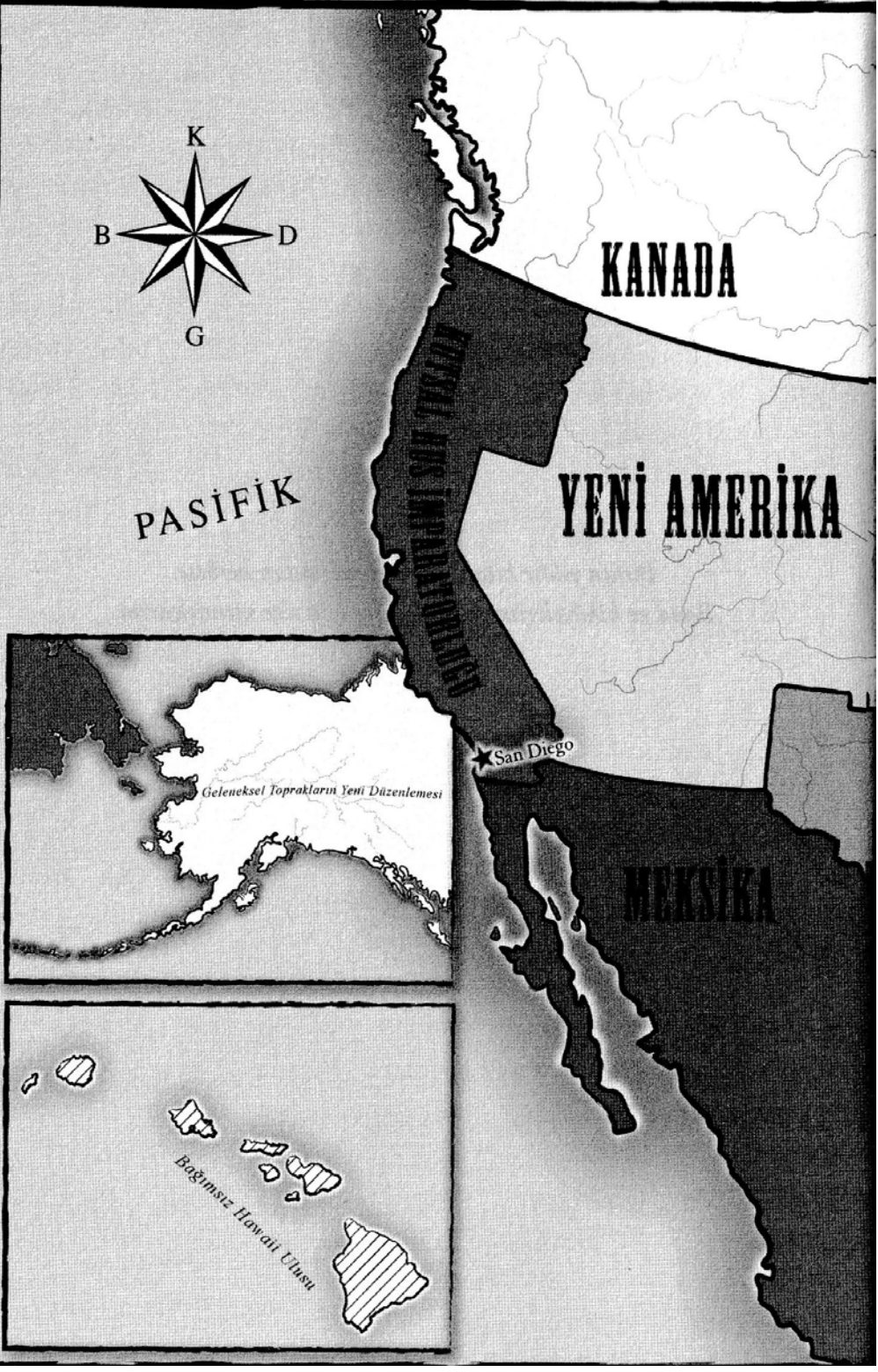
ZOR BİR YIKIM

İngilizceden Çeviren: MERT BOZ

ARTEMİS YAYINLARI

Bunca yıldır kitaplarımı elinde tutan herkese.
Bana ve hikâyelerime inandığınız için size minnettarım.

K
B
D
G
KANADA
PASİFİK
YENİ AMERİKA
AMERİKAN MİLLİ İMPARATORLUĞU
San Diego
MEKSİKA
Geleneksel Toprakların Yeni Düzenlemesi
Bağımsız Hawaii Ulusu

SUPERIOR
MICHIGAN
HURON
ERIE
ONTARIO
Ottawa
Boston
Britannia
St. Louis
Dixie
Montgomery
Dallas
Texoma
ATLANTİK
Mexico City

1. BÖLÜM

En son trene binişimin üzerinden epey zaman geçmişti ve anlaşılan bunu hiç özlememiştim. Sallantı biraz midemi bulandırıyor ve uykumu getiriyordu. Oldukça kötü bir kombinasyon. Ekibimiz kabaca batıdan doğuya, Texoma'dan Dixie'ye giden bir trenin batı ucunda oturuyordu. Uzun bir yolculuk olacaktı. Dallas'ta başka bir trene geçmemiz gerekecekti.

"Seni Sweetwater'a getiren erkek arkadaşın mıydı?" diye sordu karşımda oturan kadın. Adı Maddy Smith idi. O da benim gibi silahlarını kuşanmıştı.

"Hayır," dedim. "Dan Brick'i şu kadarkenden beri tanırım." Elimle gösterdim. Belki dört yaşındaydım.

"İyi görünüşlü bir adam."

"Gerçekten mi?" Dan'in nasıl göründüğünü hiç düşünmemiştim. "O iyi bir arkadaş."

Maddy gülümseyerek bana baktı. "Öyle diyorsan öyledir. O aynı şekilde düşünmüyor."

"Ha." Bana kalırsa Dan hakkında konuşacaklarımız buraya kadardı. Tekrar pencereden dışarı baktım. Dışarıdaki arazi, alçak tepelerin oluşturduğu sırta kadar dümdüz uzanıyordu. Güneş birkaç çiftliğe ve küçük ağaçların üzerine uzun gölgelerini bırakmaya başlamıştı. Texoma gibi çok geniş bir yerde kasabalar bir-

birinden oldukça uzaktaydı. Hiçbir şey görmeden kilometrelerce yol katettik. Texoma'nın nüfusu tarlaların kurumasından, çiftliklerin el değiştirmesinden ve grip salgınının her aileden birilerini götürmesinden önceki zamanlardaki gibi değildi. Texas'ın hâlâ var olduğu zamanlarda.

Vagonumuz boş sayılırdı. Silahşorlarla aynı alanı paylaşmak isteyecek çok fazla yolcu yoktu. Yeni ekibim, Şanslı Ekip, benim gibi yarı uyuşmuş bir vaziyetteydi. Koridorun karşısında gri bıyıklı Charlie Chop kendinden geçmiş bir şekilde horluyordu. Rogelio yakışıklı ve kızgın bir suratla pencereden bakıyordu ki bu onun rahatlamış haliydi. Jake ekibimizin lideriydi ve beni işe alan oydu. Kararlı bir şekilde, tedbiri elden bırakmadan önüne bakıyordu. Jake ile konuşacaklarımızı yarım saat önce bitirmiştik. İkimiz de sandığın üzerinde oturmakta olan benim yaşlarımdaki Maddy'ye doğru dönmüştük. O sandık kargomuzdu.

Dixie'ye gidiyor olmama rağmen çalışmak iyi hissettiriyordu. Bir önceki işim beni neredeyse öldürüyordu. Ancak uzun iyileşme dönemim hayatımda daha önce hiç hissetmediğim kadar sabırsızlanmama yol açmıştı.

Yani yeni bir ekibe ihtiyacım vardı. Jake'inse bir silahşora. İşte buradaydım. Geri dönüşümün ilk işi olarak tercih edeceğim bir iş olmasa da hiç olmamasından iyiydi.

"O büyükbabanın tüfeğiydi, değil mi?" Jake, Winchester hakkında ona söylediklerimi hatırlıyordu.

"Evet. Bana bıraktı."

"O da mı nişancıydı?"

"Meslek olarak değil. Ama hedefe koyduğumuz hemen her şeyi vururdu."

"Demek aileden gelen bir özellik."

"Eğer öyleyse bile annemi tamamen ıskalayıp bana katlanarak geçmiş."

Jake güldü. "Annen Segundo Mexia'da öğretmenlik yapıyor, değil mi?"

Başımı salladım.

"Evli mi?"

"Jackson Skidder ile." Atış yeteneğimi erken fark eden ve beni öğrenmeye teşvik eden adamla. Kız olmam onun için sorun değildi. Yetenek yetenekti.

"Hali vakti yerinde bir adam," dedi Jake.

Başımı salladım. Jackson çok çalışmıştı, insanlar konusunda zekiydi ve gerektiği zaman risk almıştı. Ayrıca anneme iyi bakıyordu.

Jake saatine baktı. "Vardiya değişimi," dedi.

Hepimiz ayağa kalktık ve gerindik.

Maddy yanıma, minderli yeni koltuğuna geçtiği için minnettar görünüyordu. Jake sandığı aldı. Rogelio ve Charlie, Jake'le benim boşalttığımız koltuğa geçtiler. Bazı yolcular dönüp bize baktılar. Halbuki şimdiye kadar duruma alışmış olmaları gerekirdi.

Birkaçı bizim gibi Texoma'dandı. Sonra, bir yerlerden Dixie'ye dönen daha yaşlı ve zengin insanlar da arada seçiliyordu. Dallas'ta son bulan birçok tren vardı. Dallas'tan Dixie'ye gidense pek fazla yoktu.

Gözümü ayırmadığım iki yolcu vardı. Buraya ait değildiler. En yakın olanı Maddy ile benden on yaş kadar büyük sarışın bir kadındı. (Her ikimiz de on dokuz civarındaydık.) Düz bir etek, ısmarlama gibi duran kısa kollu bir bluz, küçük bir şapka ve kısa topuklu ayakkabılar giymişti. Bir Dixie kadını olmadığı kesindi. Ne de bir Texoma'lıydı. Brittania'lı olabilirdi. İzlediğim diğer yolcunun başında şapka yoktu, kısa ve siyah saçlıydı. Görünüşü o kadar da etkileyici değildi ancak güçlü olduğu belliydi. Bir an durduğunda ve yeleğini gördüğümde onun bir *grigori*, bir Rus büyücüsü olduğuna emin oldum. Daha dikkatli baktığımda, yakasının üzerine doğru bir dövmenin sonlarını görebiliyordum. Başka bir işaret.

Jake sandığın tepesinde, omuzlarımın üzerinden vagonun batı ucuna bakacak şekilde oturuyordu. O kapının açıldığını duydum. Jake'in eli silahına uzandı. Yeni gelen, tıpkı sarışın ka-

dını andırırcasına jilet gibi giyinmiş bir adamdı. Ayrıca bir şapkası vardı. Kadının yanına oturdu ve ikisi bir şeyler konuştular. Jake izlemek için onlara doğru döndü.

Vagona diğer uçtan iki adam daha girdi ve hepimiz gerildik.

"Fazla güzel giyinmişler," diye mırıldandı Maddy.

"Fazla yeni," dedim. İkisi de yirmilerinde genç adamlardı. Biri sarışındı, diğeri kumral. Kotlarından gömleklerine, silah kemerlerinden kovboy çizmelerine kadar üzerlerindeki her şey gıcır gıcırdı. Sağlam ödeme aldıklarından şüphe yoktu.

Arkadaşının bir ya da iki adım ötesinde durup sarışın olana doğru tüfeğimi uzattım. "Geldiğin yere geri dön dostum," dedim. Sivillerin yanında bela istemiyoruz." Eğer bu ikisi vagondaki herkesi öldürmeye hazırlıklı değilse o zaman şahitler olacaktı. *Grigori*'nin de izlemek için bize döndüğünü fark ettim.

İki yeni gelen, arkalarında bir büyücünün olduğundan haberdar gibi görünmüyorlardı. Eğer büyücü için çalışmıyorduysalar o zaman salaktılar. Tren vagonunda başka bir hareketlenme olduğunu bilsem de gözlerimi Sarışın ve Kumralın ve büyücünün üzerinde tuttum. Herkes başının çaresine bakmak zorundaydı.

Büyücü ellerini aşağıya indirdi. Bu ikisini korumuyordu. Demek ki salaktılar.

Sonra bir anda birçok şey oldu.

Sarışın olan parlak yeni silahını çekti ve onu öldürdüm. Jake onu vurduğunda kumral olan da silahını çekmişti.

Her ihtimale karşı Winchester'ımı onlara doğru tutmaya devam ettim. Neler olup bittiğini anlamak için gözlerimle etrafı tarıyordum. Yaşlı bir çift, sanki onları bir kurşundan koruyabilecekmiş gibi koltuklarının önünde yere uzanmışlardı. Gösterişli çift ellerinde silahlarla, koridorda tam yanlarında duran ölü adamlara bakıyorlardı. Büyücü hiçbir şey olmamış gibi arkasını dönmüş oturmaya devam ediyordu. Diğer bazıları ise alışılagelmiş "Aman Tanrım", "Neler oluyor" çığlıkları atıyordu.

Tren personelinin oraya gelmesi fazla uzun sürmedi. Açıklama görevini Jake devraldı. Geri kalanlarımız silahlarını indirip oturdu. Böylelikle başka kimseyi öldürmeyeceğimizi göstermiş oluyorduk.

Maddy ile kendimizi cesetleri bir yük vagonuna taşırken bulduk. Herhalde Rogelio ellerini kirletmek istememişti ve Jake hâlâ konuşuyordu. Charlie sandığın yanındaydı. Kumralı Sarışının yanına yerleştirdikten sonra ceplerini karıştırma fırsatını bulduk. Her ikisi de yirmi yaşındaydı ve Shreveport'ta yaşamışlardı. Ayrıca artık ihtiyaçları olmayacağından Maddy ile almakta sakınca görmediğimiz bir sürü nakit paraları vardı. Bu her zaman yaptığım bir şey değildi ancak ya biz alacaktık ya da demiryolu insanları.

Parayı koyarken Maddy cüzdanımdaki resmi gördü. "O bebek kim?" dedi. " Senin mi?"

"Hayır. Bir arkadaşımın." Tam olarak doğru değildi belki ama Maddy'ye arkadaşım Galilee'nin bütün hikâyesini, işvereninden hamile kalıp sonradan adını Freedom koyduğu oğluyla Dixie'den nasıl kaçtığını anlatmak istemiyordum. Galilee Clelland benim en iyi arkadaşımdı ve bir yolun ortasında öldüğünde kalbimde bir delik açılmıştı. "Bu yolculukta büyükbabasıyla büyükannesini görebilirim ve ben de onlara göstermek için bir resim getirdim," diyebildim.

Maddy meraklı bir şekilde bana baktı. Ancak daha fazla konuşmak istemediğimi anlamıştı.

Döndüğümüzde vagon sakindi, en azından Jake tekrar konuşmaya başlayana kadar.

Bize birçok şeyden bahsetti. Yakında Dallas'a varacak ve kargomuzla birlikte trenden inecektik. Dallas polisi konuşmak için otelimize gelecekti. Bitirdiğinde üçümüz de eğildik.

"Cesetlerin üzerinde ne buldunuz?" diye sordu.

"Shreveport'tan geliyorlar. Aynı sokakta yaşıyorlarmış. Stewart Cole ve Burton Cole," dedim.

"Hiç mektup, telgraf ya da fiş yok mu?" Jake hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Yüzünü buruşturdu. Maddy saç örgüsünü sırtında dolaştırarak hayır anlamında kafasını salladı. "Hem de hiçbir şey," dedi.

"Çizmelerini çıkardınız mı?" Charlie İngilizce bilmiyor olabileceğimizi düşünerek kendi çizmelerini gösterdi.

Kafamı salladım. "Sadece bu." Üzerinde *Arkadan üçüncü vagon* yazılı bir zarf parçası. Bizim vagonumuz.

Sırtımızda hedef tahtasıyla dolaşıyorduk. Ya da belki de asıl hedef kargomuzdu.

Dallas istasyonunda şerifin adamları tarafından karşılandık. İki adamı neden vurmuş olabileceğimiz konusunda oldukça endişeliydiler. Dedektif saldırıya tanık olan herkesi sorgularken Cole kardeşlerin cesetlerinin yük vagonundan taşınmasını izledik. Şaşkınlığıma, herkes iki adamın silahlarını benden ve Jake'ten daha önce çektiği konusunda hemfikirdi. Herkesin böyle hemfikir olması her zaman olan bir şey değildir ve bunun hayatımızı kolaylaştırdığı kesindi.

İyi giyimli çift her şeyin kontrolü kendilerindeymiş gibi davranıyordu. Sarışın kadın kendisini polise Harriet Ritter olarak tanıttı ve onlara çantasında taşıdığı rozet ya da kimlik gibi bir şey gösterdi. Ondan sonra kendisine ve ismi Travis Seeley olan arkadaşına karşı oldukça saygılı davrandılar.

Onlardan biraz bilgi toplamayı ummuştum ama duyamayacağım bir yere doğru uzaklaştılar.

Ertesi sabah istasyona yürüdük. Jake ve Rogelio kargoyu taşıyorlardı. Felaket ağır bir kargo değildi ancak sandık hacimliydi. Maddy ve ben ön tarafı almıştık. Charlie en arkadaydı. İnsanlar istasyona giden caddeden ilerlerken bize kaçamak bakışlar atıyor ve bizden sakınmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Bu iyi bir şeydi. Yeni ekibimi pek tanımıyordum ama birlikte iyi çalışıyorlardı.

Maddy kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde kurulu bir çiftlikten gelen fakir bir kızdı. Jake, Lavender Bowen'ın eski ikinci üye-

siydi. Charlie sınır çatışmalarında el baltası atarak kendisine bir isim yapmıştı. Anlayabildiğim kadarıyla Rogelio yakışıklılığıyla insanları öldürüyordu. Henüz bir maharetini göstermemişti ama Jake ona kefildi. Yani, iyi giyimli olmayabilirdik ya da alengirli ekipmanlarımız yoktu ama hepimiz tecrübeliydik.

Gözlerimiz ve silahlarımız tetikte, vagonumuza yerleştik. Bugün gösterişli çiftten başka bize eşlik eden yoktu. *Grigori* ya yolculuğunun sonuna gelmişti ya da başka bir vagon seçmişti. Dallas polisi ortalıkta görünmedi. Yani yola çıkmaya hazırdık.

Hayatımın en sıkıcı günüydü.

Jake bacaklarımı esnetmem için bana on dakika verdi. Ben de trenin içinde dolaştım. Yanlarından geçerken Harriet Ritter ve Travis Seeley'ye sıkı bir bakış attım. Bana gülümsediler. Dinlenmişlerdi ve yüzlerine renk gelmişti.

İki vagon ötede, Colt'larımı görünce bana sırıtan bir başka silahşora denk geldim. Bir dakika oturabilir miyim diye sordum.

"Otur ve hoş geldin. Ben Sarah Byrne." Sarah otuzlarındaydı. Talihi yaver gitmemişti. Kıyafetlerinden ve eşyalarından bunu anlayabiliyordunuz.

"Lizbeth Rose," dedim elini sıkarak. "Çalışıyor musun?"

"Keşke. Yaramın iyileşmesini bekliyorum." Yanağında kabuk bağlamış bir kesik vardı. Tazeyken kötü olduğu belli bir kesik. "Sen?"

"Evet. Yeni bir ekiple birlikteyim."

"Yardıma ihtiyacınız var mı? Boştayım." Hevesli görünüyordu.

"Ekip liderimize söylerim."

"Onu tanıyor olabilir miyim?"

"Jake Tutwiler."

"Hayır." Bir saniyeliğine rahatlamış görünmüştü. İyiye işaret değil.

"Evinden uzağa gidiyorsun," dedim.

"Kız kardeşim Jackson'da bir adamla evlendi. Ziyaret edeceğim. İki kere daha tren değiştirmek zorundayım."

Bizden iki koltuk ileride bir adam çok da sessiz olmayan bir şekilde karısıyla kavga ediyordu. Gaza gelip ona kemeriyle vurdu.

Anında ayağa fırlayıp kendimi adamın yanında buldum. Silahımı suratına doğrultmuştum. "Burada olmaz," dedim. Karısı da en az adam kadar şoke olmuştu. Gözlerini benden kaçırarak kafasını eğdi. Adam esip gürledi ama sonra çenesini kapattı. Colt güçlü bir argümandı.

Dayak faslının bittiğine emin olduktan sonra Sarah'ya veda ettim.

"Ekibimin yanına dönmeliyim. Seninle konuşmak güzeldi. Meslekten başka birileriyle tanışmak her zaman güzeldir."

"Eğer ekip liderinin bir kişiye daha ihtiyacı varsa kız kardeşime gitmeden önce çalışmayı çok isterim."

"Jake'e söyleyeceğim," dedim.

Jake'e Sarah Byrne'den bahsettim. Sadece homurdandı ve bir dakika sonra, "Bunu öğrendiğim iyi oldu," dedi. Bu yolculuk şimdiden bazı sürprizleri beraberinde getirmişti. Daha fazlasını da getirebilirdi. Belki fazladan bir silah ve bir çift göz iyi bir önlem olabilirdi.

İsmini bile hatırlamadığım küçük bir kasabada, ucuz bir motelde bir gece daha geçirdik. Bütün gün trende sallandıktan sonra kütük gibi uyuduk. Charlie o kadar gürültülü horluyordu ki Maddy ile ben, onu erkeklerin yanı başındaki odamızdan duyabiliyorduk.

Maddy'ye alışmaya başlamıştım. Onu beğeniyordum. Heyecan verici biri değildi ama uyumluydu ve işini yapmaya kararlıydı. Kargomuzun içinde Rus kraliyet ailesinin, kurtarıldıkları zaman beraberlerinde kaçırdıkları saray mücevherlerinin olduğu sonucuna varmıştı. Birinin neden bunları korumak için bizi tutmuş olabileceğini ve neden bu mücevherleri bütün yerlerin içinde Dixie'ye gönderdiğini anlamaya çalıştım. Ama Maddy fantezisini kurmuştu. Çar Alexei'in ilk karısının Dixie'li olduğunu belirtti. Dolayısıyla Maddy için gayet mantıklıydı.

Liderimiz Jack, erkek arkadaşı hakkında çok konuşurdu. Charlie herhangi bir şey ya da her şey hakkında konuşabilirdi. Rogelio düşüncelere dalar, sessizce otururdu.

Üçüncü gün Dixie bölgesine girdik. Louisiana'nın küçük bir kasabası olan Sally'ye, varış noktamıza yaklaşıyorduk. Trenden inmeyi o kadar istiyordum ki adeta buna can atıyordum. Diğerleri de aynı durumdaydı. En hazırlıklı halimizden uzaktaydık çünkü ortam çok sıcaktı ve kimse bize yaklaşmamıştı. Ne tıkırdayan ne çınlayan, orada durmaktan başka bir şey yapmayan sandığı korumaktan usanmıştık.

Her şey çok sıkıcıydı. Tren havaya uçana kadar.

2. BÖLÜM

Ses hiçliğin içinden geliyor gibiydi: Bükülen metalin acı çığlığı, boğuk bir gümbürtü, frenlerin ciyaklaması, yolcuların haykırışları. Sanki çığlık atan ölümün kendisiymiş gibi.

Charlie tren raylardan ayrıldığı sırada ayakta duruyordu ve dolayısıyla ilk önce o öldü. Gıcırdama sesini bir şekilde hepimizden önce hissedip ayağa fırlamıştı. Böylece tutunacak bir şey bulamadı.

Kuzey pencereleri zemine dönüşürken, yemek sepetleri, valizler, kitaplar, her türlü şey Charlie'yle birlikte havada asılı kaldı. Charlie tepetaklak havada süzüldü, bir sıra koltuğun üzerinden geçip pencereye çakıldı. Pencereye vurduğu anda öldüğüne emindim. Tuzla buz olan pencere boğazını kesmişti... Gerçi ondan önce boynu kırılmış olmalıydı.

Her küçük şeyi ayrı ve net olarak gördüm.

Ve ardından olmakta olan yüzlerce şey bir görüntü ve gürültü bulanıklığı içinde bir araya geldi. Vagonumuz raydan çıkıp yere oturdu, önündeki ve arkasındaki vagonlarla birlikte yana doğru savruldu.

Maddy ve ben aynı koltukta oturuyorduk. Kendimizi trenin şu an en alçak noktası olan kuzey tarafında bir yığının içinde bulduk. Sandık da bizimle gelmişti. Yuvarlanmaya başladığımız-

da onu yakalayıp tuttum ve Maddy'nin üstüne düştüm. Bu işten kârlı çıkan ben olmuştum. Küfür ettiğini duydum. Sadece hayatta değildi, aynı zamanda korkunç derecede öfkeliydi.

Jake ve Rogelio her yere dağılmış eşya kümesinin içinde neredeyse görünmüyorlardı. Çantalar, valizler, haritalar, bir kutu mum... İkisi de hareketsiz yatıyordu. En kötüsünü düşündüm. Sonra Jake'in kolunu kıpırdattığını ve parmaklarını büktüğünü gördüm.

Ne olduğunu anlamaya çalıştığımız uzun bir dakikanın ardından Maddy'yle kendimizi bu durumdan kurtarmaya çalıştık. Trenin bir daha hareket etmeyeceğine emin olduktan sonra ayağa kalktım. Neyin ya da kimin üzerinde durduğumu bilmiyordum. "Hadi kalk Maddy," dedim. Sesim kendi kulaklarıma bile uzaktan bir uğultu gibi geliyordu. Beni duyup duymadığını bilmiyordum. Koltuğumun altına koymuş olduğum tüfeğimi el yordamıyla buldum ve boynuma astım. Colt'larım silah kemerimde hâlâ güvendeydi.

Kısa bir an Ritter ve Seeley aklımdan geçti ama benim ekibim onlar değildi.

"Biri kargoyu almaya gelecek." Maddy'nin çığlıklar ve inlemeler arasından beni duyduğuna emin olmak için bağırmıştım. Sandığı iki koldan koruyacak şekilde durarak silahlarımızı çektik. Bir köşesi kötü bir şekilde parçalanmıştı. İçindeki koyu ahşabı görebiliyordum ama başka bir şey ayırt edemedim.

"Emin misin?" diye geri bağırdı Maddy.

Kafam patlayacakmış gibi hissediyordum.

Bana gerçekten mantıklı gelmişti. Kargoyu alacak birilerinin gelmesini bekleyip durmuştuk ve bu tren enkazı onlara bu fırsatı vermişti. Ve bir anda kafama dank etti. Bizi bu yüzden havaya uçurmuşlardı.

"Eminim!" diye bağırdım. Kanımın sağ yanağımdan aşağıya aktığını hissettim. Maddy de kanıyordu. "Ateş edebilecek misin?" diye bağırdım. Sessiz olmamı işaret etti.

"Seni duyabiliyorum," dedi. "Ateş edebilirim. Yardım etmeli miyiz?"

Etrafımızdaki herkes yardım istiyordu.

Düşüncelerim karmakarışıktı. Onlara yardım etmeliydik ama biz doktor değildik ve kargomuzdan sorumluyduk. Ateş eden adamlar gelecekti ve bizim daha iyi ateş etmemiz gerekiyordu. Aksi takdirde vagondaki diğer insanlar da her şekilde vurulacaktı.

"Kendimizi ve onları korumamız gerek," dedim. Maddy için bu yeterliydi.

Uzun bir aradan sonra Maddy, "Charlie öldü," dedi.

"Gördüm," dedim. Enkaz ve bekleyiş yüzünden bütün vücudum titriyordu. Kendime engel olamıyordum. Silah sesi duydum. İşte başlıyorduk.

Maddy oldukça yüksek bir sesle, "Jake!" diye haykırdı. "Jake, Rogelio."

"Ben hayattayım," diye cevap verdi Jake. Pek de emin değildi. "Gelen birileri var mı?"

"Henüz değil." Çığlıklar yüzünden ben de kendi sesimi yükseltmek zorunda kalmıştım. "Ama silah seslerini duyuyorsun değil mi?" Silah sesi sürekli değildi ancak giderek yaklaşıyordu.

"Duyuyorum."

"Jake, sen ve Rogelio yardım edebilecek durumda mısınız?" Maddy korkmuştu ancak sesi kararlıydı.

"Ben de onu anlamaya çalışıyorum," dedi Jake yavaş ve sersemlemiş bir şekilde.

Sağ tarafıma doğru baktım. Jake kendisini Rogelio'dan ve bacaklarının üstüne düşmüş olan yaşlı bir yolcudan kurtarmaya çalışıyordu. Yolcu artık daha fazla yaşlanmayacaktı.

"Charlie'nin öldüğünü gördün," dedi Maddy, Jake'e. Endişeli olmasına rağmen sesinin öyle çıkmamasına gayret gösteriyordu. "Ama sen kesinlikle işimize yarayabilirsin."

Jake bir şeyler söyledi. Ne dediğini anlayamadım.

"Tanrı Charlie'nin ruhunu bağışlasın," dedi Maddy.

Sandığı ayaklarımızın altında sıkıca tutarak daha iyi pozisyon alabileceğimiz şekilde yerlerimizi değiştirdik. Maddy doğuya doğru durdu. Ben batı tarafını kapattım. Doğu tarafından daha çok ışık geliyordu. Cesaret edip arkama baktım. Boğucu toz artık çökmeye başladığından, darbenin vagonun doğu ucunu, kapının tavanla buluştuğu yerden ayırdığını görebilmiştim. Açıklığın uzunluğu bir insan boyu kadardı ancak dardı.

Batıya doğru vagon daha karanlıktı. Yeni bir açıklık yoktu. Pencerelerin yarısı toprakla kaplıydı. Artık yanlamasına duran kapı parçalanmış olmasına rağmen tek parçaydı.

Maddy, "Birileri geliyor!" diye bağırdı. Kurtarma ekibinden bahsetmiyordu.

Jake yavaşça ve acı çekerek bize doğru süründü. "Pekâlâ. Buradayım," dedi. "Ateş edenler nerede?" Jake'in kafatasındaki derin bir kesikten oluk oluk, kıpkırmızı kan akıyordu. "Sersemlemiş durumdasın," dedim. "Ayağa kalkmaya çalışma."

"Kalkmaya niyetim yok." Sesi bitkindi. Yine de sırtını sandığa yaslayıp tabancasını çekecek kadar uyanıktı.

"İşte geldiler." Maddy bağırdığının farkında değildi. Oldukça heyecanlıydı ve işin aslı, kötü yaralanmış ya da kötü sarsılmış insanlar hâlâ çok gürültü yapıyorlardı. O esnada benim tarafımdan kimse vagona giremezdi. Ben de döndüm.

Silahlı iki adam çatlaktan kendilerini iterek sırayla içeri giriyordu. Bu işimizi kolaylaştırdı. Maddy ilk adamı içeri girdiği anda indirdi. O düşünce ben de hemen geri çekilmeye başlayan diğerini vurdum. Öteki yolculardan itiraz çığlıkları geliyordu. "Hayır!" ya da "Ne yapıyorsunuz?" gibi.

Belki de sadece yaralıların yardımına gelen iki adamı öldürmüştük. Ancak iyi insanlar olsalardı baştan silah çekmezlerdi herhalde.

İkisinden kurtulmuştuk ve o taraftaki açıklıkta görünürde başka kimse yoktu. Kendi tarafımı korumak için döndüm. Bir iki dakika boyunca acı çığlıklar ve Tanrı'ya "kurtar bizi" yaka-

rışları kulaklarımda çınladı. Yine de sesler azalmaya başlamıştı. Gerçekten azalmaya başlamıştı. Ve hayatta olan yolcular yakın bir zamanda yardım gelmeyeceğinin farkına vardılar.

"Bu sefer bu kadar çabuk gelmeyecekler," dedi Maddy. Sesi makul bir seviyedeydi.

"Hayır," diyerek onayladım. "Ama gelecekler. Bu kadar zahmete girdiler. Bir ya da ikisinin vurulması onları durdurmayacaktır."

Birkaç dakika sonra sanki dev bir konserve tenekesi, bir bıçakla açılıyormuş gibi büyük bir gürültü duydum.

Ve anlaşılan olan biten de aşağı yukarı bundan ibaretti.

Vagonun doğu ucunun dışında, birisi dar açıklığı genişletmeye çalışıyordu. Aynı anda batı ucundaki kapıdan gelen sesleri duyabiliyordum. Kurtarma ekibi olabilirdi ama öyle olduğunu sanmıyordum. O kadar şanslı değildik. Jake bu ekip için kesinlikle kötü bir isim seçmişti.

"Ya yardıma geliyorlarsa?" dedi Maddy aklımı okuyarak.

"Hayır gelmiyorlar. Vur onları." Jake cümle kurmakta zorlanıyordu ancak kendinden emindi. Silahını tutuyordu ama herhangi bir şeye nişan almamıştı. Hızlıca yanıma doğru baktığımda Rogelio'nun kıpırdadığını fark ettim. Ölmediği için rahatlamıştım ama daha hızlı toparlanmasını diliyordum.

Kesici aletin gıcırdayan metal sesi kesildi ve enkaz yığınını kaldıran aletin sesi gelmeye başladı. Vagonun içine gittikçe daha çok ışık giriyordu ve sonsuza kadar sessizliğe gömülmemiş olan insanlar bir kere daha yardımın ulaştığına ikna oldular. Heyecanlandılar. Sanki bir grup insan trenin yoldan çıkacağını biliyormuş da aletlerini toplayıp sıkışan yaralılara yardım etmek için hazırda bekliyormuş gibi.

Tabii ki gelen kurtarma ekibi değildi. Birisi bize doğru içeriye ateş etti. Çığlıklar tekrar başladı. Kahretsin.

Maddy karşılık verdi. Jake de. En azından onu yapabilecek durumdaydı. Hedefine ne kadar yaklaştığını bilmiyorum. Benim

başka sorunlarım vardı. Vagonun benim tarafımdaki kapısının cam penceresi parçalandı. Kapıyı açmak için bir levyenin boşluktan içeri sokulduğunu gördüm.

Neden bunu yaptıklarını anlamak çok zordu çünkü içeriye girmek için eğilerek emeklemeleri gerekecekti. Bu oyun salonlarında ördek vurmak gibi bir şeydi. Onları gördüğüm anda vuracaktım.

Ama yapamadım. Yani onları göremedim. Sadece açıklıkta bir elin içeriye bir şey fırlattığını fark ettim. Bu hayra alamet değildi. Birisini yaralarım umuduyla elin olduğu noktaya ateş ettim ve bir çığlık bunu başardığımı gösterdi.

Kabinin içi dumanla dolmaya başladı. Fırlattıkları o şey bir sis bombasıydı.

Onları duymuştum ama daha önce hiç görmemiştim. Bazen çocuklar şakalarında kullanmak için bunları yaparlardı. Silah ve mühimmattan anlayan insanlarsa bana sis bombalarının tehlikeli olabileceğini çünkü kimyasal maddelerin yakabileceğini söylemişlerdi.

Kimyasallardan zerre kadar anlamam. Ama sis bombaları aleyhinde konuşan herkes haklıymış. Lanet olasıca şey gerçekten yakıyordu. Küçük bir patlama sesi, bir kıvılcım... Ardından her yer duman içinde kalmıştı.

Ve sonra daha fazla çığlık ve inleme sesi. Duman yoğunlaştı.

Maddy öksürmeye başladı. "Nefes alamıyorum," dedi öksürüklerinin arasından. Dumanın içindeki bir şey ciğerlerine özellikle kötü etki ediyordu. Ben o kadar kötü öksürmüyordum ama gözlerimden yaşlar sel gibi akıyordu. Gözlerimi sımsıkı kapatmak istememe rağmen kendimi kapıya doğru bakmaya zorladım.

Dumanın arasından bir yüz belirdi ve onu vurdum.

"Ateş edebilecek kadar iyi görebiliyor musun Maddy?" dedim.

"Sadece biraz." Nefes alıp verdiğini duyabiliyordum.

"Kayboluyor," dedim. Vagonun doğu ucu artık açıldığından oradan bir rüzgâr geliyordu. Enkaz oluştuğunda pencerele-

rin birçoğu kırılmıştı. Tanrı'ya şükür. Daha iyi görebiliyordum. Maddy nefes alabilecekti.

Ancak dumanın örtüsü altında başka silahşorlar da vagona sızmıştı.

Canla başla ateş etmeye başladık. Fırça saçlı bir kadını öldürdüm, ardından beyaz saçlı bir adamı yaraladım. Beyaz saçı yüzünden neredeyse tereddüt edecektim ama bir silahı vardı. Onu sağ omzundan vurdum.

İçeri girenleri ayırt edebiliyor olmamız harikaydı... Ancak onlar da bizim kadar iyi görebiliyordu ve biz kahrolası sandık yüzünden hareket edemiyorduk.

Sırtı bana yapışık olan Maddy'nin titrediğini hissedebiliyordum. Belki aynı şeyi o da bende hissediyordu. Bu oldukça uzun bir silahlı çatışmaydı. Çatışmalar genel olarak çok çabuk biterlerdi.

Rogelio dizlerinin üzerine yükselmişti ve içeri giren silahşorlardan biri ona takılıp düştü. Elindeki bıçağıyla yanı başına yığılan adamı kesti. Ancak sonra, diğerlerinden biri onu misilleme olarak vurmadan önce tekrar bayıldı. Ekip arkadaşımızın gerçekten mi bayıldığını yoksa numara mı yaptığını bilmiyordum ancak her iki şekilde de işe yaramıştı.

Her iki uçtan da bir kişi girdi ve girdikleri anda ateş etmeye başladılar. Maddy'nin vurulduğunu hissettim. Çıkardığı sesi duydum. Maddy düşmüştü. Tek başımaydım.

Tüfek bu tarz yakın karşılaşmalar için iyi değildi ama kısa bir süre sonra kullanabileceğim tek silah olacaktı. Colt'larımdan birinde hiç mermi kalmamıştı, diğerinde ise altı mermim vardı. Sol elimle de neredeyse sağ elimle olduğum kadar iyiydim. Omzum ve dirseğim arasında bir sıyrık vardı. Yanıyordu. Acı koluma sıçradı. Gömleğimin kana bulandığını hissedebiliyordum. Duman bulutunun arasından iri bir adam belirdi ve tüfeğinin kabzasıyla yüzüme vurmaya kalktı. Ama önce ben onu vurdum. Biraz kan sıçradı.

Ayakta kalmak çok zorlaşmıştı.

Kendinize yaranızın sadece bir sıyrık olduğunu ve ölmeyeceğinizi söyleyebilirsiniz. Ama vurulmak acıtır. Kimsenin size kolay bir silah yarası olabileceğini söylemesine izin vermeyin. Kolum yanıyordu. Maddy'ye baktım. Silahşor ya da sadece yolcu olup olmadığını bilmediğim birkaç cesetin üzerinde boylu boyunca yatıyordu. Jake zemindeki koltuğun üzerinde zorlukla hayattaydı. Bir sonraki saldırgana ateş etti, ıskaladı, tekrar denedi ve onu hakladı. Ama karşılığında o da vurulmuştu.

Burada öleceğim, diye düşündüm. Yan kapıdan sıyrılacak diğer kişiye öylesine odaklanmıştım ki, birinin Maddy'yi geçip arkamdan geldiğini, kafamın arkasında bir darbe hissedene kadar fark etmedim.

İşimin bittiğini biliyordum. Yine de sandığın üzerine devrilecek şekilde dönebildim.

Elimden ne geliyorsa yapmıştım. Daha fazla bir şey yapamazdım. Düştüm.

3. BÖLÜM

Yere uzanmıştım. Harriet Ritter birkaç santimetre uzağımda bir ağaç kökünün üstünde oturuyordu. Yanağında kabuk bağlamış bir yarası olan silahşor Sarah Byrne'le konuşuyordu.

"...görünen o ki," diyordu Ritter, "şu an belki de o-kadar-da-şanslı-olmayan-ekip diyebileceğimiz Şanslı Ekipte eleman açığı var." Eğer gülüyorsa onu öldürecektim. Gözlerimi biraz daha araladım. Ritter gülmüyordu.

"Yaşamana izin verdim," demeye çalıştım ama sesim daha çok vıraklama gibi çıkmıştı.

"Teşekkürler. Uyanmana sevindim." Ritter'ın kıyafetleri kanlıydı, motor ve metal gibi kokuyordu. Sarah Byrne de öyle. Sanırım ben de öyleydim.

"Kim öldü?" Sesim bu kez daha net çıkmıştı.

"Başlangıç olarak size saldıran silahşorların çoğu. Boşluktan çabuk çıktık. Dışarıdaki iki tanesini öldürdük. Takımınızdaki yaşlı adam, balta taşıyan, ekibinizden bir tek o öldü. Jake Tutwiler'ın kafasında enkazdan bir yara ve kolunda da bir kurşun yarası var, onu öldürecek gibi durmuyor. Büyük kız kalçasından vuruldu. Asık suratlı, yakışıklı Meksikalının ise kırık bir burnu, incinmiş bir omzu ve bir iki tane çatlak kaburgası var."

En son gördüğümde yere şiddetle çakılan biri için pek fazla yara almamıştı. "Sandığı diğer silahşorlar mı aldı? Bize ateş edenler?"

"Hayır. Travis ve ben onları durdurduk. Tam zamanında."

"Bize yardıma koştuğunuz için teşekkürler." Sesim bu defa daha da iyi çıkmış olabilirdi.

Ritter dudaklarını sıktı. "Elimizden gelen en hızlı şekilde müdahale ettik. Daha kimse hareket etmeden vagonun dışına tırmandık. Dizimi burktum, Travis'in de omzu çıktı. Göğsünde dikiş gerektirecek bir kesik var. Onlardan altı tanesini engelledik. Silah seslerini duymuş olmalısınız. Bazılarının içeri girmesini engelleyemedik."

Belki özür dilemem gerekiyordu ama mecalim yoktu. Koluma baktım ve sarılı olduğunu gördüm. Yaranın üzerine bir şeyin sürülmüş olduğunu hissettim. "Üzerine ne sürdünüz?" Cevap için Ritter'a baktım.

"Enfeksiyonu önlemek için yeni bir ilaç," dedi. Yüzü gevşemişti. "Bulması zor."

"Yine de sizde bir miktar vardı," dedi Sarah Byrne. Sarah'nın sesinden Harriet Ritter'ı çok da umursamadığı anlaşılıyordu.

"Evet, bende bir miktar vardı," dedi Ritter oldukça sakin bir şekilde.

"Ne oldu?" diye sordum. Ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Ölüler şu tarafta," dedi Sarah eliyle işaret ederek.

Kafamı kaldırdım ve arazinin durumunu anlamaya çalıştım. Enkaza yakın bir yerdeydim. Tren batıdan doğuya doğru hareket ediyordu ve ben de kuzey tarafında, ekilmemiş bir tarlada bulunuyordum. Çeyrek mil kadar ötede raylara paralel uzanan bir yol ve yolun kuzey tarafında alçak bir tepe vardı. Yamaçta yan yana uzanan bir sıra ceseti görebiliyordum. Yirmi tane saydım.

"Ve bir o kadarı ya da daha fazlası muhtemelen ölecek," dedi Harriet. "Kaç yaralı olduğunu söylemek imkânsız. Yaralılar için bir çadır kurdular ve hemşireler de orada. Onlardan birinin söy-

lediğine göre yaralarını sarıp onları Sally'deki küçük hastaneye götürüyorlar."

Ne kadar zaman geçmişti? Kendime ilk geldiğim zaman düşündüğümden daha fazla. "Kim yaptı bunu?" dedim. "Tren nasıl raydan çıktı?"

Sarah Byrne cevap verdi. "Bir şey patladı. Kimin patlattığını bilmiyorum. Son zamanlarda buralarda bir huzursuzluk vardı. Belki o yüzdendir. Belki kargonuzun peşindekiler onu ele geçirmek için kendilerine bir şans yarattılar."

"İtin duası kabul olsaydı." Rayların, sandığı almak için bir fırsat yaratmak adına havaya uçurulduğu fikri en azından benim için mantıklı görünüyordu. Olay kasabaların arasında, tren tarlalar arasında ilerlerken, çok fazla kimsenin şahit olamayacağı bir yerde olmuştu. Belki plan anlık karar verilerek yapılmıştı ama amacı buydu.

"Raydan çıkma bir kaza olabilir. Ya da bir ekipman arızası. Ya da rayların üzerindeki bir şey," dedi Ritter sanki adil olmaya söz vermiş gibi.

"Rayların üzerinde dinamit gibi bir şey." Sarah volta atmaya başladı. Elleri silahlarının üzerinde seğiriyordu. Seyahat çantası yerdeydi.

Benimki yakınlarda bir yerde miydi? Onu bulmam gerekiyordu. Tüfeğim neredeydi? Endişeli olmama rağmen hemen o an kalkamazdım. Kalkacaktım. Çok kısa süre içinde.

"Travis omzunu yerine taktırmaya ve bilgi toplamaya gitti," diye söyledi Ritter sormamış olmamıza rağmen.

"Biraz su ister misin?" Sarah yanıma eğildi.

Her şeyden çok. "Evet."

Beni birazcık kaldırmak için bir kolunu alttan geçirdi ve dudaklarıma bir matara iliştirdi. İlk yudum sıcak ve metal tadında olmasına rağmen tam da boğazımın ihtiyacı olan şeydi.

"Teşekkürler. İyi durumdasın," dedim kafamı tekrar yere koyduktan sonra.

"Konuştuğumuz gerzeğin üstüne düştüm. Hani karısını döven adam. Lanet boynu kırıldı ve bu da beni kurtardı."

"Adalet yerini bulmuş," dedim. "Dinle, çantama bakabilir misin? Tüfeğim ve Colt'larım yanımda mı?" Aniden biraz uyumaya karar verdim.

Aynı yerde uyandım. Yalnızdım. Biraz daha iyi hissediyordum. Uzaktaki yamaçta sıra halinde dizilmiş daha çok ceset vardı. Beyaz hemşire üniforması giymiş kadınlar bir sargılıdan diğerine koşturmaktaydı. Bazı adamlar onların sığınacağı bir çadır kurma işini neredeyse tamamlamışlardı.

Çadırın etrafında Sarah Byrne ya da Harriet Ritter'ı veya tanıdığım herhangi birini göremedim. Güneşin pozisyonu öğleden sonra olduğunu gösteriyordu. Kafamı sola çevirdiğimde sol kalçasının etrafı sargıyla çevrilmiş Maddy'yi fark ettim. Sargısı kanlıydı ve gözleri açıktı.

"Sandık nerede?" dedim.

"Jake'in kolunun altında. Oradaki ağaca yaslanmış durumda." Eliyle gösterdi.

Parmağını izlediğimde Jake'in biraz arkamda ve solumda, belki yirmi adım ötede olduğunu gördüm. Büyük bir ağacın altındaydı ki bu akıllıcaydı çünkü güneş bastırmaya başlamıştı. Kafasının etrafında bir sargı vardı. Sandık yanında duruyordu.

"Silahlarım," dedim.

"Hâlâ üzerindeler. Yanağında yara olan kız eşyanın geri kalanını oraya, Jake'in yanına koydu. Benim çantam da onda. Biz kendimizde değilken birinin eşyalarımızı çalmasından çok korktu. Harriet Ritter sana göz kulak olmak için buraya gelmeme yardımcı oldu."

"Sence oraya gidebilir miyiz?" Kargodan ve Winchester'ımdan uzakta olmak doğru gelmiyordu. Yedek kıyafetlerimi de almak iyi olacaktı çünkü her yerim kan lekesi olmuştu.

"Gitmeliyiz," dedi Maddy. "Ama bu bacağın üstünde yürümeye korkuyorum. Kanaması durdu. Tekrar başlasın istemiyorum."

Yüzü bir kâğıt gibi beyazdı ve terliyordu. Kötü görünüyordu. "Seni yaralıların çadırına götürmüş olmaları gerekirdi."

"Birkaç adam gelip beni alacaklarını söyledi ama sanırım unuttular. Burada çok fazla yaralı var."

Ellerim ve dizlerimin üzerinde yalpalayarak yavaşça ayağa kalktım. Çok kötü hissetmedim. İyi durumdaki kolumu uzatıp Maddy'nin kalkmasına yardım ettim.

Maddy benden daha ağırdı ama ikimiz beraber olunca doğrulmayı başardı. "O ayağına çok yüklenme," dedim. Düşe kalka ağaca vardık. Jake'in yanına oturmasına yardım ettim. Büyük bir ağaçtı ve o da ağaca yaslanabildi.

"Şanslı Ekip yerine Sakat Ekip desek olacak," dedi Jake merhaba yerine.

"Sanıyorum hepimiz o yamaçta, Charlie'nin yanında olmadığımız için şanslıyız," dedi Maddy.

"Çok doğru." Jake gülümsemeye çalıştı. Çok solgun görünüyordu.

"Sandık sağlam mı?" dedim.

"Kendin bak." Jake görebileceğim kadar çekildi.

Birkaç sunta kırılmıştı. Sandığın içinde eski bir sandık vardı. Sadece çok azını ayırt edebilmiştim ama koyu ahşap ağır işçiliğe sahip görünüyordu ve üzerinde altın işlemeler vardı.

İçinde başka bir kutu olan bir kutuyu koruyorduk.

"Ağırlığı aynı," dedi Jake bize. "Bir süreliğine bayılmışım. Kendime geldiğimde tam olarak aynı yerinde duruyordu."

"Son hatırladığım şey sandığın üstüne düşmem," dedim.

"Ben sandığın yanındaydım. Sen kafana darbeyi yedikten sonra enkazı gören bazı tarım işçileri içeri girdi. İnsanların dışarı çıkmasına yardım ediyorlardı. Sandığı almak için orada olan iki adam da hemen insanlara yardım etmeye gelmiş gibi davrandılar. İlk önce seni kaldıracaklardı ki sandığa ellerini uzatabilsinler. Ancak tam o esnada bir doktor ve ellerinde silahlarıyla Ritter denilen kadın ve Seeley içeri girdiler. Doktor tarım işçilerine ilk olarak başka insan-

ları çıkarmalarını söyledi. Silahşorlar şanslarını kaybettiler. Tarım işçileri seni ve Maddy'yi dışarı taşırlarken ben de elimi sandığın üzerine atacak kadar kendime gelmiştim. Sonra Ritter ve Seeley o Sarah Byrne'ü yanıma oturttular. Ancak, sen kendine geldikten sonra kasabaya gitmesi gerektiğini söyledi ve öyle de yaptı. O zamandan beri diğer ikisini görmedim. İşte hepsi böyle."

"Öyleyse sorun yok. İyi iş çıkarmışız," dedi Maddy. Durumdan memnundu.

Ben o kadar emin değildim. "Birilerini öldürdük," diye belirttim. "Sizce bunun hesabını verecek miyiz?"

Yaşadığımız yerde kanun böyle bir şey için bize dokunmazdı. İşimizi yapıyorduk. Ama Dixie'deki kanun farklı olabilirdi.

"Vagondaki diğer insanlardan herhangi birinin bizim yüzümüzden şerifi çağıracak durumda olduğunu sanmıyorum," dedi Jake. "Birçoğu oradaki tepede."

"Rogelio nerede?" Maddy etrafına bakındı.

"Oradaki çadırı görüyor musun?" dedi Jake eliyle göstererek. Şimdi tamamen kurulmuştu. "Yaralılar orada. Senin de orada olman gerek. Küçük bir kasabadan beklenmeyecek kadar iyi iş çıkarıyorlar. Keşke gelip seni alsalar Maddy."

"Peki ya sen Jake?" dedim. "Bana senin de bir doktora ihtiyacın var gibi görünüyor."

"Maddy'ye yardım bulduktan sonra, beni ve sandığı birlikte kasabaya götürmenin bir yolunu buluruz."

Çadırın yan eteklerini açık bırakmışlardı. İçeride büyük bir hareketlilik vardı. Hastaneye gitmesi gerekenleri yüklemek için büyük bir vagon oraya doğru çekiliyordu. Uzaktan gelen siren sesini duyabiliyordum. Bir ambulans olmalıydı ve daha şimdiden uzaklaşıyordu. Belki birkaç kez gidip gelmişti. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum.

"Sally'ye yakın mıyız?" Bir cevap beklercesine manzaraya baktım. Ancak geniş ovada ardı sıra birkaç alçak tepe dışında göze çarpan bir şey yoktu.

"Kasabaya neredeyse vardık sayılır. Bu, vagonun yolcuları alıp oraya götürmek için ikinci kez gelişi."

Kendimi ayaklarımın üzerine kaldırıp "Gidip Rogelio ne yapıyor bakacağım," dedim. Bir şey yapmak zorundaydım. Silahlarımı doldurdum ve onları kılıflarına geri soktum. Tüfeğimi omzuma asacakken tereddüt ettim. Taşımam gerekenden çok daha azını taşıyarak adım adım ilerlemek en iyisiydi.

"Jake, tüfeği ve çantayı senin yanına bırakıyorum," dedim. "Onları almaya geleceğim."

"Dixie'de silahlı çok fazla kadın yok," diye hatırlattı Jake. "Hele pantolon giyen hiç yok."

"Belki benim bir oğlan olduğumu düşünürler."

Sonunda Jake'e komik gelen bir şey söylemiştim. Katıla katıla güldü.

Çadıra yürümek bir maceraydı. Zemin tümsekliydi ve başım yüzünden, olduğu yerde durmuyordu. Her adımımı yavaş ve dikkatli atmak zorundaydım. Sonunda oraya ulaştım.

Gömleğimin her yanında ve kafamda kurumuş kan olmasına rağmen çadıra girdiğimde kimse oralı bile olmadı. Kendimi görünmez hissettim. Son işimde bir süreliğine görünmez olmuştum. Garipti.

Çadırın gölgesi iyi geldi. İçeriye koşuşturma hâkimdi. Üniformaları içindeki hemşireler ve devşirmeler (bunların hepsi siyahtı, insanları vagonlardan çıkaran tarım işçileri olmalıydılar) ihtiyaç anında yaralılara yardım ediyorlardı. Üzerine bez gerili portatif karyoladakiler şanslı olanlardı.

Bir yataktan diğerine yüzlere bakarak dolaştım. Sonunda Rogelio'yu buldum. Beyaz bir önlükle tamamlanmış kolalı beyaz üniforması içinde bir hemşirenin onun yanına çömelmiş olduğunu görünce çok şaşırmadım. Hemşire önlüğünü ve beyaz çoraplarını temiz tutmayı nasıl başarmıştı?

Rogelio hemşirenin arkasından geldiğimi gördü. Gülümsemesi beni afallattı. Beni görebiliyordu. Bu iyi bir şeydi.

Hemşire, Rogelio'nun neye sırıttığını görmek için baktı ve beni görünce şaşkınlığını gizleyemedi.

Ben de ona gülümsedim. Sonuçta Rogelio hâlâ beter bir haldeydi. Kafamın arkasındaki şişlik zonkluyordu.

"Hey, Rogelio," dedim yanına geldiğimde. Kırık burnu tamamen şişmişti. Belki de görünüşü artık mükemmel olmadığından gülümsüyordu ve kendini fazladan çaba sarf etmek zorunda hissediyordu.

Hemşireye başımla nazikçe selam verdim. Rogelio ile daha yakından konuşabilmek için diz çökmeyi düşündüm çünkü ona bağırıyormuşum gibi hissediyordum, ancak ayağa kalkabileceğimden emin değildim.

"Lizbeth." Rogelio baldırıma hafifçe vurdu. Oraya kadar uzanabilmişti.

"Nasılsın?"

"Sanırım birkaç kaburgam çatlamış ve kolum haşat durumda. Kırık olan tek şey burnum. Bu hanım benimle çok iyi ilgileniyor."

Bu şekilde takdir edilmek hemşireyi utandırdı.

"Teşekkür ederim hanımefendi." Benden çok da büyük olmamasına rağmen saygı görmeye kimsenin itirazı olmayacağını düşündüm. Vücudu dolgundu ve güçlü omuzları vardı. Üniformasının üzerinde FINCH yazan bir isimlik vardı.

"Bavuluna bakmamı ister misin?" dedi hemşire bana. "Üstünü değiştirmen için." Hemşire, bunun acil olarak yapmam gereken bir şey olduğuna emindi.

Ne demek istediğini anlayamamıştım. Sonra anladım ki, benim belki de hizmetçi elbisemi onarırken birilerinin pantolonunu giymek zorunda kalmış olduğumu ve bunun bir kepazelik olduğunu düşünüyordu.

"Bunun için endişelenmenize gerek yok. Çantam bir arkadaşımda. Bunlar benim kıyafetlerim ve bir otele varana kadar bunları giymeye niyetliyim. Benim işimde elbiseler kullanışlı değil," diyerek onu yatıştırdım.

Hemşire Fitch bana kayanın altından sürünen bir yılana bakar gibi baktı. "Aman Tanrım, tatlım, ne iş yapıyorsun ki?"

Silahlarımın ona büyük bir ipucu vermiş olması gerekirdi. "Ben bir nişancıyım. Bir silahşor," dedim.

Hemşire Finch sanki ona vebalı olduğumu söylemişim gibi benden uzaklaştı. Rogelio'nun gülümsemesi büyüdü. "Lizbeth ünlü bir nişancı. En iyisi," dedi.

"Hey, teşekkür ederim nazik bayım," dedim kirpiklerimi oynatarak.

Tekrar güldü. Bu bir rekor olmalıydı. Bu neşenin nereden geldiğini anlamıştım. "Rogelio, sen bir şeyler mi aldın?"

"Belki acımı hafifletmek için bana bir şey vermiş olabilirler," diyerek kabul etti.

"Ben de bundan şüphelenmiştim. Sally'ye vagonla mı gideceksin?"

"Eğer Maddy de gelebilirse. Birkaç gün iyileşmesi için zaman tanımadan o ayağının üstünde fazla durmamalı. Düşündüğünden daha kötü durumda."

Rogelio gülümsemekle kalmamış, başka bir insanı da düşünür olmuştu. Gerçek Rogelio enkazda kaybolmuştu da yerine başkası mı geçmişti? Keşke her zaman ilacın etkisinde olsaydı.

"Bu uygun mu?" diye sordum hâlâ ağzı açık bir şekilde orada duran hemşire Finch'e.

"Ne uygun mu?"

"Ekip üyemiz Maddy, onu vagonla kasabaya gitmesi için buraya getirebilir miyiz?" dedim sabırlı olmaya çalışarak. "Sedyeli bir takım onu alıp gelse daha iyi olur. Yarası bayağı kötü." Hâlâ sabırlıydım. Herhangi bir ağrı kesici almamıştım ve kolum sanki her kalp atışında zonkluyor gibiydi.

Yüzüme de vurmuş olmalıydı ki hemşire Finch, "Enkazda yaralanmışsın," dedi. Gözlerini yüzümdeki kurumuş kandan kolumun etrafındaki kanlı sargıya çevirdi.

"Kafama darbe aldım."

Yarayı bulmak için kafamı elimle yokladım. Sadece bir şişkinlik vardı.

Hemşire Finch için bu kadarı fazlaydı. Birine söylemekle ilgili bir şeyler mırıldandı ve aceleyle yanımızdan ayrıldı.

"Arkadaşını korkutup kaçırdığım için kusura bakma," dedim şakayla karışık. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Bu söylediklerimi alaya almak için ağzını açtı ve sonra fikrini değiştirdi. Neyse ki.

Onun yerine, "Maddy'yi vagona getirebilir misin?" diye sordu.

"Zaten meşgul olmayan bir insan göremiyorum ve eğer sen yardımcı olabilirsen şu an hastane için yola çıkıyor olabilir." Sahiden de iki iri adamın yerden sedyeyi alıp birini vagona yüklemeye çalıştıklarını görebiliyordum. Zor bir işti.

Ağır adımlarla ağaca geri yürüdüm ve Maddy'ye, Rogelio'nun en büyük arzusunun Sally'ye giderken onun da yanında olması olduğunu söyledim.

Maddy güldü ama kızardı da. Onu utandırdığımı görebiliyordum. "Affedersin," dedim. "Demek ki ilaçla dolu olduğu zaman farklı oluyor."

"Güzel," dedi Jake. "Çünkü bu yolculukta tam bir baş belasıydı."

"Yani her zaman böyle sirke suratlı değil midir?"

"Hayır ve bunun için minnettarım. Darbe almak omuzlarındaki yükü hafifletmiş olmalı."

Omuz silktim. "Pekâlâ Maddy, hadi şunu bir kere daha yapalım," dedim hissettiğim kadar yorgun konuşmamaya çalışarak. Onu tekrar ayağa kaldırdım. Tüfeğimi ve çantamı Jake'in yanına bıraktım çünkü onu ve sandığı almak için geri gelecektim.

Uzun bir an tereddüt ettim. Belki vagona önce Jake'i götürmem gerekirdi çünkü rengi çok kötüydü. Ama Maddy'yi zaten kaldırmıştım ve aynı işlemi tekrarlamanın bir anlamı yoktu.

Maddy'nin kolu omzuma sarılı on bocalayan adımdan sonra yardıma ihtiyacım olduğunu anladım.

Ancak kimse yoktu. Sarsak ilerleyişimizi bozabilecek oluklar-

dan ve kayalardan sakınmak için gözlerimi yerden ayırmamam gerekiyordu. Sırtımdan ter akıyordu. Kolum gittikçe daha çok zonkluyordu. Kafamı kaldırdığımda çadırın umduğum kadar yakında olmadığını gördüm. Maddy bana tutunarak sessiz bir şekilde çabalarken ilerlemek için kendimi zorladım.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu aksanlı bir ses.

Oracıkta dondum kaldım. Çok yavaş bir şekilde soluma baktım. Nefesimi tutmamın hiçbir faydası olmadı. Orada, bir daha asla görmeyeceğime emin olduğum biri duruyordu.

4. BÖLÜM

Birisi göğsüme yumruk indirmiş gibi hissettim. Zorlukla nefes alıyordum.

Maddy titreyen eliyle silahına uzanarak "Bu adam tanıdık mı?" diye sordu.

"O bir arkadaş," dedim. Gözlerim onun gözlerine kenetlenmişti. "Maddy, bu Eli Savarov. Birkaç ay önce onunla çalışmıştım."

Eli gözlerini benden ayırmıyordu. Yüzü ifadesizdi.

O kadar çok sorum vardı ki. Bir tekini bile soramadım. Sanki hepsi boğazımda düğümlenmişti.

Eli, kolunu Maddy'ye dolamak için biraz eğildi. Eli elime değdi. "Şimdi," dedim.

Tekrar yürümeye başladık. Eli benden çok daha uzundu. O eğildi, bense uzadım. Böylece Maddy'yi, yalnız benim ona destek olarak yapabileceğimden çok daha hızlı bir şekilde oraya ulaştırdık.

Maddy'nin sormak istediği bir sürü sorusu olduğuna emindim ancak acısı merakına engel oldu ve bundan memnundum.

Vagon kalkmak üzereyken Maddy'yi bindirdik. Çoktan yerleşmiş olan Rogelio'nun yanına oturacak kadar ancak yer vardı. Maddy yanına oturtulunca Rogelio o kadar memnun

olmuştu ki sırıtıyordu. Kırık bir burunla bile kötü bir çaba sayılmazdı.

"Sizinle kasabada görüşeceğiz," dedim ve Rogelio bana bir öpücük gönderdi. Vagon harekete geçti.

"Sanıyorum onlar arkadaşların," dedi Eli alaycı bir tonda. Benim sadece yarım metre uzağımda duruyordu ama ona bir adım geri çekilmesini söylemek fazla resmi olurdu.

"Yeni ekip," dedim. "Burada ne yapıyorsun?"

"Önce sen," dedi Eli nazik bir gülümsemeyle.

Öyle mi? Peki o zaman. "Yeni ekibimle bir iş üstündeyim," dedim. "Dixie'ye gezmeye gelmiş olacağımı düşünmüyorsun herhalde." Kafamı kaldırıp ona baktım. Eli'ın çekik, yeşil gözleri tam hatırladığım gibiydi.

"Ona hiç şüphe yok," dedi. Hafif Rus aksanlı sesi alaycıydı.

"Kız kardeşim nasıl?" Aklıma söyleyecek başka bir şey gelmedi.

Elimi tuttu. "Felicia iyi. Mektubunu aldın mı?"

"Sanırım şu âna kadar üç tane aldım. Umarım yazmaya devam eder." Derin bir nefes aldım. "Sen neden buradasın?"

Elimi tutmaya devam etti. "Ben bir... iş gezisindeyim."

Eli bir *grigori*'ydi. Eskiden California ve Oregon olan (bunu annem öğretmişti) Kutsal Rus İmparatorluğu'nun bir büyücüsü. İş gezisi hemen her şey demek olabilirdi.

"Ortağın var mı?" Önceki ortağı Paulina ölmüştü. İki kere ölmüştü. Bildiğim kadarıyla.

"Hayır. Seni işe alırım diye ummuştum."

"Senin Segundo Mexia'ya gelip kapımı çaldığını hatırlamıyorum," dedim düz bir sesle. Sertliğimi korumak zorundaydım.

"Oraya vardığımda çoktan gitmiştin," dedi Eli. "Seni birkaç saatle kaçırdım."

Bu havadisle ne yapacağımı bilmiyordum. "Jake'in yanına dönmem gerekiyor," dedim. Elimi bıraktı ve ağaca doğru yürü-

meye başladık. Ekip liderim bıraktığım yerde duruyordu. Ancak şimdi tuhaf bir şekilde oturuyordu.

Birkaç saniye öncesine kadar size koşacak durumda olmadığımı söylerdim. Ama koştum. Açıkça görebilecek kadar yaklaştığımda olduğum yerde kaldım ve bir anlığına ellerimle yüzümü örttüm. Sonra kendimi tekrar bakmaya zorladım.

Jake hâlâ sırtı ağaca yaslanmış şekilde duruyordu. Yalnız bu sefer biraz sola doğru kaymıştı. Gömleği kesilmiş boğazından akan kana bulanmıştı. Gözleri açıktı. Ölmüştü. Kolunun altına sıkıştırdığımız sandığı çekip parçalamışlardı. İçindeki sandık gitmişti.

"Onu on dakika yalnız bıraktım," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. Eli arkamda duruyordu ama aslında onunla konuşmuyordum. Sadece yüksek sesle söylemem gerekiyordu. "*Kahrolası on dakika.* Ve o kadar bile hayatta kalamadı." *Kahretsin.* Bitirdiğimde haykırıyordum.

Dünyanın tekrar yerine yerleşmesine izin verdikten bir süre sonra, Winchester'ımla Jake'in silahlarının neden hâlâ yerde, onun yanında durduğunu anlayabildim. Aslında silahlarından birisi hâlâ sağ elindeydi. Onu öldüren her kimse, sandığı alıp kaçmayı o kadar çok istemişti ki sandıkla beraber silahları da çalmayı düşünmemişti.

Silah kadar satılabilir başka bir şey yoktu. Ayrıca deri çantam da yerde duruyordu.

O kadar sinirliydim ki titriyordum.

"Yeni ekibinizin lideri miydi?" dedi Eli.

Kafamı evet anlamında salladım.

"Ve de ekip arkadaşlarından ikisi Sally'deki hastaneye gidecek kadar kötü yaralandılar?"

"Evet. Birisi zaten çarpışmada öldü."

Ardından Eli uzun bir süre sessiz kaldı.

Yüzüne bakabilmek için etrafımda döndüm.

"Treni sen mi?.."

"Treni raylardan ben çıkarmadım," dedi Eli.

Çünkü yapabileceğini biliyordum. *Grigori*'lerin benim bile midemi kaldıran şeyler yaptıklarını görmüştüm.

"Pekâlâ." Ona inanıyordum. "Fakat biri yaptı."

"Biliyorum. Burada neyi koruyordunuz? İnsanları? Bir şeyi?" Ben cevap vermeyince -hâlâ Jake'in şokunu üzerimden atamamıştım- "Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

Bu önemli bir soruydu. Düşüncelerimi yokladım. Sanki beynim bir sis tabakasıyla kaplanmıştı. Bakışımı ayaklarımın üzerine sabitledim. Ayakkabılarım kana bulanmıştı. Odaklanmaya çalıştım.

Bir süre daha Sally'den ayrılan bir tren olmayacaktı. Bu rayları temizleyip onarmak için ne kadar süre geçmesi gerekecekti? Ücretini nasıl ödeyecektim?

Sally'ye gidip Rogelio ve Maddy ile görüş alışverişinde bulunabilirdim. Ya da belki de Harriet Ritter sandığı bulmamda bana yardımcı olabilirdi. Ritter ve yardımcısının bu işte nasıl bir rolü olduklarını, dost mu yoksa düşman mı olduklarını anlayamıyordum. Bir saniye kadar Sarah Byrne'e katılmayı düşündüm ancak sandık her neredeyse onu bulmakla mükelleftim. Ekip üyelerinden bir tek ben ayaktaydım.

Yapabileceğim üçüncü şey Sally şerifini bulup ona patronumun öldürüldüğünü söylemekti.

Elbette bunu yapmalıydım. Şerif, Sally kasabasının belki de geçirmiş olduğu en kötü günlerden birinde daha fazla kötü haber almaktan mutluluk duyardı. Trenin kasıtlı olarak raydan çıkarıldığı muhtemelen gözünden kaçmıştı. Ayrıca Jake'in boynundaki bıçak yarası, Charlie'nin boğazını kesip onu öldüren sivri camın açtığı yaraya fena halde benzerdi. Doktorlar bu kadar çok can kaybının ardından her bir ceseti etraflıca inceleyecekler miydi? Hiç sanmıyordum. Ve de işverenemiz her kimse, o işveren neler olduğunu ve başarısız olduğumuzu muhakkak öğrenmek isteyecekti.

Kafama aldığım darbeden, kolumdaki yara ve enkazdaki tüm o sarsıntıdan dolayı bütün bunları düşünmem biraz zaman aldı. Eli'ın ayakları huzursuzca kıpırdanıyordu ama kafamı kaldırmadım.

"Benimle gel Lizbeth. Lütfen," dedi.

"Nereye?"

Çözülmesi gereken o kadar çok sorunum vardı ki, kafamı bir plan yapmak için yeterince toparlayamıyordum. Tüfeğimi ve çantamı yerden aldım.

"Benimle Sally'ye gel."

"Orada ne yapacaksın?" diye sordum.

Kafamı kaldırıp Eli'a baktım. O ayrıca Prens Ilya Savarov'du. Ve daha birçok şeydi.

Ben öyle değildim. Ben tek bir şeydim.

Eli'ın uzun, ince saçları acemice örülmüştü. Kirli sakalı vardı. Çok temiz değildi. Birkaç ay önce birlikte yolda olduğumuz zaman her gün tıraş olurdu. Bu beni daha da endişelendirdi.

"Kendisine bir sandık getirmeleri için bazı insanları kiralamış bir adamı bulmam gerekiyor." Eli, önümde durup bana bunu söylemek yerine dünyanın herhangi bir yerinde olmayı tercih edermiş gibi görünüyordu.

"Biliyor muydun?" dedim aniden sinirlenerek.

"Neyi biliyor muydum?"

"Onun ben olduğumu. Sandığı bizim getirdiğimizi biliyor muydun? Onun bizim kargomuz olduğunu?" Çünkü sandığın içindeki şey tam olarak, içinde önemli bir şeyin olduğu, işlemeli ve çok eski bir sandığa benziyordu.

"Hayır," dedi Eli. "Yemin ederim Lizbeth. Komşun bana bir iş için ayrıldığını ama nereye gittiğini bilmediğini söyledi. Seni tarlada fark edene kadar burada olduğunu bilmiyordum."

Uzun gelen bir süre boyunca birbirimize baktık.

"Peki... sandık nerede?" Eli etrafına bakındı.

Jake'in cesetinin etrafındaki kırılmış ahşabı işaret ettim.

"Onu buraya kadar getirdik. Enkazdan sonra silahlı çatışma oldu. Jake yaralandı. Hepimiz yaralandık. En hafif ben yaralandım ama bir süre bilincimi kaybettim." Sırf bu yüzden Eli'ın yakınlarda olduğunu tahmin etmeliydim. Eli ile çalışırken yaşadığım bilinç kaybını ömrühayatımda yaşamamıştım. "Rogelio hastaneye giden vagona Maddy'yi de getirmemi istediğinde, sandığı Jake'in yanına bıraktım," dedim.

"İşte Jake de burada," dedi Eli cesede bakarak. Şansımıza, diğer kazazedelerden yeterince uzaktaydık. Kimse Jake'in öldürüldüğünü fark etmemişti. Henüz.

"Evet, ta kendisi."

"Buradan gidelim Lizbeth. Tabii Jake'in öldürüldüğünü resmi olarak kimseye söylemek zorunda olduğunu düşünmüyorsan."

"Sanırım ben söylemeden de her şey apaçık ortada." Aslında ben de kendime aynı soruyu soruyordum. Söylediklerim bana bile garip gelmişti. Sanki onun benim yerime düşünmesine gücenmiştim.

"Sizi birlikte gören çok kişi oldu mu?" Eli, benim de onu takip edeceğimi umarak yavaşça çadıra doğru yürümeye başladı. Daha iyi bir fikrim olmadığından öyle yaptım.

"Evet oldu. Ama çoğu ya yaralı ya ölü ya da tren raydan çıktığında bize ve sandığa ne olduğunu düşünemeyecek kadar sarsılmış durumda."

"Peki sence tren neden raydan çıktı?"

Neredeyse *diğer tarafa geçmek için* diyecektim. "Raylar patlatıldı. Ama bir saniye, sen trende değil miydin?" Parçaları birleşmekte zorlanıyordum.

"Ben bir otomobildeydim. Kasabaya trenden önce varmaya çalışıyordum." Eli öyle sabırlı bir şekilde cevap vermişti ki bunu bana daha önce söylemiş olmalıydı.

"Rayların havaya uçtuğunu görmedin mi?"

"Hayır. Ben trenin önündeydim. Sally'ye daha yakındım. Ama gürültüyü duydum. Korkunçtu. Duyar duymaz geri döndüm."

"Silah seslerini duydun mu?"

"Hayır. Demek ki raylar havaya uçtu, tren raydan çıktı ve sizin vagonunuz da yan yattı?"

Onayladım. Gerçi Eli'ın kelimeleri durumun vehametini anlatmaya yetmiyordu.

"Enkazda yaralandın mı?" diye sordu Eli kolumu tutarak.

Belki onuncu kez, "Hayır. *Vuruldum*," dedim. "Kazadan sonra kargoyu ele geçirmeye çalışan bir sürü insan vardı. Vagonun her iki ucundan da geliyorlardı. Bir tek Maddy ile ben ayaktaydık. Charlie o esnada zaten ölmüştü. *Enkaz* onu öldürdü. Jake ve Rogelio haşat olmuştu. Yine de yardım ettiler. Özellikle de Jake. Düşene kadar kargonun yanında durduk. Ben kolumdan vuruldum. Maddy bacağından vuruldu. Ve biri arkamdan sinsice yaklaşıp başıma vurdu." Ellerimle kafatasımı yokladım. Şişliğe dokununca canımın hâlâ acıdığını hatırladım. Eli, acıyı hafifletmek için ellerini kafamın üzerinde gezdirdi. Minnettardım.

"Peki kargoyu neden almadılar? Ben baygındım." Cevabı bulmaya çalıştım ama muhakemem en az kolum kadar kullanışsız durumdaydı.

Sonra hatırladım. "Evet ya, adam ve kadın."

"Ne adamı? Ne kadını?" Eli hem harekete geçmek hem de konuşmak istiyordu ama hangisinin daha acil olduğuna karar veremiyordu.

"Seeley ve Ritter," dedim. "Patlamadan sonra Ritter'ı gördüm. Onu ve Sarah Byrne'ü."

"Şimdi de başka biri!" Eli öfkeyle ellerini savurdu. "Hadi arabama binip buradan gidelim."

"Peki," dedim.

Aklıma daha iyi bir plan gelmiyordu. Yabancı bir yerde, bir arabanın içinde Eli ve ben.

Tıpkı eskiden olduğu gibi. Tıpkı bir adamın kanının vücudundan çekildiğini, ölü bir kadının odamıza girdiğini gördüğüm

zamanlar gibi. Bir adamın asıldığı, bir kadının mumyaya dönüştüğü zamanlar.

Gün gibi açıktı ki *Eli ile olduğum zaman korkunç şeyler görüyordum*. Bu düşünceyi aklımdan çıkarmamam gerekirdi.

5. BÖLÜM

"Bu taraftan." Eli onu takip edip etmediğimi görmek için arkasına baktı. Ediyordum. Çok fazla seçeneğim yoktu. Ancak biraz daha yürüyebileceğimden kuşkuluydum.

"Çok az kaldı," dedi. Gözü bağlı bir bebekmişim gibi beni avutmaya çalışıyordu. Vurulmamış olan kolumdan tutuyordu. Arabası yolun diğer tarafında, cesetlerin yığıldığı alçak tepenin başında duruyordu. Cesetler bir kamyonun arkasına taşınıyordu. Kapısında cenaze aracı yazılıydı.

"Charlie orada. Sanırım Jake'i buldukları zaman o da orada olacak," dedim biraz ilgisizce. Başımla kamyonu işaret ediyordum.

Eli çekik gözleriyle bana baktı. "Kendin gibi konuşmuyorsun."

Belki öyleydi. Şimdiden uzun bir gün olmuştu. Ve her şeyin üstüne, Eli'ı bir daha asla görmeyeceğimi düşünürken işte burada, karşımdaydı.

Arabaya bindim. Texoma'dayken kullandığı gösterişli Celebrity Tourer değildi. Sınıflandırma şansımız olsa sıradan sınıfına girecek bir Carrier'la gelmişti.

Yola koyulduk. "Buzdolabı harika çalışıyor." Buzdolabı Eli'ın hediyesiydi ve bunun için ona her zaman minnettar kalacaktım.

"Güzel." Eli çekik gözleriyle bir kere daha bana baktı. Endişeliydi.

Onu, babasını öldürdüğüm günden beri görmemiştim. Bir anda fark ettim ki kaderimde babaları öldürmek vardı.

"Köprünün altından çok sular aktı," dedim yükses sesle.

"Ne?" Eli gözlerini yoldan ayırmıyordu. Yol taş döşeliydi ya da yol işçileri öyle düşünmemizi istemişlerdi. Yolun üzerindeki çukurlar daha çok küçük oyuklara benziyordu. "Lizbeth, saçmalıyorsun."

"Çar nasıl?" diye sordum konuyu değiştirmek için.

"İyi. Bulduğumuz genç adam ve onu destekleyebilecek kız kardeşin sayesinde."

Çar hakkında konuşmak Eli'a iyi olduğumu düşündürmüştü çünkü bu münasip ve doğru bir konuydu.

"Felicia'nın kanından hiç faydalandınız mı?" Çar'ın bir kan hastalığı vardı. Babası Nicholas öldüğünde, *Grigori* Rasputin'in kanı, Çar'ı tahtı ele geçirmeye yetecek kadar hayatta tutmayı başarmıştı. Fakat Rasputin öldüğünde, *grigori*'ler bütün kıtayı tarayıp onun gayrimeşru çocuklarını aramışlardı. Ne de olsa bütün öz çocukları ölmüştü. Üvey kız kardeşim, Rasputin'in torunuydu.

Ben de öyleydim. Eli bu sırrı gizli tutuyordu.

"Felicia ona bir kere kan verdi, yaşça büyük olan oğlan hastalandığında."

"Peki becerebildi mi?"

"Bana söylendiğine göre oldukça cesurmuş."

Felicia kendisini ağlarken görmelerini istemezdi. "Bu iş için genç," dedim. Memnun değildim. Ayrıca Eli'ın "bana söylendiğine göre" demesinde de yanlış bir şeyler vardı. O neden orada değildi? Önceden *grigori*'lerin Çar'la ilgilenen yakın çevresinde bulunmuştu.

"Felicia'nın kanını denememiz gerekebilirdi. Seni bunun olabileceği konusunda uyarmıştım," dedi Eli alıngan bir şekilde.

"Beklediğimizden daha erken oldu. Rasputin'in diğer çocuklarından birisi... öldü."

"Anlıyorum." Kanı karşılığında, belki on yaşında olan (kendisi de emin değildi) üvey kardeşim Felicia, onu bulduğumuz Mexico'da asla sahip olamayacağı bir eğitime, kalacak bir yere ve yemeğe kavuşmuştu. Hoşuma gitmeyen şeyse Eli'ın duraksaması olmuştu. Acaba çocuklarından biri nasıl ölmüştü? Soramayacak kadar yorgun hissediyordum. "Sonuçta kanı işe yaradı," dedim.

Eli başıyla hızlıca onayladı.

Felicia ve benim, Rasputin'in gayrimeşru çocuklarından biri olan Oleg Karkarov'un çocukları olup olmadığımız konusunda bazı soru işaretleri olmuştu. Eğer Felicia'nın kanı işe yaramışsa kesinlikle benim üvey kardeşimdi. Sırf *grigori*'ler ona yatak ve eğitim sağlasın diye yalan söylememiştim. Vurulmayı, yaşadığım şoku, bütün bunları atlattıktan sonra, bu beni neşelendirecek bir şeydi. Kavrayışımın hemen ötesinde, henüz tam olarak uzanamadığım önemli bir unsur olduğunu biliyordum. Bunu uyuduktan sonra düşünmek için bir kenara bıraktım. Çok yorgundum.

Ve sonra uyuyakalmışım.

Uyandığımda, arabanın arka koltuğunda sırtüstü yatıyordum. Her tarafımızda ağaçlar vardı ve buna alışmam biraz zaman aldı. Arabanın bütün kapıları açıktı, içeriye tatlı bir esinti geliyor, güneş parlıyordu. Kendimi oldukça iyi hissettim.

Hâlâ pistim. Ama kolum acımıyordu ve başımın ağrısı azalmıştı.

"Teşekkürler," dedim. Eli'ın bir iyileştirme büyüsü yaptığını biliyordum.

"Yardım edebildiğime sevindim."

Kaslarımı test ederek, çok yavaş ve dikkatlice arabanın dışına çıktım. Kaslarım tutulmuş ve morarmıştı. Yine de şu an olmam gereken durumdan üç gün öndeydim. Etrafta bir *grigori*'nin bu-

lunmasının iyi taraflarından biri; en azından niyeti iyi olanlardan birinin.

"Ayrıca," dedi Eli, "biraz iyileşmeden bana çok faydan dokunmazdı."

Durum daha çok bundan ibaretti.

Eli, daha önce aynı Jake'in yaptığı gibi sırtını bir ağaca vermiş oturuyordu. Esinti saçını dalgalandırıyordu. Yaşlanmış görünüyordu. Onu en son gördüğüm birkaç ay öncesine göre daha yaşlıydı.

"İçimde sadece çok az bir büyü gücü var," dedim. "Ama bana bir iyileştirme büyüsü öğretsen çok işime gelirdi. Zararı olmazdı."

"Seve seve yardımcı olurum. Büyüye dayanma gücün şaşırtıcı derecede fazla olduğundan belki bazı büyüleri icra etmekte de iyi olabilirsin." Eli söylediklerinde ciddiymiş gibi görünmeye çalıştı.

"Sana ve ailene ne olduğunu anlatmaya başlasan iyi edersin," dedim. "Ortağın olmadan, haşat bir Carrier ile neden burada tek başına olduğunu. Hain babana rağmen seni son gördüğümde herkesin gözdesiydin."

Eli kafasını salladı. "Senden hiçbir şey kaçmıyor."

Bunu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu.

Ama Eli konuyu açmakta istekli değildi. Sözleri ağzından cımbızla almak gerekecekti. Öyleyse ailesinden başlayacaktım. "Küçük kardeşin nasıl?" Peter yaş olarak benden çok genç sayılmazdı. Ama deneyim olarak öyleydi.

"Peter okula döndü. Bir yıl sonra okulu bitmiş olacak ve belki bana yardım etmeye başlayacak. Onunla zaman geçirmek güzel olurdu."

Peter da Eli gibi büyücülük olayına girişmişti. Eğer Prens Ilya Savarov bir *grigori* olabiliyorsa Peter da olabilirdi. Bahtlarına marangoz olmak düşmemişti.

"Peki ya annen? Kız kardeşlerin?"

"Onlar emeklilik hayatı yaşıyorlar."

Kulağa pek eğlenceli gelmiyordu. Belki Eli'ın babasının yasını tutuyorlardı.

"Üvey baban ve annen nasıl?" diye sordu Eli kibarca.

"İyiler. Eğer buraya ailelerimizin sağlığı hakkında konuşmak için oturduysak harekete geçsek daha iyi olur.

Ağaçlar ve bitki örtüsüyle çevrili olmak bana körmüşüm gibi hissettiriyordu. Eli'ın sorunun ne olduğunu söylemeye niyeti yoktu.

"Nereye gittiğimizi sormadın?"

"Sanırım Sally'ye gitmen gerekiyor. Zaten oraya gidiyordun."

"Evet, öyle."

"O halde hadi gidelim." Bu yeşilin içinden çıkmak ve gökyüzünü görmek istiyordum.

"Anlaştık." Arka kapıları kapatıp arabaya bindik.

"Sana Dixie hakkında, Sally hakkında bir şeyler söylemek istiyorum," dedi Eli. Yeşil kafesten çıkmak için çok dikkatli bir şekilde geri geri gidiyordu. Anlaşılan Sally'ye giden anayoldan sapmış, arabayı ağaçların içinden geçen tekerlek izlerinden ibaret bir yola çekmiştik. İyi ki beni biraz iyileştirmişti. Aksi takdirde çukurlar ve tümsekler beni yine kendimden geçirebilirdi. "Ne de olsa oraya varmamız birkaç günü bulacak."

"O halde anlat."

"Seni aramak için evine uğradığımda bir arkadaşınla karşılaştım," dedi sesinde bir imayla.

Bu konuşma Sally hakkında değildi. Eli, Chrissie'yi zaten tanıyordu. "Kim?"

"Dan adında genç bir adam." Dan, Eli'ı etkileyememişti ya da birbirlerinden pek hoşlanmamışlardı.

"Evimde ne işi vardı? O kasabanın batı tarafında oturuyor." Aklım daha da karışmıştı.

"Dan, söylediğine göre erkek arkadaşınmış ve soygun niyetiyle, mesela benim gibi yabancılar gelebilir diye evine göz kulak oluyormuş." Eli'ın sesi gergindi.

"Erkek arkadaşım mı?" Biraz şaşırmıştım. "Bu ne zaman olmuş acaba? Her nasılsa bana söylemeyi unutmuş."

Eli rahatlayarak güldü. "Bana buraya kadarki yolculuğundan bahset," dedi. "Sandık ne kadar ağırdı?"

"Taşınmasına bir kere yardım ettim," dedim. "Yirmi kilodan daha fazla olduğunu sanmıyorum. Tek başıma bile taşıyabilirdim."

"İçinde ne olduğunu biliyor musun?"

"Tabii ki hayır. Bize sandığı açmamız için para verilmiyor. İşimiz onu buraya getirmekti. Bunu da neredeyse başarıyorduk." *Neredeysenin* bir anlamı yoktu.

"Jake ile anlaşmanı ne zaman yaptın? Tam ismi nedir?"

"Bir hafta olmamıştır. Jake Tutwiler."

"Onu uzun zamandan beri mi tanıyorsun?"

"Hayır, yeni tanıştık. İtibar sahibi biri."

"Peki ya diğerleri?"

"Charlie Chop'u bir süredir tanıyordum."

"Peki diğer ekip üyelerini?"

"Çadırdaki adam, burnu kırık olan Rogelio Socorro. Vagona yardım ettiğimiz kadın Maddy Smith. O da bir silahşor. Maddy'yi şahsen tanıyorum, Rogelio'yla hiç karşılaşmadım."

"Peki Jake seni nasıl işe aldı? Yani seni nereden biliyordu?"

"Benim de bir itibarım var," dedim biraz sertçe.

"Hatırlıyorum," dedi Eli. Fakat şimdi başka bir şey düşünüyordu.

"İyileşmiştim ve özgürdüm. Tekrar çalışmaya hazırdım. Jake Charlie'yle haber gönderdi, yeni bir ekip kuruyordu. Benimse bir işe ihtiyacım vardı."

"Maddy, Jake'in sevgilisi miydi?"

"Ne? Hayır. Jake'in yaşadığı yerde bir erkek arkadaşı var." Bunlar garip sorulardı.

Eli gözlerini yoldan ayırmıyordu. Bu iyi bir şeydi, çünkü yol bozuk bir yoldu. Üzerinde ağır tarım makineleri ve olay yerine

ulaşmaya çalışan her türden kamyonla araba vardı. Bu, Sally'de meydana gelen en büyük olay olmalıydı.

"Peki ne yapmayı planlıyorsun?" Bir an önce ne yapmam gerektiğine karar vermeliydim. Bir gün için yeterince sürprizle karşılaşmıştım. "Sana yardım etmem için beni almaya geldiğini söyledin," dedim.

"Sandığın teslim edileceği adamı bulmak ve onunla konuşmak istiyorum. Sandığı kimin çaldığı ve şu an nerede olduğu hakkında bir fikri var mı öğrenmem gerek. Tahmin ediyorum sen de dinlendikten sonra hastaneye, arkadaşlarını görmeye gideceksin. Belki sandık hakkında tahmin ettiğinden daha fazla şey biliyorlardır. Bütün bu işler bittikten sonra bir sonraki adımımıza karar verebiliriz."

Buna verilebilecek bir cevabım yoktu.

"Biraz nasihat ister misin?" dedi Eli. Bunca zamandır asıl söylemek istediği şey buydu.

"Belki." Nasihata bağlıydı. Lafı buraya getirmek için kırk dereden su getirmişti.

"Bir elbiseye ve diğer... kadın şeylerine ihtiyacın var. Makul bir şekilde etrafta dolanabilmen için."

"Makul bir şekilde derken?" Mexico'da garip kaçmamak için etek giymiştim. Kimse pantolonlu kadınlardan hoşlanmıyor muydu? Eminim çok soğuk bir yer olan Kanada'da kadınlar kullanışlı kıyafetler giyiyorlardı.

"Konuşulabilecek, düzgün davranılacak, saygıdeğer bir kadın olarak kabul edilecek kadar makul. Bunları bilecek kadar çok burada bulundum."

Dixie'de göze batacağımı biliyordum. Ne kadar göze batacağımı trendeki kadınları görene kadar anlamamıştım. Ayrıca etrafta ekibim olmadan dolaşacağım aklıma gelmemişti. Eli'ın bunları bana onu utandırdığım için söylemediğini biliyordum. Onunla ilgili hislerimin karışık olduğu düşünüldüğünde, böyle olduğunu bilmem ilginçti.

"Kıyafetler için param yok." Dixie'nin Mexico gibi sokak tezgâhlarından birkaç kuruşa giysi alabileceğimiz bir yer olduğunu sanmıyordum.

"Seni bana yardım etmen için işe almak istiyorum. Sadece bunu yapabilmek için buraya gelmem gerekeceğini düşünmemiştim. Kıyafetler de işin bir parçası."

"Esas işimle ters düşmediği sürece işi kabul ediyorum."

"Anlaştık. Önce seni giydirip kuşandıralım. Sonra çalışmaya başlıyoruz."

Sally oldukça küçük bir kasabaya benziyordu. Bir sürü beyaz ev, çimle kaplı alanlar, taşla döşenmiş sokaklar... Bu sokaklarda şu an trafik, hastaneye ya da enkaz alanına giden atlı arabalar ya da otomobillerle tıkanmış durumdaydı.

Etrafa bakınmak için bolca zamanımız vardı.

"İşte!" dedi Eli. Sol tarafta, yan sokakların birinde, tabelasında FANCY yazan bir dükkân vardı.

Ben bir manifaturacı bulmayı düşünüyordum. Eli her zamanki gibi benden bir adım öndeydi.

"Beni içeri alacaklarını sanmıyorum," dedim ve bunu içtenlikle söylemiştim. İyileştirilmek kiri, kanı ve teri ortadan kaldırmamıştı.

O anda Eli'ı hiçbir şey durduramazdı. Başı dikti ve adımları kararlıydı. İç çekerek onu takip ettim. Keşke silahlı olsaydım. Silahlarımı arabada bırakmamı söylemişti.

O dükkânda bundan daha şaşırtıcı bir şey olmamıştı. Eli, ezelden parası olan biri gibi davranıyor ve bu tavrı saygı uyandırıyordu. Oldukça yakışıklıydı. Uzun bacakları, elmacık kemikleri ve aksanı ona kendine has egzotik bir hava veriyordu. Eli içeri girdiğinde FANCY kadınları etrafında dört dönmeye başladılar.

Sonra beni gördüler. Sanki yerde kaçmaya çalışan bir fare görmüş gibiydiler. Onları suçlayamazdım.

Acı verecek kadar utandırıcı başlayan sonraki kırk dakika acı

vererek bitti. Lavabonun nerede olduğunu sordum ve giysilerimi, çıkarıp küvette yıkanmadan ne kadar temizlenebilirse o kadar temizledim. Bu hanımların kıyafetlerine kir bulaştırmak istemiyordum.

Birinci Hanım (iriyarı, kumral, topuklu giymiş) dışarı çıktığımda rahatlamış göründü. Demek ki temizlenmem biraz işe yaramıştı.

Beni dükkândan olabildiğince çabuk göndermek çabasındaki İkinci Hanım (sarışın, ince, kırmızı rujlu) kıyafet odasına çoktan bir şeyler getirmişti. Daha önce hiç kıyafet odası görmemiştim ancak anlamam zor olmadı. Eli enkazdan çıktığımı söyleyerek sempati toplamaya ve işimizi kolaylaştırmaya çalışıyordu. Çok başarılı olamamıştı.

On dakika sonrasında *kahretsin bu kadınları* diye düşünüyordum. Ağzımı pek sık bozmam ama tüm bu kadınlar etrafımda dönüp durur ve oramı buramı çekiştirirken iyi hissettirdi. Kendime bunun aynı yeni bir silah almak gibi olduğunu söyledim. Ancak bu da çok işe yaramadı. Silahları seviyordum.

FANCY'den bir elbise, iki bluz, iki etek, iç çamaşırı ve bir de gecelikle çıktım. Ve bir de el çantası. Fazladan kurşun olmadıkça, el çantasında ne taşıyacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Geceliği sepete Eli ekledi. Bu da dükkândaki kadınların bana alıcı gözle bakmalarına sebep oldu.

"Öyleyse haydi otele," dedi Eli. Bir yandan torbaları arka koltuğa yerleştiriyordu. Ben sessizdim, hâlâ kendime gelmeye çalışıyordum.

Sokaklardaki karmaşa azalmamıştı. İnsanların birçoğu şu veya bu şekilde üniforma giyiyordu: Polisler, itfaiye erleri (gönüllü olanlar), demiryolu işçileri. Ağlayan birçok kadın ve yaralı birçok adam gördüm. Buraya trenden birilerini karşılamak için gelmişlerdi ve şimdi o birilerinin yaşayıp yaşamadığını merak ediyorlardı.

"Bugün burada, Sally'de olanları asla unutmayacaklar," dedim. Tıpkı benim gibi.

Anacaddenin hemen sağında yer alan *Hoş Konak Otel*'e vardığımızda, otelin oldukça büyük bir yer olduğunu gördüm: Yuvarlak masaların ve sandalyelerin makul aralıklarla dizildiği, pencerelerle çevrelenmiş, normalin iki kat genişliğinde bir avlusu olan beyaz tuğlalı bir yer.

Avluda sessizce oturan bir kalabalık vardı. Büyük ön kapıdan sürekli insanlar girip çıkıyordu. Eli mucizevi bir şekilde park yeri bulmayı başardı.

Eli tam içeri girmek üzereyken, "Beni geri götür," dedim.

"Sorun ne?" Eli kaşlarını çatmıştı.

"Seni yanında münasip olmayan biriyle gördükleri için rezervasyonunu kaybedebilirsin." Artık Dixie standartlarına göre kaba saba bir silahşor olduğumu bildiğimden kendimi dış kapının mandalı gibi hissediyordum. Aptallık ettiğimi biliyordum ama o kadınlar çok üstüme gelmişlerdi.

(Solgun kahverengi saçları, bir sürü küçük cebi olan *grigori* yeleği ve dövmeleriyle Eli da çok münasip sayılmazdı. Ama yine de kendisi bir erkekti ve parası vardı. Bu da ona şüpheyle yaklaşmalarına engel oluyordu.)

"Onları duydun," dedim. "Dükkândaki kadınları."

"O kadınları mı? Onların ne düşündüğü seni neden ilgilendirsin ki?"

Güzel soru. "Neden benim bir köylü olduğumu söylediler anlamadım," dedim sertçe.

Eli kızgın, sabırsız ve sıkılmış görünüyordu. Bu konuşmayı yapmak istemiyordu.

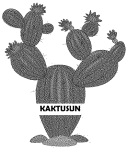
Ben de istemiyordum ama bitirmek üzereydik.

"Sonra açıklayacağıma söz verirsem içeri girebilir miyiz?"

Başımla onayladım. "Ama biliyor musun Eli? Bence açıklamana gerek yok." Onlar annemi tanımıyorlardı. Onun, büyükbabam ve büyükannem öldükten sonra beni yetiştirmek için ne

zorluklar çektiğini bilmiyorlardı. Ne kadar akıllı ve güzel olduğunu bilmiyorlardı. Yine de ona hakkını teslim etmediğimi asla düşünmemiştim. Şu âna kadar.

6. BÖLÜM

Eli haşin bir yüz ifadesiyle arabayı arka tarafa sürdü ve park etti. Taşıyacak çok şeyimiz vardı. Asıl çantalarımız ve ilave diğer şeyler. Tüfeğimi Eli'ın bagajına kilitledim.

Birkaç basamak çıkarak ulaştığınız, üzerine zarifçe MİSAFİR GİRİŞİ yazılmış bir kapı vardı. Kapı, binanın avluya açılan güney tarafı boyunca uzanan büyük salona açılıyordu. Eli geniş ön kapının hemen iç tarafında bulunan resepsiyona doğru yürüdü. Ben bütün eşyamızla beraber salonun arka tarafında gizlenmeye çalıştım.

Bulabildiğim en karanlık köşede duruyordum. Yine de yanımdan geçenlerin kısık gözlerle bana bakışları, sanki gerçekten bu dünyadan değilmişim gibi düşündüklerini gösteriyordu. Siyahi çalışanlardan biri de aynı şekilde bakıyordu. Bu otelde çalışan bütün siyahi işçilerin giydiği üniformayı giymişti: Kadınlar için beyaz yakalı, koyu yeşil bir elbise, erkekler için de koyu yeşil pantolon ve açık yeşil gömlek. İçimi çektim. Annem sabretmek bir erdemdir derdi.

Eli bana doğru yürüdü. Artık kaşlarını çatmıyor, ateş püskürüyordu.

Otel sahibinin benim hakkımda bir şeyler söylediğini düşündüm. Gerçekten de öyle olmuştu. Aynı zamanda Eli'a kendisi

hakkında da bir şeyler söylemişti. "Otel sınırları içinde büyü kullanmayacağıma emin olmak istedi," diye mırıldandı. "Tanrısız sihir büyülerine ve onu yapanlara bu kasabada tahammül edilmezmiş."

"Sana bir büyücüyü yaşarken görmeye katlanamadığını söylemedi mi peki?"

"Aslına bakarsan söyledi. Onun benden önce davranıp beni yaşamaktan nasıl alıkoyacağını görmek isterdim."

"Paramı senin üzerine koyardım." Uzunca bir süreden beri ilk defa gülümsedim.

Çantalarımızı yukarıya taşıyan siyahi işçi kusursuz bir şekilde ifadesiz kalmayı başarmıştı ama dudakları da seğiriyordu. Neredeyse benimle birlikte gülümseyeceğine yemin edebilirdim. Eli adama cömertçe bahşiş verdi ve adam da, "Teşekkür ederim efendim," diyerek bu kez gerçekten gülümsedi.

Oda oldukça büyüktü. Her zamanki gibi bir yatak, komodinler, basit bir sandalyeyle küçük bir masa. Umutla açtığım bir başka kapı daha vardı. Yaşasın! Hoş Konak Otel her odanın ayrı bir banyosu olacak kadar şık bir oteldi. İstediğim zaman yıkanabilmenin ve koridorda ortak banyo için sıra beklemek zorunda olmamanın müthiş rahatlığı için birkaç kötü yoruma katlanabilirdim.

Sabun da vardı ve harika kokuyordu. "Yıkanmak zorundayım," dedim. Kendimi baştan aşağı pis hissediyordum.

"Kolun," diye hatırlattı Eli. "Bir bakalım."

Oldukça ihtiyatlı bir şekilde sargıyı açtı. Sargı bezini saklamak istiyorduk çünkü Sally'de sargı bezi tedarik etmek zor olacaktı.

Kolumdaki yara kızarmış ve kabuk bağlamıştı. Yine de sadece birkaç saatlik bir kurşun yarasına göre iyi durumdaydı. Eli'ın tedavisi ve Harriet Ritter'ın yaranın üzerine sürdüğü merhem harika bir iş çıkarmıştı. Eli'ya bu mikrop öldürücü merhemin adını bilip bilmediğini sordum.

"Sargı bezi ve merhemden biraz daha bulmaya çalışacağım," dedi Eli. "Gerçi artık sargıya ihtiyacın kalmamış." Kendinden memnun görünüyordu.

"Sana giderek daha çok borçlanıyorum." Bu durumdan hoşnut değildim, hatta memnun bile olduğum söylenemezdi.

"Ödeşeceğimize dair içimde kuvvetli bir his var," dedi Eli ve çarpık bir gülümsemeyle odadan çıktı. Kapıyı arkasından kilitledim.

Rekor bir sürede kıyafetlerimden kurtuldum. Küvet güzel ve derindi. Suyu doldurmaya başladım. Çabucak ısındı ve tıpayı taktım. Küvetin yanında bir sandalyenin üstünde, üzerinde "Hanımlar için" yazılı bir şişe malzeme vardı. Umarım beni de bir hanıma dönüştürebilirdi. Su köpüklendi ve lavantanın kokusu odayı doldurdu. Tekrar gülümsedim. Her şey yolundaydı.

Birçok havlu vardı ve hepsi kalındı. İçlerinden bir tanesi bile yıpranmamıştı. Sabun bezi bile öyleydi. Küvete girdim. Günlerdir hissetmediğim kadar iyi hissediyordum.

Tıpayı çıkarıp yerdeki tüylü mindere adımımı attığımda bir şarkı mırıldanıyordum. Aynaya baktım. Daha normal, daha kendim gibi hissediyordum. "Sonuçta," dedim, "her zaman dükkâna geri dönüp o hanımları vurabilirim." Bu düşünce beni neşelendirdi. Küvette sargı bezini yıkarken mırıldanmaya devam ettim.

Bir çift küçük alışveriş çantasıyla döndüğünde Eli da daha iyi bir ruh hali içindeydi. "Birkaç blok yürümek zorunda kaldım," dedi. "Bölgedeki hiçbir eczanede ilkyardım malzemesi kalmamış. Ama yeni sargı bezleri ve bir miktar o merhemden bulabildim." Bacaklarını çalıştırmak ve ihtiyacım olan şeyleri aramak hoşuna gitmişti, bunu görebiliyordum.

Eli eczane çantasını boşaltırken havluya sarılı bir şekilde yatağın üstüne oturdum. Kolumu tekrar sarması fazla uzun sürmedi. Merhemin üzerindeki talimatları okuyup onu yaranın üzerine sürdü. Sargı bezini iki kere dolayıp iğneyle tutturdu.

"Bu antiseptik çok işe yarıyor gibi görünüyor," dedim. "Biraz daha aldığın için teşekkür ederim." Bugünden sonra ona ihtiyacım olacağına emin değildim ama elimizde olmasından memnundum.

"Eczacının dediğine göre bu merhem her şeyi değiştirecek," dedi Eli. Sonra gülümsemesi soldu, yüzünde yine o ifade belirdi. Bana hoşuma gitmeyecek bir şey söyleyecekti.

"Çıkar ağzındaki baklayı," dedim.

"Dışarı çıkarken resepsiyondaki Bay Mercer beni durdurdu. Beni canlı görmeye katlanamayan adam," dedi yüzünü ekşiterek. "Bay Mercer dedi ki benim odaya bir kadınla, evli olmadığım bir kadınla çıktığımı fark etmemiş."

Eli'a baktım. "Gerçekten böyle mi dedi?"

"Evet, gerçekten öyle dedi."

"Elbiseler aldım. İç çamaşırı aldım. Bir el çantam var. Şimdi de hiç tanımadığım bir adam evli olmamı istiyor. Tanrım, kim bu insanları böyle yapmış?"

"Görünüşe göre kendileri." Eli'ın yüzünde minik bir gülümseme belirdi. "Mercer bir karşılama görevlisinden fazlası. Otelin sahibi."

"Demek oluyor ki Bay Mercer bizi otelden kovabilir ve sonra kalacak bir yerimiz kalmaz. Bahse varım Sally'deki her otel şu anda doludur." Ayrıca küvete de bayılmıştım. "Kırbaçlanmamı mı yoksa taşlanmamı mı tercih eder?"

"Belli ki Mercer sadece kendini aklamak istiyor." Eli yanıma, yatağa oturdu. "Ben de ona evli olduğumuzu söyledim."

"Güzel." Benim için hiç fark etmezdi. Kim olduğumu biliyordum.

Eli tam anlamıyla rahatlamış göründü. "O zaman bir sorun yok," dedi. "Duruma uygun düşmesi için sana bunu aldım." Daha küçük olan ikinci çantayı açtı ve içinden küçük bir kutu çıkardı.

"Bu," dediği sade, ince, altın bir alyanstı. Eli sol elimi alıp alyansı parmağıma geçirdi.

Onun yüzüğü bana vermek yerine parmağıma geçirmesi odadaki havayı bir anda değiştirdi.

Kendisi için de bir alyans almıştı.

"Bu kadar genç yaşta evleneceğimi düşünmemiştim," dedim gülerek, gerilimi azaltmak umuduyla.

"Yüce Tanrım," dedi Eli. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Lizbeth! Kaç yaşındasın? Biliyorsam da unutmuşum."

"Hâlâ on dokuz yaşındayım," dedim. "Mexico'da sorduğun zaman olduğum yaşta."

"Birçok insan on dokuz yaşına geldiklerinde evlenmiş oluyor." Ama Eli rahatsız olmuşa benziyordu.

"Kimsenin benden nüfus kâğıdımı isteyeceğini sanmıyorum," dedim öyle bir şeyim olup olmadığını merak ederek. "Texoma'da, on altı yaşında okulu bıraktığım zamandan beri bir yetişkin sayılıyorum. Kaldı ki on altı yaş okulu bırakmak için geç bir yaş orada."

"Bütün bunlar yüzünden deliye döneceğini düşünmüştüm," dedi Eli.

"Endişelenmem gereken başka şeyler var, çok daha önemli şeyler."

Bunu daha hoş bir şekilde söyleyebilirdim belki de. Ama Eli sadece devam et anlamında kaşlarını kaldırdı.

"Kargomuza ne olduğunu öğrenmem gerek. Maddy ve Rogelio ne durumdalar gidip bakmam gerek. Harriet Ritter ve Travis Seeley beni Jake ile ilişkilendirebilirler. Eğer biri yakından bakacak olursa Jake'in öldürüldüğünü anlayacaktır. Onu öldürmekle suçlanabilirim."

Eli gülümsedi. Gülümsemesi güneşin doğuşu gibiydi. "Yapacak çok işimiz var. Arkadaşlarına daha sonra bakman mümkün mü? Böylece kargo hakkında bir ipucu yakalamaya çalışabiliriz. Yeterince iyi hissediyor musun?"

"Biz" olarak konuştuğunu fark ettim. Ve bu beni oldukça rahatlattı. Her şeyi kendi başıma yapmak gözümü korkutuyordu.

Sally'de kimseyi tanımıyordum. Şanslı Ekip'i kimin işe aldığını bilmiyordum. Neredeyse hiç param yoktu. Eli'ın omuzlarında bir yük olduğumu düşünmesini istemezdim.

"Onlara arkadaşım diyemem," dedim çok uzun süren sessizliğimi bozmak için. "Pek parlak biri olmasa da Maddy'yi severim. Güvenilir biridir. Rogelio bir ahmak. İyi görünüşlü ama bir ahmak." Omuzlarımı silktim. "Ne olursa olsun onlar şimdiki ekibim ve iyi bakıldıklarından emin olmalıyım."

"Rogelio'yu yakışıklı bulduğunu fark ettim," dedi Eli birdenbire.

"Ne?"

Söylediklerimin en önemsiz kısmına odaklanmıştı. Ama Rogelio hakkında yaptığı yorumu unutmamı açıkça ifade eden boş bakışları aklımı karıştırmıştı. Bir şeyler söylemem gerekiyordu. "Erkeklere o gözle baktığını düşünmemiştim." Kafamı kaldırdım. Anlayamadığım bir şeyler oluyordu. Büyücü arkadaşımla bu sık sık olan bir şeydi.

Eli kızardı. "Rogelio'nun bakışlarından bunu anlamak zor değil."

"Peki o halde." Ama anlamamıştım. "Harriet Ritter denilen o kadın da iyi görünüşlü bir kadın," dedim onu rahatlatmak için.

"Harriet Ritter'dan bu üçüncü bahsedişin," dedi Eli keskin bir dille. "Bana onu tarif edebilir misin?"

Eli yapıyor olduğumuzu düşündüğüm konuşmadan başka bir konuşmaya kulak veriyor gibiydi. "Sarışın, otuzlarında, şık. Göz alıcı kıyafetler. Makyajlı. O ve Travis Seeley trende bizimle aynı vagondaydılar. Silahlıydılar. Silah kullanmayı bildikleri belliydi. Ve birkaç gün boyunca yanımızdan ayrılmadılar. Ben birilerinin onları, işimizi yaptığımıza emin olmaları için gönderdiğini düşündüm, destek olarak.

Eli'ın yüzü düşünceliykenki haline bürünmüştü. Yeni kıyafetlerimi topladım ve giyinmek için banyoya gittim. Havluyla oturmaktan sıkılmıştım.

Jartiyeri ve sütyeni giydim. Sonra çorapları, külotu ve de astarı. Jartiyer daha önce gördüysem bile hiç giymemiştim. Üzerimde şimdiden bir sürü parça varmış gibi hissediyordum ve daha bitirmemiştim bile.

Ardından bluzumu giydim. Satıcı kadın bluzun rengi için "gül kurusu" demişti. Sanırım bu renkte olan güller vardı.

"Vurgulayıcılar" olarak ise -kendisi onlara böyle demişti- bluzun beyaz bir yakası, beyaz dantelli cepleri, sargıyı kapatıp dirseklerime kadar inen kabarık kollarında beyaz yenleri vardı. Büzgülü bol eteğim çiçeklerle kaplıydı. Çiçeklerin bazıları bluzumdakilerle aynı pembedendi. En azından malzeme pamuktandı ve ayakkabılar da çok kullanışlı olmasalar bile idare ederdi.

Eli'ın tüm bu malzemeler için ne kadar harcamış olabileceğini düşünmek istemiyordum. Bir an için umarım çok para harcamıştır diye zalim bir düşünce geçti aklımdan. Eğer bunu giymek zorundaysam o zaman o da bunları ödemeliydi.

Silah kemerimi de takmak istiyordum ama eteğin üzerinden komik görüneceğinin farkındaydım. Ayrıca alenen silahlı olarak gezmek bütün bu kostüm olayını bozmuş olurdu. Bütün bunları kalabalığın arasına karışmak için giyiyordum. Eli, Dixie'de bunun olmazsa olmaz bir gereklilik olduğuna beni ikna etmişti.

Bunu kendime birçok kereler hatırlattım.

Aynanın karşısına geçip becerebildiğim kadar saçlarımı taradım. Buklelerim kıvır kıvırdı. Kendimi sadece belime kadar görebiliyordum ama bu kadarı da yeterliydi. Suratımı ekşittim. Bir kıyafet balosuna gidiyormuş gibi hissediyordum.

Banyodan çıktım. Eli yüzünde eğlenen bir ifadeyle bir aşağı bir yukarı bakıp beni süzdü. "Çok iyi görünüyorsun," dedi.

"Gülmemeye çalıştığını biliyorum," dedim hislerimi belli eden iğneleyici bir tonda.

"Hiç alakası yok."

O zaman bana bakarkenki garip halini doğru yorumlayabildim. "Hayır efendim," dedim. "Bütün bu kılık kıyafeti giymem uzun zaman aldı ve onları yakın bir zamanda çıkarmaya niyetim yok." Geçmişimiz annemin dediği gibi "platonik" olmamıştı her zaman.

"Her zaman bir 'sonra' vardır," dedi Eli umutlu bir şekilde.

"Sonra şimdi demek değil." Hiçbir şey için söz vermek istemiyordum. Bu yeni Eli'ın eski Eli'a kıyasla nasıl davranacağını merak ediyordum. Eğer ben azıcık bile değişmişsem, o da değişmiş olmalıydı.

"O halde nereye gidiyoruz Eli?" Bu odadan çıkmalı, yataktan uzaklaşmalıydık.

"Unutma," dedi Eli ayağa kalkarken. "Biz artık evliyiz." Sinsice gülümsedi.

Gülmekten kendimi alamadım. "Listedeki işleri halletmeye başlayalım."

"Madem ısrar ediyorsun." Aksanı düzgündü. "Önce sandıkla ilgili bulabileceğimiz her şeyi bulmalıyız."

Bunu nasıl yapacağımız hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sanki bir planı varmış gibi konuşuyordu. Birlikte merdivenlerden inip ön kapıya yöneldik. Koyu saçları, açık bir alnı ve dar bir yüzü olan Bay Mercer'i ağzı bir karış açık görmek beni çok memnun etti. Ona mevcudiyetini kayda geçirdiğimi belirten soğuk bir bakış attım. Parmağımı ona doğru sallamamak için kendimi zor tuttum.

Ön kapıdan hızla çıktık.

"Bu çok eğlenceliydi," dedim dudaklarımın arasından.

"Evet," dedi Eli kocaman gülümseyerek. "Eğlenceliydi. Tabii şimdi arabayı almak için bütün binayı dolaşmak zorundayız."

"Buna değerdi."

Eli arabayı kasabanın dışına, batıya doğru sürdü. Trenin raydan çıktığı alana dönüyorduk.

Bana bir savaş alanını andırıyordu.

Arabadan çıktığımızda Eli elimi dirseğine koymamda ısrar etti çünkü otların üzerinde yürürken hâlâ desteğe ihtiyacım vardı. Sağduyuya aykırı olmasına rağmen hızımı onunkine uydurmayı başardım.

"Birini ısıracakmış gibi görünüyorsun," diye fısıldadı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. Yüzümü gevşetip boş bir ifade takındım.

"Çok daha iyi. Şimdi de yarım akıllıya benzedin." Ceketinde bir rozetin takılı olduğu, kısa, iriyarı bir adama doğru yaklaşıyorduk. Bütün yüzünü kaplayan büyük, beyaz bir bıyığı vardı. Az sayıdaki bir grup adama talimatlar veriyordu. Sözlerini "Bütün her şeyi ne kadar çabuk temizlersek, demiryolu işçileri de o kadar çabuk rayları tamir edebilir ve trenler de o kadar çabuk gelip gitmeye başlarlar," diyerek bitirdi.

Birkaç yorumdan sonra grup dağıldı.

"Evet efendim?"

Şerif bakışlarını üzerimizde gezdirerek bize doğru döndü. Eli'ın *grigori* yeleği şerifin bize derin bir şüpheyle bakmasına sebep oldu. Kıyafetlerim işe yarıyor olmalıydı ki şerifin bana olan bakışları daha sevecendi. Kendimizi tanıttım. Şerif ne istediğimizi duymak için bekliyordu.

"Karım bu trenle gelecek olan bir sandığı teslim alacaktı," dedi Eli. "İçinde ailemizden bir düğün hediyesi vardı. Ve aile arkadaşlarımızdan ikisi kasabanızdaki hastanede. Onların valizlerini bulmak istiyoruz. Hepsinin toplandığı bir yer var mı?"

Şerif gerçekten yorgun görünüyordu. Bizim yeni evli olmamız, ailemizde yaralıların olması umurunda değildi.

"Valiz veya hediyeler ölen insanlar düşünüldüğünde önemsiz," dedim. "Elimizden geleni yapacağız Şerif. Herhangi bir şey hastanenin etrafında dolanmaktan iyidir."

Doğru cümleler bunlardı. Beyaz bıyıklı adam sırtını düzeltti, enkaza ve cesetlerin dizildiği tepeye şöyle bir baktıktan sonra, "Ben Clyde Lathrop, bu kasabanın şerifiyim Bay ve Bayan

Savarov. Sandığın hangi vagonda olduğunu biliyor musunuz?" dedi.

"Erkek kardeşimin söylediğine göre bir grup korumayla birlikte bir yolcu vagonundaymış, yük vagonunda değil," dedi Eli.

"Oh, aman Tanrım." Şerif oldukça endişeli görünüyordu. "Aldığımız malumata göre, raydan çıkan vagonların birinde böyle bir ekip vardı. Ve ekiptekilerin çoğu ya ölü ya da hastanede. Doğrusu, onlardan birini sadece bir saat önce, oldukça şaibeli bir yarayla şuradaki tepede bulduk. Yanında parçalanmış bir sandık vardı."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedim. "Anlayamadım. Bu yara kaza sebebiyle olmamış mı?"

"Hayır hanımefendi."

Bir "hanımefendi" olmanın nasıl garip hissettirdiğini size anlatamam.

Şerif Lathrop sözlerine devam etti. "Öldürüldüğüne oldukça eminim. Size bunu söylemek istemezdim ama belki de kargaşadan yararlanmak isteyen biri sandığı gözüne kestirdi."

"Hayır, olamaz," dedim. Bütün ağırlığımla Eli'a yaslandım. Bunu yapmak benim için hiç zor olmadı çünkü en az şerif kadar yorgundum. Kafamı kaldırıp yaş dolu gözlerle Eli'a bakmak istesem de yapamadım. "Zavallı adama ve sandığa ne olduğunu bulmak zorundayız. Eğer bulamazsak korkarım ki erkek kardeşiniz bunu üzerine alınacak."

"Bir aile yâdigarıydı," dedi Eli, Clyde Lathrop'a. "Eğer mümkünse izini sürmekte kararlıyız. Elbette zavallı adamın cenazesini de üstlenmek istiyoruz."

"Bay Savarov. Bütün yaralılar artık taşınmış olduğu için enkazdan topladığımız her şey oradaki çadırda," dedi Şerif Lathrop. "Sandıklar, kutular, bunların hepsi bir tarafta, bavullar diğer tarafta. Bakmakta özgürsünüz. Eşinizi dehşete düşürecek bir şey olduğunu sanmıyorum."

Şerif gözlerini anlamlı bir biçimde bana doğru çevirdi. Yüz ifademi sabit tutmak için yanağımı ısırmak zorunda kaldım.

"Teşekkür ederiz efendim," dedi Eli.

"Eğer aradığınız şeyi bulamazsanız enkaz alanına da bakabilirsiniz. Ancak öyle yapacaksanız Bayan Savarov'un burada kalmasını öneririm. Ve de ölüler kasabadaki cenaze evlerine götürüldüler."

"Tavsiyeniz için tekrar teşekkürler Şerif." Eli ciddi bir şekilde başını salladı ve önceden yaralıların tutulduğu çadıra doğru yürüdük. Çadır artık kurtarılmış eşya deposuydu.

Eğer sahiden kibarca yetiştirilmiş bir hanımefendi olsaydım bile beni huzursuz edecek bir şeyler vardı... belki. Bulunan bazı eşyaların üzerinde kan vardı ve elbette kan yaralılardan damlamıştı. Şimdi ise çiğnenmiş otların üstünde kurumuştu. Bundan ancak çadır kaldırıldıktan ve yağmur yağdıktan sonra kurtulmak mümkündü.

Bütün gücümle görmezden gelmeye çalıştım. Bunca yolu bayılmak için gelmemiştim. Korkunç manzarayı maskeleyebilmek için bir elimi alnımın üzerinde tutuyordum.

"Şunu keser misin?" diye tısladı Eli. "Gülmemeye çalıştığını görebiliyorum."

"Peki benim yiğit koruyucum." Yüzüne bakmaya cesaret edemedim.

On dakikalık zorlu aramanın sonrasında artık gülmüyordum. Sandık yoktu. Burada olacağını düşünmemiştim. Kimse Jake'i öldürüp ganimeti kayıp eşyalar bölümüne getirilsin diye bırakmazdı. Yine de bakmak zorundaydık.

Jake ona yaklaşan kişinin bir dost olduğunu düşünmese silahına davranırdı. Bunu apaçık görebiliyordum.

"Bir ekip lideri olarak elinden gelenin en iyisini yaptı," dedim.

"Enkaz alanına tekrar bakmam gerektiğini düşünmüyor musun?" dedi Eli. Bunu gerçekten yapmak istediğini söyleyen sesindeki cesaretlendirici tonu duyabiliyordum. Ayrıca benim onun-

la gidemeyecek olduğum gerçeğinin beni rahatsız edeceğini biliyordu.

"Bunu yapmamız iyi olabilir," dedim, "tatlım," diye de ekledim. Ne de olsa yeni evliydik. Eli kolumu biraz sertçe sıktı.

"Yapıldı bil," dedi gösterişli bir biçimde. "*Solnyshko.*"

Ve beni çadırın ortasındaki gölgelikte, tek parça kalmış ahşap bir sandığa doğru götürdü. Böylece o etrafı kolaçan ederken ben oturabilecektim. Bundan hiç hoşlanmamıştım.

Siyahi bir bekçi -en azından siyah beyaz şeritli üniforması bana öyle olduğunu düşündürttü- yanıma gelip, gözlerini düşürerek bir bardak su isteyip istemediğimi sordu. Şerif bütün bunların bana fazla gelmiş olabileceğini düşünmüş. Kibarca teşekkür edip kabul ettim.

Döndüğünde gözlerini hâlâ düşürüyordu. "Buralarda Reva ve Hosea Clelland adında birilerini tanıyor musun?" dedim.

Kısık sesle konuşmuştum ama yine de çekiniyordu. "Evet hanımım."

"Onlarla bir sorunum yok. Kızları Galilee tanıdığımdı. Eğer Hoş Konak Otel'e gelebilirlerse ya da onlarla nerede buluşabileceğimi söylerlerse onlarla konuşmak isterim."

"Peki hanımım," dedi ve hızla yanımdan uzaklaştı.

Konuşmamızı kimsenin fark etmemesi için bilerek çok sessiz ve çok hızlı tutmuştum. Eğer yanlış davransaydım cezasını bu adam çekecekti. Sadece Galilee'nin anlattığı hikâyeler nedeniyle değil, aynı zamanda siyahilerin beyaz insanlarla, özellikle de beyaz kadınlarla konuştukları zaman dikkat çekmektense her şeyi yapmaya hazır tavırlarından da bunu anlayabiliyordum.

Huzursuz ve yorgun bir şekilde henüz kontrol etmediğimiz valizleri ve çantaları araştırmaya koyuldum. Maddy'nin olduğuna emin olduğum bir çanta buldum. Baş harfleri çantanın dış yüzeyine kazınmıştı. Jake'in ya da Rogelio'nun olup olmadığına emin olamayacağım kadar çok birbirine benzer çanta

vardı. Yine de Charlie'nin olanı buldum. İçindekileri ailesine gönderebilirdim.

Sonrasında yapabildiğim tek şey su içmek, lanet sandığın üstünde oturup gölgede olduğuma şükretmek ve *Solnyshko*'nun ne anlama geldiğini merak etmek oldu.

7. BÖLÜM

Eli beni almaya geldiğinde sıkıntıdan patlamak üzereydim. Hava çok sıcak olmamasına rağmen alışık olduğumdan daha nemliydi. Bir insan burada nasıl yaşar aklım almıyordu. Ya da neden yaşamak ister. Güya sonbahardaydık.

"Arabaya dönmeye hazır mısın?" dedi Eli. Suratı asıktı ve terlemişti.

"Beni burada bıraktığından beri hazırım," dedim.

"Tatlı görün," diye hatırlattı Eli.

"Onu nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok," diye hırladım.

Elimi ağzına götürdü ve parmaklarımı öptü.

Gıdıklandım ve güldüm.

"İşte oldu. Çok zor değilmiş," dedi Eli kendinden memnun bir şekilde.

"Hemen hastaneye gidelim," dedim. "Bu arada, işte ekibime ait iki çanta. Büyük, güçlü bir adam olduğuna göre bunları taşıyabilirsin."

"Tabii ki," dedi Eli yumuşak bir sesle. "Nasıl istersen benim narin çiçeğim."

Burnumdan soluyordum.

Hastane, otelden yalnızca iki blok ilerideydi. O yüzden Eli

arabayı Hoş Konak'ın arkasına bıraktı ve yürüdük. İyi ki öyle yapmışız. Hastaneye yakın bir park yeri bulmamız imkânsızdı. Gerçi o kadar yorgundum ki yalpalıyordum. Yeşil ormanda kestirmiş olmama rağmen yorgunluktan ölüyordum. Ve hastanenin içine girmeye can attığım söylenemezdi.

Sadece bir kere bir hastanede bulunmuştum. Segundo Mexia'da birçok insan hastaneye ölmek için giderdi ve yegâne hastane çok uzak bir mesafedeydi. Segundo Mexia'nın birkaç mil dışında yaşayan gerçek bir doktorumuz vardı. İçkiciydi. Sabah gitmek zorundaydınız.

Ballard Memorial Hastanesi, T şeklinde inşa edilmiş tek katlı bir yapıydı. Dışı kırmızı kiremit kaplıydı. Buradaki birçok yapı gibi yerden yükseğe inşa edilmişti. Merdivenleri çıkıp çift kanatlı ön kapıdan geçtikten sonra karşımıza büyük bir danışma masası çıktı. Sağ taraftan gidip etrafından dolaşabilirdik ama bu şüphesiz berbat bir fikirdi.

Masanın arkasında kolalı üniformasıyla bir hemşire oturuyordu. Önünde büyük bir defter vardı. *Sanki cennetin bekçiliğini yapıyor* diye düşündüm. Bayan MAYHEW yazan bir isimliği vardı.

"N'apabilirim size?" dedi Bayan Mayhew. O kadar yoğun bir aksanı vardı ki Eli ile anlamadan birbirimize baktık.

Bayan Mayhew sert bir şekilde bize baktı ve ardından tekrar etti. "N'apabilirim size?" dedi duyma güçlüğü çekiyor olma ihtimalimize karşı daha yüksek bir sesle.

Etraf gürültülüydü. Zemin ahşaptandı ve topuklular zemin üzerinde fazla ses çıkarıyordu. Hastane insanla dolup taştığından bir sürü ses birbirine karışıyordu. Binanın bir yerinde, kapalı bir kapının arkasında bir adam çığlık atıyordu.

Bayan Mayhew sanki olan biten hiçbir şey yokmuş gibi çığlığı duymuyordu bile.

Beynim Bayan Mayhew'un dediklerini tercüme etti. Bize nasıl yardımcı olabileceğini öğrenmek istiyordu.

"Buraya Maddy Smith'i görmek için geldik," dedim. Bayan Mayhew'un bakışları daha da sertleştiğinden "Lütfen hanımefendi," diye ekledim.

Tenezzül edip büyük defterine baktı. "Maddy Smith," dedi. "Tren kazası yaralılarından biri değil mi?"

"Evet efendim." Dersimi almıştım.

Bayan Mayhew arkasında, sol taraftaki bir sıra kapıyı işaret etti. "Yeni getirilen bütün kadınların olduğu açık koğuşta. Koğuş tamamen dolu. İlk kez böyle bir şey görüyorum. Lütfen ziyaretinizi on dakikadan fazla tutmayın. Bugün korkunç bir insan seli var. Burayı imzalayın lütfen."

Defteri bize doğru çevirdi ve Eli imzalamak için eğildi. Ben nasıl imzalardım bilmiyorum.

"Teşekkür ederim," dedi Eli en iyi gülümsemesiyle.

Ama Bayan Mayhew'un bağışıklığı vardı. Boş bakışlar. Hoşuma gitmişti.

Masayı geçip geniş salona girdik. Sol tarafta "Kadınlar Koğuşu" yazan bir tabela vardı. Erkek koğuşu salonun diğer ucundaydı. En uçta bulunan kapıda ACİL - AMELİYATHANE - ÖZEL ODALAR yazılıydı. Çığlık buradan gelmişti.

Kadınlar koğuşunun çift kanatlı kapısı kapalıydı. Sesi azaltmak için ya da mahremiyetten olabileceğini düşündüm. Eli kapılardan birini ittirdi ve içeri girdik. İçerisi elbette kokuyordu. Eğer tren enkazından kurtulanlar burada olmasaydı belki temiz ve havadar bir yer olabilirdi. Güçlü bir makine kokusu vardı. Buna ek olarak korku, ter, kan, kir ve diğer bütün vücut sıvıları.

Kadınlar koğuşu yirmi yataklı, uzun ve açık bir odaydı. Bayan Mayhew'un belirttiği gibi bütün yataklar doluydu. Ayrıca, odanın ortasında sıra halinde birkaç karyola vardı. Bunlar da doluydu.

Bu kadınların birçoğunun trende olduklarını görebiliyordum. Kırık uzuvları, yaralı başları ve taze sargıları vardı. Üç hemşire olmasına ve canla başla çalışmalarına rağmen hâlâ bakılma-

mış hastalar vardı. Yüzleri kir ve kan içindeydi. Kıyafetleri trende giydikleri kıyafetlerdi ve aynı şekilde kirliydiler.

Maddy sol tarafın ortasında bir yerdeydi. Hastane önlüğü giyiyordu. Sıcak yüzünden nevresimlerin altında değil üstünde oturuyordu. Bacağı sıkıca sarılmıştı. İyi görünmüyordu.

Yatağına geldiğimde Maddy bana baktı. Bir an beni tanıyamadı. Kim olduğumu çıkardığında yüzünün aldığı ifade neredeyse komikti. Yeni kıyafetlerimle olduğumu unutmuştum. Dönüşümüm hakkında büyük bir tantana yapmaması için elimi dudaklarıma götürdüm.

"Lizbeth?" dedi Maddy temkinli bir biçimde. Sanki durumu ölçüp biçer gibi bir hali vardı. Kafamı salladım. Bakışlarını Eli'a çevirdi. "Sizi kaza alanından hatırlıyorum. Bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Buraya nasıl olduğuna bakmak için geldik," dedim.

"Bacağım umduğum kadar iyi değil," dedi Maddy. Mutsuzdu, endişeliydi ve acı çekiyordu. "Bacağımı yarıp kurşunu çıkardılar ve diktiler. Şimdi uyandım. Bacağım sarıldıktan sonra diğer yöne giden bir tren bulmak için istasyona gidebileceğimi düşünüyordum. Ancak doktor en az bir hafta yürüyemeyeceğimi söylüyor. Sonrasında da koltuk değneği kullanmam gerekecek. Eğer bununla şimdi ilgilenmezsem hayatım boyunca topal kalırmışım. Yara tekrar açılırsa kan kaybından ölebilirmişim." Maddy karamsardı ve öyle hissetmesi doğaldı. "Ancak evime dönmek ve çalışmak zorundayım. Ve hastane faturasını ödemem gerek. Jake'i buraya göndermen mümkün mü? Eminim ücretimi ve dönüş yolculuğunun masraflarını karşılamak isteyecektir."

Orada oturmuş düşünüp, öfkelenip, endişelenip durmaktaydı. Bunu görebiliyordum. Kim olsa öyle yapardı. Ona daha fazla kötü haber getirmiş olmaktan nefret ediyordum. "Maddy, sana bir şey söylemek zorundayım. Seni vagona taşıdıktan sonra Jake için geri döndük. Onu da sandıkla beraber kasabaya götürmek

için. Ama oraya vardığımızda ölmüştü. Birisi boğazını kesmiş ve kargomuzu çalmıştı."

Maddy bana baktı. Uzun bir an boyunca, sanki göğsüne yediği yumruğun ardından ilk nefesini alıyormuş gibi derinden, zorlukla soluk alıp verdi.

"Onu oraya ölmesi için bıraktık," dedi azarlayan bir ses tonuyla. "Onu bıraktık."

Aynı şeyi yirmi kez düşünmüştüm. Bu düşünce beni hasta ediyordu. "Evet bıraktık. Ben bıraktım," dedim. Kendimi sorumsuz hissetmediğimi bilmesini istiyordum. "Doğruya doğru. Ancak Jake tetikteydi ve silahlıydı. Sen ve Rogelio ile konuştuktan hemen sonra onun yanına döndük. On dakikadan fazla sürmemiştir."

Maddy kenetlenmiş ellerine baktı. Dudaklarını sıkmıştı. "Jake ile üç senedir beraberiz," dedi hemen. "Evinde akşam yemeği yedim. Onu erkek arkadaşıyla ben tanıştırdım."

Kendine hâkim olana kadar sessizliğimi korudum. Bir süre sonra derin bir nefes aldı.

"Peki bu arkadaşın kim?" diye sordu elini Eli'a doğru sallayarak. "Nereden buldun onu?"

Tren enkazında bunları konuştuğumuzu hatırlamıyordu ve buna şaşırmadım. "Eli ile son işimden tanışıyoruz," dedim. "Onu burada görmeyi hiç beklemiyordum. Bir kere daha görevlerimiz kesişti." Maddy'nin bir buluşma ayarladığımı düşünmesini istemiyordum.

"Bir büyücü mü? Kutsal Rus İmparatorluğu'ndan?" Eli'a bakmak için eğildi. Yüzünden ona zerre kadar güvenmediği açıkça belli oluyordu.

"Doğrudan Eli ile konuşabilirsin." Zaten konuşmamı tarafsız tutmanın mücadelesini veriyordum. "Ben onun sözcüsü değilim."

"O mu seni böyle süsledi?"

"Hayır." Evet. "Böyle süslendim çünkü buradaki kadınlar öyle olmak zorunda. Aksi halde saygı görmüyorlar. Kargonun izini sürmem gerekiyor."

"Ben nasıl yardımcı olabilirim?" Maddy'nin benden tatmin olmadığı ve müttefikimi güvenilir bulmadığı açıktı ama bitirmemiz gereken bir işimiz olduğunu biliyordu.

"İyileş," dedim. "Jake onu öldürenin kim olduğunu bulmaya çalışırken sakatlanmanı isteyecek bu dünyadaki son insan. Rogelio burada ve eğer düşündüğüm kadar uçmuş durumda değilse yardım edecektir."

Maddy sinirlendi, hüsrana uğramıştı. Sonunda pes etti. "Bacağımda kanama varken bir işe yaramayacağım doğru," dedi gönülsüzce. "Eğer yürüyemezsem bir daha iş bulamam. Ve tahmin ettiğimden çok daha fazla acıyor." Ağzının etrafı bembeyaz olmuştu.

Acıya yabancı biri olmayarak başımla onayladım. "İşverenimizle iletişime geçebileceğim bir adres ya da bir isim biliyor musun? Şimdi ne yapacağımızı öğrenmek, ödememizi almak için. Bize en azından buraya geliş masrafını borçlular."

Maddy kafasını salladı. "Belki Rogelio biliyordur. Jake, Rogelio'ya kendisinden sonraki en yetkili kişi gibi davranıyordu. Jake'in ceplerini kontrol ettiniz diye tahmin ediyorum."

Jake'in ceplerini kontrol etmemiştim. Kafama vurmamak için parmaklarımı sıkıyordum. "Ceplerine bakacağız," dedim. "Rogelio'nun nerede olduğunu biliyor musun?"

"Vagon bizi buraya getirdiğinden beri onu görmedim. Muhtemelen erkek koğuşundadır."

"Ne kadar sürecek bilmiyorum ama bir şey bulduğumuz zaman geleceğim." Maddy'nin elini okşadım. "Bu arada çantanı buldum."

"Bay Eli, bir dakika çekilebilirseniz Lizbeth ile konuşmak istiyorum," dedi Maddy sakin ve kararlı bir biçimde.

Eli kibarca başıyla onayladı ve Maddy'ye acil şifalar diledi. Saç örgüsü sırtında sallanarak koğuştan uzun adımlarla çıkışını izledim.

Maddy, Eli'ın duyma mesafesinden çıkmasını bekleyemeden

"Çantamı bulduğun için teşekkür ederim Lizbeth. Ama Tanrı aşkına, onunla ne yapıyorsun? Onun bir *grigori* olduğunu biliyorsun. Aklın nerede kızım senin?" diye sordu.

"Onunla ben birlikte çalıştık," diye söyledim tekrar. Kelimelerimi dişlerimin arasından zorla çıkarıyordum. Sabrım tükeniyordu. "Eli'a güveniyorum Maddy. Burada onunla çalışmak zorundayım. Param yok, burada bağlantılarım yok, izini sürebileceğim isimler yok."

Maddy düşünüp taşındıktan sonra, "Pekâlâ," dedi yavaşça. "Bu yeri tanımıyorsun. İnsanlar burada farklı, yani öyle görünüyor." Bir süre daha yüzüme baktı. "Keşke buraya hiç gelmeseydim," dedi ani bir öfke patlamasıyla.

"Al benden de o kadar. Eve dönmen için sana para bulacağım," dedim ona ve kendime söz vererek. "Seni görmek için tekrar geleceğim. Lütfen doktorun sözünden ayrılma ki iyileşebilesin. Seninle tekrar çalışmayı isterim."

Maddy gülümsedi. Şimdi biraz utanmıştı. "Ben de aynı şekilde hissediyorum. Ekipte senin gibi biri olması güzel, Lizbeth. Sen iyi bir nişancı ve güvenilir bir kadınsın."

"Bildiğin gibi, buraya tekrar bir şeylerin gelip gitmeye başlamasına daha günler var," diye hatırlattım. "Enkazı temizlemek, rayları tamir etmek zorundalar. Bizi eve götürmenin bir yolunu bulacağım. Bize borçlular."

"O *grigori*'ye dikkat et," dedi Maddy arkamı dönmüş gitmek üzereyken. "Ona güven ya da güvenme, dikkat edilmesi gereken biri. Ve o kadın, Harriet Ritter ve yamağı, o ikisi doğru kişiler değil."

"Gözümü dört açacağım," dedim. Evlilik yüzüğümü fark etmediğine sevinmiştim. Eli'ın arkasından ana salona dönmeden önce ona son bir kez el salladım.

Maddy trende tanıştığımız adam ve kadının bize anlatması gereken çok şey olduğu konusunda haklıydı. Tabii eğer anlatırlarsa. Ancak Harriet Ritter ve Travis Seeley'in izini sürmek önceliklerim arasında değildi.

Önce Rogelio'yu ziyaret etmemiz gerekiyordu. Ardından Jake'in cesedini bulmalıydık çünkü aptallığımdan ceplerine bakmamıştım.

Eli salonda beni bekliyordu. Onu fark etmem bir dakikamı aldı çünkü içeride çok fazla geliş gidiş vardı. Doktorlar, hemşireler, ziyaretçiler, yürüyebilecek durumda olan ya da değnekleriyle yürüyen hastalar... Yerleri süpüren, silen ya da çamaşır sepetlerini sürükleyen görevliler.

"Burada işimiz bittikten sonra gidip biraz uyuyacağız," dedi Eli iri elini omzuma koyarak. Benim kadar yorgun görünüyordu.

"Haklısın," dedim. "Ama önce..." Tekrar girişteki danışma masasına gittik ve Rogelio'nun nerede olduğunu sordum.

"Kim?" Bayan Mayhew kafasını salladı. Beyaz kolalı başlığı kafasına öyle sert tutturulmuştu ki yerinden kıpırdamadı. "Bu isimde birini kabul etmedik. Etseydik hatırlardım. Buraya çok fazla Meksikalı almıyoruz." Bu konuda gerçekçiydi. Hakkını vermek gerek, şüphesine rağmen yine de hasta listesini kontrol etti. Ama sonra bize baktı ve tekrar kafasını salladı.

Çok şaşırmıştım.

Eli o kadar şaşırmışa benzemiyordu. "Kendi başına yürüyüp gidecek kadar iyi hissediyor olmalı," dedi. "Bayan Mayhew, bir başka arkadaşımızın naaşını arıyoruz. Ölüleri nerede bulabiliriz?"

"Başınız sağ olsun," dedi otomatik olarak. "Sahipsiz ölüler ya Hutchison ya da Debenham's cenaze evine götürüldüler. İşte adresleri." Bize iki adet kartvizit uzattı. Cenaze evlerinin kartvizitlerinin hastane masasında olması komik miydi yoksa kabul edilemez miydi karar veremedim ama en azından işe yaramıştı.

"Cesetlere otopsi yapılacak mı, biliyor musunuz?" diye sordu Eli ihtiyatla. Bir hemşire ama aynı zamanda Dixie'li bir kadın olan Bayan Mayhew bu soruyu garip bulabilirdi.

"Hiç sanmam," diye çıkıştı Bayan Mayhew. Sinirlenmişti ya da Eli'ı başından atmaya çalışıyordu. "Sally'de toplam dört dok-

tor var. Ölülere sıra gelene kadar ilgilenilmesi gereken bir sürü yaşayan var."

"Yardımınız için çok teşekkürler," dedim. Eli'ın koluma girip çıkışa doğru yol göstermesine izin verdim. Merdivenleri indik, bankların, çalılıkların ve çiçek bahçelerinin yanından geçtik. Buradaki her şey dekore edilmişti.

Sağa dönerek yürümeye devam ettik.

"Konuşmamız lazım," dedi Eli. "Ayrıca ne kadar zamandır bir şey yiyip içmedin?"

"Gerçekten susadım." Titriyordum. Dilim damağım kuruduğu zaman bana olan şeylerden biriydi bu. Hayatımın en uzun günü olmuştu ve henüz bitmemişti.

"İşte," dedi Eli, Beverly'nin Restoranı yazan bir tabelayı işaret ederek. Mekânın loş serinliği hoştu. Hastanedeki kargaşadan sonra burası sessizdi. Çiçekli bir elbise giymiş gri saçlı bir kadın bize yerlerimizi gösterdi ve "Garsonunuz birazdan burada olacak," dedi. Öğle yemeği için çok geç, akşam yemeği içinse çok erken bir zamandı. Restoranda sessiz ve hüzünlü bir şekilde konuşan iki müşteriden başkası yoktu. Kimse kulak misafiri olmadan konuşabilirdik.

"Düşünüyorsun... Ne düşünüyorsun?" dedim müzelik garsonumuz gazozlarımızı ve içi buz dolu bardaklarımızı getirdikten sonra. Eli garsonu geri çağırdı ve turtalarının olup olmadığını sordu. Vardı, muzlu ya da sade kremalı.

Her birinden bir parça aldık. "Sence Rogelio öldü mü? O kadar kötü yaralandığını düşünmemiştim."

"O dirençli bir adama benziyor," dedi Eli. "Belki hastanede tedavisini oldu ama hastane şu an dolu olduğundan yatak istemedi."

"Belki beyin kanaması geçirdi? Ya da vagondan oracıkta kaçırıldı? Erkek koğuşundaki hemşirelere sorabilirdik." Muzlu kremalı turtayı yiyordum. Aklım turtadan yeterince tat alacak kadar yerinde değildi. Ancak hastaneye dönmekten çok daha iyiydi.

Eli diğer turtayı silip süpürdü. Genişçe esnedi. "Uykuya ihtiyacım var," dedi. Sesi düpedüz yorgun çıkıyordu.

Eli bir kere 'uyku' kelimesini telaffuz edince uykudan başka bir şey düşünemez oldum. Kendimi sandalyede doğrulttum ve içeceğimi mideme gönderdim. İçinde küçük buz taneleri vardı. Sanki cenneti içmiştim.

"Cesetlere bakmamız gerek," dedi Eli büyük bir üzüntüyle.

"Evet." Bunu geciktiremezdik.

İçeceklerimizi bitirdik ve cenaze evlerine doğru yola koyulduk.

8. BÖLÜM

En yakında olanı, Debenham's, ağzına kadar ölüyle doluydu. Çalışanların işi başından aşkındı. Hemen hemen benim yaşlarımda olan bir işçi, başı ellerinin arasında ön basamaklarda oturuyordu. Geliş nedenimizi söylediğimizde bize binanın etrafından arka bahçeye uzanan, çakıl taşından bir patikayı işaret etti sadece. "Kulübenin içindeler," dedi. "Soğuk hava deposu yerlilerle dolu." Bizi veya herhangi bir şeyi daha fazla düşünmemek için gözlerini kapattı.

Debenham's'ın insanları saygıda kusur etmemeye çalışmışlardı. Ama dört kişilik bir alana yirmi kişi koyduğunuzda saygıyı düşünmenizin imkânı kalmıyordu. Kadınları sol tarafa, erkekleri sağ tarafa yığmışlardı... iyi niyetli olarak. Aklıma gelen en iyi sözcük buydu.

Kadınların sayısı daha azdı. Maddy ile iki genç adamı vurduğumuzda vagonumuzda olan yaşlı kadını ayırt edebildim. Acaba kocası kurtulabilmiş miydi? Kocası tarafından dövülen kadını da ayırt edebildim. Ondan kurtulmuş olmanın sevincini yaşayamayacaktı.

Eli ile erkek yığınını incelemeye koyulduk.

Bu geçirdiğim en tatsız otuz dakika değildi ama yine de sağlam bir midem olduğuna şükrettim.

Güzel kıyafetlerimden hiç bu kadar pişman olmamıştım. Eteğimi kirletmemeye dikkat etmek zorundaydım. Eli, Jake'i teşhis edemezdi. O yüzden cesetleri kim olduklarını görebilmem için çevirirken yakınında durmam gerekiyordu.

Ne Jake ne de Rogelio, Debenham's'a getirilmişti.

Başka bir çalışanla konuşmadan oradan ayrıldık. Genç adam dışında orada bulunduğumuzu ya da oradan ayrıldığımızı fark eden biri olduğunu sanmıyordum.

Cenaze evinin arka bahçesinde eski bir tulumba vardı. Ben tulumbadan su çektim ve Eli da ellerini suyun altında tuttu.

Hutchison Cenaze Evi daha büyüktü ve daha şık görünüyordu. Bahçe ve işletmenin içi, çoğunlukla ağlayan insanlarla doluydu. Ön tarafta park düzeni tamamen kaybolmuştu. Anlaşılan yerli kurbanların naaşlarının çoğu buraya getirilmiş, kimlikleri aileleri tarafından çoktan tespit edilmiş ve cenaze hazırlıklarına girişilmişti.

Hutchison'da herkes iş başındaydı. Koyu takımlar içindeki dört adam ve iki kadın huzur veren sessiz tavırlarıyla bir gruptan diğerine koşturmaktaydı. Bu hoşuma gitti. O kadar meşgul olmalarını istiyordum ki cesetleri görme talebimizi anında kabul etsinler.

Ama yanımızda bitip kendisini Donald Barton olarak tanıtan adam, erkek kardeşimi sadece benim teşhis edebileceğimi ve ailemin onun başına gelenleri öğrenmek için yanıp tutuştuğunu söyledikten sonra ancak ikna oldu.

Donald Barton bu isteğimden hiç hoşlanmamıştı. Hem de hiç. Onu sakin bir köşede bayıltmamız gerekeceğini düşündüm. Sonunda, çalışanların en yaşlısı olan, siyahlar giyinmiş, beyaz saçlı, iriyarı bir kadın tartışmamızı duydu ve "Donald, eğer bu kadın kardeşine bakmak istiyorsa ona izin vermelisin," dedi.

"Teşekkür ederim efendim," dedim büyük bir minnettarlıkla. "Çok makbule geçti."

Gerçi Donald Barton bizi tek başımıza bırakmayacaktı. Önce, normalde ölülerin hazırlanması için kullanılan zemin katı dolaş-

tık. Oda ağzına kadar doluydu ve tanıdığım herhangi biri burada bulunmuyordu.

Tıpkı ilk cenaze evi gibi, Hutchison da yan binaları olan garajı kullanarak yer açmaya çalışıyordu. Cenaze arabaları garajdan çekilmiş, ölüler oraya yerleştirilmişti. Durumdan hâlâ hoşnutsuz olan Barton geniş kapılardan birini açtı. "Eğer yakınınızı burada bulamazsanız o zaman burada değil demektir," dedi. Sanki öyle olmasını umuyordu.

Eli ona teşekkür etti. Ben tek kelime edemedim.

Cesetler burada daha az karışık bir düzende dizilmişlerdi ve bu iyi bir şeydi. Ancak her bir cesetin üzerine bir örtü serilmişti ve bu da işimizin daha bile uzun sürmesi demekti. Ayaklarımın üzerinde zor duruyordum.

Barton'ın bizi yalnız bırakması için dua ediyordum. Herhalde yapacak daha iyi bir işi vardır diye düşünüyordum. Ama yoktu. Adam her bir yüzün üstündeki örtüyü teker teker kaldırmayı kendine görev bilmişti. O kadar sinirlerim ayağa kalkmıştı ki suratına patlatmamak için kendimi zor tutuyordum. Belki Eli'ın *grigori* yeleğinden hoşlanmamıştı. Belki benim ölülerin yanı başına düşüp bayılmam gerektiğini düşünüyordu.

Memnuniyetsizliğimi saklayamıyordum. Rol yapmakta o kadar da iyi değildim.

Rogelio ölülerin arasında değildi. (Bu hem rahatlatıcı hem de kafa karıştırıcıydı.) Ama sonunda Jake'i bulmuştuk. Giysileri hâlâ üzerindeydi. "Bay Barton, bu kardeşim Jake," dedim. Üzüntümü belli etmek için rol yapmama gerek yoktu. "Ceplerindeki şeyleri alıp aileme götürmeliyim." Beklentiyle ona baktım.

Barton bana yardımcı olmamak için bir bahane arıyordu. Ama aklına bir şey gelmedi. Her bir giysiyi dikkatlice arayıp bulduğu parçaları Eli'a uzattı.

Jake'in beklediğimden daha çok parası vardı. Kimsenin onu yağmalamamış olması bir mucizeydi. Ayrıca makbuz olduğunu düşündüğüm kâğıtlar vardı.

"Bay Barton, lütfen botlarına da bakın. Jake'in oraya bir şeyler sıkıştırmak gibi bir huyu vardır," dedim.

Barton tiksinmiş göründü ama bizi botlardan mahrum bırakması için bir sebep yoktu. Sonuçta kanlı değildiler.

"Haklıydın," dedi Eli, Barton iki adet eşyayı usulca ona teslim ettikten sonra. Jake'in sağ botunda bir zarf, sol botunda ise bir bıçak vardı.

Zarfta sadece Jake'in erkek arkadaşından bir aşk mektubu vardıysa bile iyi bir şey yapmıştık. Fazladan bir bıçak da hiç yoktan iyiydi.

Eli parayı ceplerinden birine, kâğıt parçalarını da (zarf dahil) diğer bir cebine koydu. Onları okumak için beklememiz gerekecekti. Bazı sorulara cevaplar bulabilmeyi umuyordum.

"Bay Burton çok teşekkürler," dedim. "Aileme haber vereceğim ve onlar da sizinle cenazeyle ilgili yapılacaklar hakkında iletişime geçecekler. Burada yatan kişi Jake Tutweiler."

"Hanımefendi, bir an önce aramaları ya da telgraf çekmeleri iyi olur," diye tavsiyede bulundu Bay Burton. Bir yandan küçük not defterine Jake'in adını yazıyordu. Kâğıdı kopardı ve onu ismi görünecek şekilde biraz çıkararak Jake'in gömlek cebine koydu. "Bu yerin çabucak boşaltılması gerektiğini anlıyorsunuzdur."

"Anlıyorum." Eli'ın beni tutup götürmesine izin verdim. Hatta ona yaslandım.

Duyma mesafesinden çıktığımız anda, "Erkek arkadaşına telgraf çekmeliyim," dedim. "Maddy onları kendisinin tanıştırdığını söylemişti. Demek ki bunu nasıl yapacağımızı da söyleyebilir. Hastanedeyken neden ismini almadım sanki. Rogelio'nun başına ne geldiğini öğrenmem gerek. Ritter ve Seeley denilen kişileri de bulmalıyım."

"Bunların hepsini yapacağız. Yalnız şimdi değil," dedi Eli. "Gerçek bir yemek yememiz ve uyumamız gerekiyor."

"Pek iştahım yok."

"Benim de öyle. Ama yine de bir şeyler yemek zorundayız."

Otelimizin yemek salonu henüz akşam yemeği için hazır değildi. Yine de bize biraz çorba ve biraz ekmek getirebildiler. Havayı düşünürsek çorba ilk tercihim olmazdı ama geldiği zaman memnun oldum. Tavuğa, sebzeye ve onlarla birlikte gelen bisküvilere ihtiyacım vardı. Ve de buzlu mis gibi soğuk çaya. En iyisi buydu.

Yirmi dakika içinde ağır ağır merdivenlerden çıkıyorduk. Sonunda odamızdaydık. Kalabalıktan uzakta oluşumuz beni gerçekten memnun etmişti. Bugün beni ruhen ve bedenen tüketmişti.

Bluzumun düğmelerini açmaya başladım ve sonra durdum. Eli'ın önünde soyunabilir miydim? Birlikteyken böyle rahat olduğumuzu düşünmem doğru muydu? *O* zamanki ilişkiye döndüğümüzü düşünür müydü?

Tam da bu anda umurumda olmadığına karar verdim. Onun olduğu tarafa hiç bakmadan yeni elbiselerimi çıkardım, silkeledim ve astım. Banyo küvetinde iç çamaşırlarımı suyla çalkalayıp yüzümü yıkadım ve geceliğimi giydim. Çocukluğumdan beri bir geceliğim olmamıştı ve bu gecelik gerçekten güzeldi ama bununla memnun olacak bir ruh hali içinde değildim.

Dışarısı hâlâ aydınlık olmasına rağmen Eli odayı loşlaştırmak için perdeleri çekmişti. Pervaneyi çalıştırması için bir ipi çektim. Merdivenlerdeki ve pencerenin dışındaki sesleri bastırarak iç açıcı bir şekilde dönmeye başladı. Yatağa uzandığım anda bütün sesler uzaklaşmıştı. Eli yanıma sokulurken yatak örtüsünün kıpırdadığını hissettim.

"Uyu, güvendeyiz," dedi.

Sözüne güveniyordum.

9. BÖLÜM

Uyandığımda sabahın erken ışıkları perdelerden içeri süzülüyordu. Mobilyaların hatlarını ancak ayırt edebiliyordum. Yataktan dışarı süzüldüm ve kapının arkamdan kapanmasına izin vererek sessizce banyoya doğru adımladım. Yıkandım ve havluyla kurulanırken *şimdi giyinmem gerek,* diye düşündüm.

Sadece bütün bu iç çamaşırları ve hepsinin üstüne elbise fikrine dayanamıyordum. Üstüme tekrar geceliğimi geçirdim. Çok ince ve hafifti. Ses çıkarmamaya çalışarak, tekrar uyuyabilmek umuduyla yatağa geri uzandım.

Eli çarşafı beline kadar çekmişti. Geniş omuzları çıplaktı ve bütün dövmelerini görebiliyordum. Yolculuğumuzdan beri bir yeni dövme eklenmişti. Örgüsü açılmış, ince saçları yastığın üzerine dağılmıştı. Kıyafetleri olmadan ne kadar çekici olduğunu unutmuştum. Onu çıplak görene kadar onun hantal ve biçimsiz biri olduğunu düşünebilirdiniz. Ancak sonra nasıl güzel bir şekilde bir araya getirildiğini anlardınız.

Kendimi Mexico'daki başka bir otel odasını hatırlamaktan alıkoyamadım. Örtüyü biraz yukarı doğru çekip başımı yastığa koydum. Kendime mutlaka uyumalısın dedim.

Ama anlaşılan Eli da uyanıktı ve başka planları vardı. Biraz sokulup kolunu belime doladı. Sonrasını bana bıraktı.

Bu konuda iyiydi.

Verilecek bir karar yoktu. Eli'ı tren enkazında gördüğüm dakikadan beri içim kıpır kıpırdı.

(Kendime Eli'ın aynı şekilde düşünmeyebileceğini söylemiştim. Mexico'da her dakika ölümün eşiğinde olmanın seni her şeyden ve herhangi bir şeyden zevk almaya hazır tuttuğunu söylemiştim.)

Bütün bunları bir çırpıda düşündükten sonra yüzümü Eli'a döndüm. İhtiyacı olan tüm teşvik buydu. Elleriyle beni tekrar tanımak için geceliğimle işe başladı ve belki yüz kere öpüştük. O kadar içten bir şekilde, "Seni özledim Lizbeth," dedi ki doğruluğundan şüphe edemedim. Şaşırmıştım.

Sakin, yumuşak, nazik bir birleşme olarak başlayan şey şiddetli ve heyecan verici bir şeye dönüştü. Vücudumdaki yara bereleri unuttum. Eli prezervatifle bile olsa içimde olmaktan gerçekten memnundu. İçinden kopup gelen boğuk, derin bir sesle, "Lizbeth," dedi. Güçlü ve dayanıklıydı. "Şimdi," dedi aynı tonda. Ve bu beni o kadar heyecanlandırdı ki ondan hemen önce gelmeye başladım. Bedenim sanki kendine ait bir bilinci varmış gibi sarsılmaya başladı ve sıkılı dişlerimin arasından inledim. Zevk üstüne zevkle dolu uzun süren bir zaman gibi geldi.

İçimden çıktığında bir yarıştan çıkmış gibi nefes nefese kalmıştım. Birlikte birkaç kısa ve huzurlu an boyunca sessizlik içinde uzandık.

"Lizbeth," dedi Eli gerçekten kısık bir sesle. "İyi misin?"

"Bence iyi olduğumu anlamışsındır," dedim tutamadığım büyük bir gülümsemeyle birlikte. "Sen kesinlikle öyleydin." Bu kadar kişisel bir şeyi, hele ki seks hakkındaysa, söylemek zordu ama hak ettiği övgüyü vermek istedim.

Eli biraz utanmış ve çokça da memnun görünüyordu.

Onun beni özlemekle alakalı bir şeyler daha söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordum çünkü bu beni inanılmaz derecede şaşırtmıştı. Ama eğer bunu düşündüyse bile söylememeyi tercih

etti. Böylesi en hayırlısıydı çünkü yapmamız gereken bir işimiz vardı.

On dakika sonra, "Lizbeth," dedi bu sefer tamamen farklı bir ses tonuyla. Duş almıştı ve havluyla kurulanıyordu. Ben dişlerimi fırçalıyordum. Ağzım dolu olduğundan kaşlarımı kaldırarak döndüm.

Eli sessizce bana bakıyordu. Cümlesini tamamlayamayacak gibiydi.

Odadaki sessizlik büyüdükçe ona, *Belki bir gün birbirimizi çalışmıyorken de görebiliriz,* demeyi bile düşündüm. Ancak Eli ve benim aramdaki farklılıklar öyle büyük bir gedik yaratıyordu ki onu aşmayı düşünmek bile imkânsızdı. Aklıma böyle bir düşünceyi sokmak bile çok saçma ve aptalcaydı.

Eli bana doğru eğildi ve beni alnımdan öptü. Annem bile küçükken böyle bir şey yapmamıştı. "Bugün ilk olarak ne yapmak istersin?" dedi. Eğer farklı bir şey söyleyecektiyse de bundan vazgeçmişti.

Yapmamız gereken şeyler vardı, haklıydı. Ve o şeyler, yapmayı bildiğim şeylerdi.

"Önce Maddy'den Jake'in erkek arkadaşının adını ve adresini öğrenmeliyiz," dedim. Ona cenazeyle ilgili telgraf çekmeliyiz. Charlie'nin ailesine de. Ayrıca otellerin etrafında dolaşıp trende gördüğüm silahşor Sarah Byrne'ü aramalıyız. Belki yanımda, çimenlerin üstünde otururken bir şey görmüştür. Harriet Ritter ve Travis Seeley ile konuşmam gerekiyor. Ve belki Rogelio'ya rastlarız." Başka fikrim yoktu. Tesadüflere güveniyordum. "Peki ya sen? Bir listen var mı?"

Eli her şeyi anlatmaması gereken zamanlarda olduğu gibi biraz tereddütlü göründü. Diğer her şeyi bastıran bir bağlılığının olduğunun yerinde bir hatırlatıcısı.

"Önce bir şeyler yemeli ve kahve içmeliyiz," dedi Eli.

Böylece pencerelerle çevrili büyük avludaki masalardan birinde kahvaltımızı yaptık. Dilimlenmiş kremalı şeftali, pastırma ve

krep. Yaptığım en iyi kahvaltılardan biriydi.

"Biraz daha kahve alır mısınız Bayan Savarov?" diye sordu garsonumuz. Bir an benimle konuştuğunu anlamadım.

Garip bir duraksamanın ardından, "Teşekkürler, biraz daha lütfen," dedim.

"Peki ya siz Bay Savarov?"

"Lütfen."

Kısa boylu, sıfıra yakın kesilmiş gri saçları olan garson, Eli'ı dikkatle süzdü. Adam kahvemizi doldururken Eli masanın üzerinden elini elimin üstüne koydu.

İrkilerek elimi geri çekmeye yeltendim ama ardından evli gibi görünmemiz gerektiğini hatırladım.

Evli çiftlerin yaptığı birkaç şeyi yaptığımız aşikârdı.

Bu düşünceyle ne yapacağımı bilmiyordum. Gülüp geçmem mi gerekiyordu? Yoksa bundan utanmalı mıydım?

Gerçi bir seçim yapmama gerek yoktu. Gerçekten yoktu. Her zaman gülüp geçecektim. Sizi yatak odanızda izleyip ona göre hüküm veren bir Tanrı'ya çok fazla saygım yoktu. Eğer birbirinizi incitmiyorsanız ve herhangi biriniz bir başkasıyla evli değilse seks yapmanın yanlış bir tarafı yoktu. Seks, bu dünyada pek fazla bulunmayan bedava zevklerden biriydi.

Eli'a azıcık da olsa gülümsemeyi başardım. O da elini elimin üstünde tutmaya devam ederek hemen karşılık verdi. Bay Mercer masaların etrafında dolaşıp misafirlerle sohbet ediyordu. El ele tutuştuğumuzu fark etti. Dolayısıyla yüzükleri de görmüş olmalıydı. Yine de hoş görülenler arasında değildik.

Benim için bir sorun yoktu.

Dar yüzlü, koyu saçlı genç bir kadın Mercer'in arkasından geliyordu. Kızı olduğu kesindi. Misafirleri nasıl selamlayacağını öğreniyordu. Selamlayacağı misafirler listesinde de değildik ama gözlerinin Eli üzerinde olduğu belliydi. Ondan hoşlandığı için mi ona bakıyordu yoksa boynuzları mı çıkacak diye düşünüyordu anlamak zordu. Resepsiyona dönmeden önce bizim garsonu-

muzla konuştuğunu gördüm. Garson hesapla birlikte geldiğinde Eli hesabı imzaladı ve ücretin oda hesabına eklenmesini söyledi.

"Üzgünüm efendim," dedi garson. Mahcup görünmemeye çalışıyordu. "Yönetim her hesabı yerinde almamızı istiyor."

Eli benim gösterebileceğim tevazudan fazlasını göstererek cüzdanını çıkardı ve nakit parayı garsona verdi. Hatta para üstünü bahşiş olarak almasını söyledi.

"Bu bildiğin taciz," dedi Eli resepsiyondaki Bayan Mercer'i geçip merdivenlere doğru ilerlerken duyulabilecek kadar yüksek bir sesle.

Hastanenin ziyaret saatine kadar hâlâ bir saatimiz vardı. Jake'in cebinden çıkan kâğıtları bir gece öncesinden, pervane onları uçurmasın diye köşelerine küllükler ve İnciller koyarak kurumaya bırakmıştık.

Üzerinde en çok kan lekesinin bulunduğu kâğıt Jake'in göğüs cebinden çıkan kâğıttı. Her kelimeyi yüksek sesle Eli'a okuyarak, acele etmeden ne yazdığını çıkarmaya çalıştım.

"Sevgili Jake, gidiyorsun ve seni şimdiden özledim. Seninle tanıştığımız güne şükrediyorum. Sen içi de dışı da yakışıklı bir adamsın. Onurlu ve dürüst birisin ve çok güzel bir aletin var."

Mektubun geri kalanını sadece kendime okudum. "Böyle devam ediyor," dedim istifimi bozmamaya çalışarak. "İmza 'Burke' ismiyle atılmış."

"Burke âşıkmış," dedi Eli.

"Bu beni üzüyor." Burke'ün bilmeye hakkı vardı. Maddy'den yaşadığı yeri ve tam ismini alır almaz öğrenecekti.

Makbuzlar da vardı. Zaten uğradığımız yerleri bildiğimden benim için fazla önemli değillerdi. Eli uzun parmaklarıyla Jake'in botundan çıkan diğer notu açtı. Fısıltıdan biraz yüksek bir sesle notu okudu.

"Bay Tutweiler: Sally'ye vardığınız zaman temsilcilerimizden biri sizi karşılayacak ve kargonun sorumluluğunu üstlenecek. Kargoyu teslim ettiğiniz zaman Texoma'ya dönebilirsiniz. Temsilcim size 'İnsanlarımı bırak' diyecek. Eğer bunu söylemeyen biri size yaklaşırsa bilin ki o bir hırsızdır. Ona göre davranın."

İmzalanmamıştı ve bu çok can sıkıcıydı.

"Jake bu mektubun gerçekten işvereninden olduğunu nereden bilecekti?" diye sordu Eli.

"Belki örtülü yazılmıştı. Ya da belki de zarfın üzerinde bir şey vardı. Ya da mektubu ona getiren kişiyi tanıyordu." Somut bir şeyler öğrenmeye hazırdım. Düşmanlarınızın kim olduğunu bilmek zorundaydınız. Bu, dostlarınızı bilmekten bile daha önemliydi. "Belkilerden hoşlanmıyorum."

"Evet, hoşlanmadığını biliyorum," dedi Eli. Belli belirsiz gülümsüyordu. "Ben de hoşlanmam."

Dışarıya çıkmak üzereyken Bay Mercer'in sabahki gölgesi resepsiyondaydı. Tahmin ettiğim gibi, isimliğinde *Bayan Mercer* yazılıydı.

"Bay Savarov," dedi mırıldanır gibi bir sesle. "Bir saniye lütfen."

Resepsiyona doğru döndük. Boynundaki koyu yeşil eşarbı ve açık yeşil elbisesiyle kıvrımlı ve neredeyse güzel görünüyordu.

"Bizimle kalmaya devam edecek misiniz Bay Savarov?" diye sordu bana bakmaya tenezzül bile etmeden.

"Rezervasyonumu üç gece daha uzatmıştım," dedi Eli. "Anlaşılmamış mı?"

"Hayır efendim." Bayan Mercer'in aklına daha çabuk başka bir yalan gelmemişti.

Eli şaşkın görünüyordu. "O halde bir sorun var," dedi itinayla. Neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu.

Kız kıpkırmızı oldu. Eli kadar dışarlıklı biriyle konuşurken nereye bakacağını bilemiyordu. İri, kahverengi gözlerini örgü-

sünden boynuna, (yakası eğreti duruyordu ve dövmelerinden biri tastamam görülebiliyordu) boynundan *grigori* yeleğine çevirdi. Ve sonra tekrar.

"Umarım sizin için çok güzel bir sabah olur Bayan Mercer," dedim ve ön kapıya doğru yöneldim.

Sağ salim kapıdan çıktığımızda "Eli, o kızla asla yalnız kalma," dedim.

Bir kez daha şaşkın görünüyordu. "Öyle bir planım yok," dedi.

"Bence onun var," dedim. Eli kızardı ve hastane yolunun geri kalanını sessizlik içinde yürüdük. Kaldırımda yürüyen, tuhaf ayakkabılarım içindeki ayaklarımı seyrettim. Bugün küçük, beyaz çiçekleri olan soluk mavi eteğimi ve beyaz bluzumu giymiştim. Kendimi salak gibi hissediyordum.

Maddy uyanmıştı ama ateşi olduğunu görür görmez anladım. Yüzü kızarmıştı, gözleri donuktu ve halsizdi. "Seni gördüğüme sevindim," dedi. "Çantam yanımda olduğu için sevinçliydim. Ancak hemşirelerden biri içindeki silahlarla beraber onu bir dolaba kilitledi. Bu gibi şeyleri ulu orta taşıyamazmışız."

"Peki bundan memnun musun?" Eğer değilse bu konuda ne yapabilirdim bilmiyordum ama bir şeyler yapmaya çalışırdım.

"Evet, sanırım. Tahminimce bir iki gün daha ateş edemeyeceğim." Zor da olsa gülümsemeyi başardı. "Ayrıca kıyafete de ihtiyacım yok," dedi beyaz hastane elbisesini çekiştirerek.

"Doktor ateşinle ilgili ne söylüyor?"

"O kadar belli ha? Mikropları öldürmesi için bana bir iğne yaptı. Bugün daha iyi hissedecekmişim." Gülümsemeye çalıştı.

"Seni sıkmak istemem ama senden Jake'in erkek arkadaşının ismini ve ona nasıl telgraf çekebileceğimi öğrenebilir miyim? Cenazeyi üstlenmek isteyecektir diye düşündüm."

"Burke Printer. Sweetwater'daki gazeteyi basıyor. Ofisi ise... bir düşüneyim... ofisi Armstrong üzerinde... altmış iki numara. Oradayken Charlie'nin bilgilerini kontrol ettim."

Eli ceplerinden birinde her zaman taşıyor göründüğü müsvedde kâğıtlardan birine her şeyi not etti. "Umarım çabucak iyileşirsin," dedi. "Eğer bize ihtiyacın olursa hemşireden Hoş Konak Otel'i aramasını iste."

Maddy bu teklife biraz şaşırmış gibiydi. "Teşekkürler, öyle yapacağım."

Maddy ile biraz daha vakit geçirdim. Söylediğine göre yemekler iyiydi ve bacağı da iyileşiyordu. Ateşin nereden kaynaklandığını merak ediyordum. Yarası iltihap mı kapmıştı? Ya da kesiklerinden biri? Ama bu konunun Maddy'yi tedirgin ettiğini ve konuşmak istemediğini görebiliyordum.

Girişteki masasında yine görev başında olan Bayan Mayhew'a telgraf ofisinin nerede olduğunu sordum. Tren istasyonunun oralarda olduğunu tahmin ediyordum ve tarif ettiğine göre öyleydi de.

Eli ile önce oraya gitmeye karar verdik. Ardından tren istasyonundan başlayıp kasabayı baştan aşağı yürüyerek tanıdık herhangi bir yüz arayacaktık. Ritter, Seeley, Rogelio ya da Sarah Byrne. "Ayrılırsak daha çok yere bakabiliriz," dedim. En mantıklısı buydu.

"Bence birlikte olmamız gerek," dedi Eli kendinden emin bir sesle.

"Öyle mi? Neden?"

"Bir kere biz evliyiz. Ayrıca kadınlar burada yalnız başına..." Durdu, doğru kelimeyi bulamamıştı.

"Sence başımın çaresine bakamaz mıyım?" Duyduklarıma inanmakta güçlük çekiyordum.

"Silah taşıyamıyorsun," dedi yavaş konuşmaya gayret ederek. "Dikkatleri üzerine çekmek istemezsin. Silahlı olduğun zaman karşına küçük bir orduyu bile alabileceğini biliyorum. Ama Dixie farklı ve inan bana, buradan mümkün olduğunca sessiz sedasız ayrılmak bizim için en hayırlısı."

"Neden dikkatleri üzerime çekmek istemiyormuşum?"

"Lizbeth, neden sözüme güvenmiyorsun?"

Güzel bir soruydu. Kafamı kaldırıp ona baktım ve düşündüm. Eli'ın yüzünde öfkeden ziyade endişe vardı. Dixie'deki güvenliğim için ciddi şekilde endişeliydi. Hem beni kavga ederken görmüştü. Onu ciddiye almak zorundaydım.

"Pekâlâ," dedim sakin bir şekilde.

Eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Teşekkürler," dedi. "Burası bazen berbat bir yer olabiliyor."

"Buraya daha önce gelmişsin."

"Geçen sene geldim."

"Paulina ile mi?" Eli'ın ortağıydı. İki kere ölmüştü.

"Evet. Tam bir kâbustu. Paulina'yı tanıyordun. Buradaki kurallara nasıl riayet edebilirdi?" Eli bakışlarını çevirdi. Sonra tamamen farklı bir ses tonuyla, "Senin trendeki silahşor şu olabilir mi?" dedi.

"Evet! Sarah Byrne."

Sarah hâlâ pantolon giyiyor ama silah taşımıyordu. Bir dakika sonra beni gördü ve hızlı adımlarla yanımıza geldi. "Daha iyi olmana sevindim," dedi. Beni gözleriyle baştan aşağı süzdü. "Vay canına, farklı görünüyorsun. Bütün kıyafetlerin çarpışmada yandı mı yoksa?"

"Sarah, bu arkadaşım Eli." Sarah, Eli'a baktı ve kaşlarının arasında ince bir çizgi belirdi.

"Bir *grigori* ha? Daha önce bir *grigori* ile hiç konuşmamıştım."

"Evet ben bir *grigori*'yim," dedi Eli bütün cazibesiyle. İstediği zaman gayet cazibeli olabiliyordu. "Sizinle tanışmak bir zevk."

"Hı hı," dedi Sarah tekrar bana dönerek. "Madem öyle diyorsun. Lizbeth, kolun daha iyi mi? Kaslarına bir zarar gelmiş mi?"

"Hayır, ciddi bir şey yok," dedim. "Harriet'ın merhemi ve Eli'ın şifası çok yardımcı oldu." Duraksadım. Bunu söylemek garip hissettiriyordu. "Gerçi Jake öldü."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. O kadar ağır yaralı gibi durmuyordu." Ayaklarını değiştirdi. "Pekâlâ, bana ihtiyacın olursa

Darby Otel'de kalıyorum. Bir blok ötede. Gayet ucuz bir yer."

"Aklımda olsun. Ayrıca, dünden beri Harriet Ritter ve Travis Seeley'i gördün mü?"

"Hayır ve görmek de istemem. Neden?"

"Şayet onları görecek olursan onlara Hoş Konak Otel'de kaldığımı ve konuşmamız gerektiğini söyle. Ya da Rogelio'yu. Sanki yer yarıldı içine girdi."

"Bu kasabadaki birçok insan diğer insanları bulmaya çalışıyor. Umarım cenaze evlerinde değildirler."

"Değiller," dedim.

Sarah kontrol etmeme şaşırmış görünüyordu. "Bu arada, kargoya ne oldu?"

"Onu Jake'ten çaldılar. Cinayete kurban gitti."

Kargoyu kaybetmemiz bir rezillikti. Sarah sanki çok da mühim bir mesele değilmiş gibi yapmak için kendini zorladı. "Pekâlâ," dedi aniden. "Bana ihtiyacın olursa nerede olduğumu biliyorsun. Eğer oradan ayrılmışsam o zaman kız kardeşime gitmek için bir yol bulmuşum demektir."

"Umarım bulursun," dedim. Eli ona hoşça kal dedi. Sarah ona şüpheli bir bakış daha attıktan sonra yola koyuldu. Nereye gittiğine dair bir fikrim yoktu ama gitmesi gereken bir yer olduğu belliydi.

Kesin olarak nedenini bilemesem de sohbetimiz boyunca beni rahatsız eden bir şeyler vardı. Eli da rahatsız olmuş görünüyordu. Bana tam olarak nasıl tanıştığımızı, nereli olduğunu, nerede yaşadığını sordu. Bütün cevaplara sahip değildim.

Bir sonraki otele doğru ilerlerken bir eczanenin önünden geçtik. Penceresinde yaldızlı harflerle BALLARD ECZANESİ, GAZLI İÇECEKLER VE SOĞUK KAHVE yazılıydı. Pencereden içeri baktığımda tanıdık yüzler gördüm.

"İti an çomağı hazırla," dedim Eli'ı durması için kolundan çekerek. "Bunlar Travis Seeley ve Harriet Ritter." Bunu planlamışçasına gururluydum. "Onları arıyorduk ve bulduk."

Sırtı pencereye dönük başka bir adamla birlikte büyük bir kabinin içinde oturuyorlardı. Görünüşe bakılırsa ciddi bir konuşmanın içindeydiler. Kafa kafaya vermişlerdi.

Dükkândaki pervaneler çalışıyordu, içerisinin dışarıdaki havadan on beş derece daha serin olabileceğini düşündüm.

Travis Seeley, sanki ona baktığımı hissetmişçesine kafasını kaldırdı ve doğrudan bana baktı. Ağzı açık kaldı. Narin beyaz çiçekli mavi eteğim ve beyaz bluzumla nasıl göründüğümü unutmuştum.

Ona sevimli bir şekilde gülümseyip el salladım.

Seeley, Harriet Ritter'ı dürttü ve kafasını benim olduğum yöne çevirdi. Beni gördüğünde Ritter da irkildi. Yeni kıyafetlerim içinde bu kadar rahatsız olmasaydım halimden memnun bile olabilirdim.

Sırtı bana dönük olan masadaki üçüncü adam arkadaşlarının neye baktığını görmek için arkasını döndü. Rogelio Socorro. Hastaneden kaybolduktan sonra hissettiğim şüphe yerinde bir şüpheymiş.

"Vay, vay, vay," dedim kabine girdiğimizde. "Hepimiz yine karşılaştık."

"Lütfen beni tanıştır," dedi Eli.

"Eli, Rogelio ile dün hastaneye götürülürken tanıştın. Biliyorsun çok kötü yaralanmıştı." Yaralı olduğunu umduğum omzuna sertçe vurdum.

At nalı şeklinde düzenlenmiş kabinden ayrılmayacağımızı onlara açıkça gösterdik. Rogelio ortalarına doğru kaçtı ve ben de yavaşça onun yanına yanaştım. Bir bıçağım olduğunu tahmin etmiş olmalıydı.

Rogelio'nun yüzü ibretlikti. Trende tanıştığımız diğer ikisi zerre kadar bozulmamışlardı.

"Arkadaşını görmüştüm Lizbeth ancak resmi olarak tanışmadık," dedi Harriet Ritter sakin bir şekilde. Kafasını eğip Eli'a gülümsedi. Ve aklıma bir şeytanlık geldi.

"Harriet Ritter, Travis Seeley. Bu kocam Eli Savarov," dedim. "Prens Ilya Savarov."

Bazı anlar mükemmeldir.

Eli eğilip Rogelio ile konuşmadan önce üçüne de nazik bir gülümsemeyle cevap verdi. "Bay Rogelio, bizi endişelendirdiniz. Şu an zor bir durumda olan Maddy Smith ile konuştuk. Ardından hastane kayıtlarını kontrol ettik ancak orada isminiz yoktu. Yaralarınız göründüğü kadar ciddi değil anlaşılan?"

O esnada Rogelio ayaklarını tekrar altına toplamıştı. "Yürüyebilecek durumdayken hastanedeki bir yatağı işgal etmek istemedim," dedi. "Yatağa benden daha fazla ihtiyacı olan birileri olduğuna eminim."

"Asilce bir davranış," dedim. "Ve de yolculuğumuzda bize eşlik eden Bayan Ritter ve Bay Seeley ile karşılaşmış olman."

"Lütfen bize ismimizle hitap et. Kazadan sağ çıkacak kadar şanslı olan bizler Sally'de dolanıyoruz," dedi Travis kibarca. "Birbirimize rastlamamamız imkânsız. Şimdi seninle karşılaşmamız bunun kanıtı... Ve de kocanla." Sesindeki şüpheyi saklamaya çalışmadı.

Her birimiz güven sorunu yaşıyorduk.

Tam o esnada genç bir garson sipariş vermek isteyip istemediğimizi sordu. Eli ikimiz için de bir bardak buzlu su ve dondurma söyledi. Sadece birkaç kez dondurma yemiştim ve kesinlikle bir kere daha denemek istiyordum. Özellikle Eli çikolatalı dondurma ısmarladığından beri. Garson suyu hemen getirdi ve dondurmaları almak için aceleyle döndü. Memnuniyetle büyük bir yudum aldım.

"Jake'in cesedini dün cenaze evlerinden birinde bulduk," dedim.

"Ama o kadar kötü yaralanmadığını sanıyordum. Ve sandığı koruması gerekiyordu," dedi Rogelio çok yavaş bir şekilde. Bana inanmakta güçlük çektiğine ikna olmuştum.

"Seninle konuşmak için çadırda yanına geldiğimizde onu öldürmüşler," dedim. "Boğazını kesmişler." Sindirmesi için bir da-

kika bekledim. Rogelio sessizdi, ağzı bir parça açıktı. Doğruca önüne bakıyordu. Şok olduğuna yemin edebilirdim.

"Jake ile senin kargoyla birlikte bir yerlerde saklandığınızı düşünmüştük," dedi Harriet bana bakarak. "Bugün senin izini sürecektik Lizbeth. Teslimat için plan yapacaktık."

"Peki siz nasıl bu işe dahil oldunuz Bayan Ritter?" dedi Eli. Hâlâ gülümsüyordu.

"Siz nasıl dahil oldunuz Bay Savarov? Ne zaman bu görevin bir parçası oldunuz?"

"Beni üstlerim gönderdi," dedi Eli. "Neler olup bittiğini anlamak için."

"Peki üstleriniz kim?" Travis sadece meraktan soruyor gibi yapmak için elinden geleni yapıyordu.

"Nihayetinde Çar'a hesap veririm."

Travis'in gözleri büyüdü, Harriet'ın dudakları düz bir çizgi halinde birleşti, Rogelio bile irkilmiş göründü.

Bu ilginç an boyunca dondurmalarımız geldi ve garson diğerlerinin önünden boş tabakları toplama fırsatını buldu. Dondurmadan bir ısırık aldım. O kadar soğuk ve o kadar çikolatalıydı ki. Yapabildiğim tek şey gözlerimi kapatmak ve 'mmmmmm' demek oldu. İstikrarlı bir şekilde dondurmayı yemeye başladım. Ne de olsa öğle yemeği zamanıydı.

Eli kendine has gülümsemesiyle bana baktı ve ardından işe döndü. "Sizin işvereniniz kim Harriet?"

Sonunda.

"Demir El Güvenlik," dedi Harriet ortağına bir bakış attıktan sonra.

Kuzey Amerika'daki her ülkede, hatta Kanada'da bile ofisleri bulunan Demir El şirketini duymuştum. Çok sıkı bir üne sahipti. Çok sıkıdan kasıt kanımca, bir güvenlik şirketinden isteyeceğiniz, silahlı ekiplerin abartılmış bir versiyonuydu. Bir gün böyle bir güvenlik şirketinde çalışmak hayalimdi.

"İlk iki nişancıyı vagona azmimizi sınamak için mi gönder-

din?" diye sordum gözlerinin içine bakmak için öne doğru eğilerek.

"Ekibinizin ne kadar iyi olduğunu görmek için iki adamı ölüme göndermezdim."

Sorumun cevabını aldığıma emin değildim. "Neden bizi izlemek için vagondaydınız? Bize destek olarak mı gönderildiniz?"

Harriet Ritter düşünüp taşındı ve ardından yalan söyledi. "Orada bulunma nedenimiz tamamen farklıydı," dedi.

"Eminim öyledir," dedim inanmadığımı saklamaya çalışmayarak.

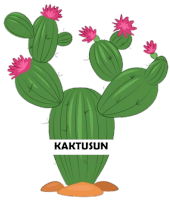
"Doğruyu söylemediğimi düşündüğünüz için üzgünüm," dedi Harriet. Hiç de üzgün görünmüyordu. "Ama orada bulunma sebebimiz ekibinizi izlemek değildi. Ayrıca tren enkazında size yardım etmeye çalıştık."

"Ama yine de burada Rogelio ile birliktesiniz," dedi Eli. "Yarasıyla ilgili bize yalan söyleyen Rogelio ile."

"İşte buradayız," dedi Travis elinin bir hareketiyle, gülümseyerek. "Aynı felaketin kurbanları olarak tecrübelerimizi paylaşmak için toplandık." Öyle bir söylemişti ki sanki kardeşlik saati için toplanmışlar, eğlenceye bizi de çağırıyorlardı.

Eli aşağılayıcı, minik bir ses çıkardı. Kemerli Rus burnundan böyle bir homurtu çıkması komik olmuştu.

"Eğer doğruları konuşmayacaksanız vaktimizi boşa harcıyoruz demektir," dedim. Gerçi başka ne yapabilirdik hiçbir fikrim yoktu. Dondurmamı bitirmiştim. Eli da öyle. Masanın üstüne hesap için biraz para bıraktı ve kabinden çıktık. Ona baktım. "Hadi gidip biraz iş yapalım."

10. BÖLÜM

"Aklındaki iş ne?" diye sordu Eli kaldırıma çıkar çıkmaz.

"İlk olarak Jake'in erkek arkadaşına telgraf çekeceğiz." Hemşire Mayhew sayesinde Western Union ofisini kolaylıkla buldum. Burke Printer'a kötü haberleri vermeye yetecek kadar param vardı. (Jake'in cepleri sayesinde.) Ama yine de hesaplı davranmalıydım. Sonunda şu notu yazdım: *Üzülerek bildiriyorum ki Jake ve Charlie, Sally'deki tren kazasında öldü. Cenazeler Hutchison Cenaze Evi. İşveren kim?* Printer'ın ismimi tanıyacağına emin değildim ama yine de imzamı attım. Forma otelimizin ismini yazdım. Böylece bütün cevaplar oraya teslim edilecekti.

Telgraf ofisi kalabalıktı ama operatör mesajı gönderene kadar bekledim. Jake'in erkek arkadaşının Charlie'nin ailesine haber vermesini umuyordum.

Tekrar kaldırıma döndüğümde Eli'a, "Konuşmamız gerekiyor," dedim.

"Tahmin ettim," dedi Eli kasvetli bir şekilde. Erkekler bunu söylediğinize asla sevinmez.

Biraz mahrem ve gölgelik bir yer bulmak bu kalabalık kasabada zordu. Eli ile yataklı bir odada olmaktan ve bir şeyler konuşmak yerine başka şeyler yapacağımızdan endişe etsem de otelimize geri döndük.

Ama onun yanında olmaktan ne kadar hoşlansam da o şeylerin söylenmesi gerekiyordu. Ben de öyle yaptım. Özellikle de çıplakken. Birlikte çalıştığımız son seferde olduğu gibi çelişen amaçlarımız olmasını istemiyordum.

Belki şimdiden vardı.

Merdivenlerden odamıza çıkarken bir gece önce ve o sabahki garsonu görmek için tırabzandan aşağıya baktım. Kafasını kaldırmış, meraklı bir şekilde bana bakıyordu ve benim de ona baktığımı görünce kurşun hızıyla görüş alanımdan uzaklaştı. Aklından geçenleri merak ettim. Ama çok uzun bir süre değil. Daha önemli işlerim vardı.

Kapıyı arkamızdan kilitlediğimizde Eli şapkasını ve *grigori* yeleğini çıkardı. Ben de nefret ettiğim çoraplar ve ayakkabılardan kurtuldum. Eli koltuğa yerleşirken yatağın üstünde bağdaş kurdum. "Bana buraya nasıl geldiğini anlat," dedim. "Neden burada olduğumu biliyorsun. Ve yemin ederim bildiğim her şeyi biliyorsun."

Eli derin bir nefes aldı. Mutsuzluğunu saklamadı. "Sarayda artık eskisi kadar gözde değilim." Sanki kedilere yaptığı işkenceyi itiraf eder gibiydi. "Babam bir haindi. Dolayısıyla, ne kadar sadık olursam olayım, Çar'a yapılan komplo ortaya çıktığından beri şüpheyle bakılıyorum."

"Ama grandük affedilmedi mi? Babanın bir sonraki çar olarak desteklediği adam. Eğer grandükün suçu bağışlandıysa, takipçilerinin de öyle olması gerekmez mi? Ve de ailelerin?" Bana yılanın başını ezmediysen kuyruğunu da ezemezsin gibi geliyordu.

"Grandük Alexei'in canına kıymak gibi bir komplodan haberi olmadığını söyledi. Yeğenini bu kadar çok seviyorken suçlu bulunması onu üzüntüye boğmuştu. Babam bu kadar inandırıcı konuşamazdı. Aleyhine çok fazla kanıt vardı. Ölümü herkes için bir muamma olsa da, babamın mahkemeye çıkmak zorunda kalmaması Çar için büyük bir rahatlamaydı. Eli'ın babası Segundo Mexia'da küçük bir otelde ölmüştü. Ve evet, ölümü ben, Eli ve Eli'ın küçük kardeşi Peter dışında herkes için bir muammaydı.

"Komplocu babandı, ölmüş olmasına rağmen sen ve ailen gözden düşmüş durumda mısınız?"

Eli perişan görünüyordu.

"Bütün ailen mi lekelenmiş oluyor?"

Eli evet anlamında başını salladı. "Çar'a olan hizmetimden sonra bile. Hatta hastalandığı zaman onunla şahsen ilgilenme ayrıcalığına sahip olduktan sonra."

"Büyük erkek kardeşlerin?" Üvey kardeşleri. Başka bir anneleri vardı.

"En büyük erkek kardeşim babamı reddetti. Meşru Çar'a bağlılık yemini etti ve kaçtığımız zaman yanımızda getirdiğimiz eski ikonlardan birini bağlılığının nişanesi olarak ona verdi."

Bunun ne demek olduğuna emin değildim ama meselenin özünü kapmıştım.

"Alexei'in artık bir oğlu var ve oğlunun tahta çıkmasını güvence altına almayı her şeyden çok istiyor. Başka hiçbir şey bundan daha önemli değil."

Bazı şeylerin Eli için daha önemli olduğunu anlayabiliyordum. Ailesi hakkında, durumu nasıl idare ettikleri hakkında bir sürü sorum vardı ancak şimdi sırası değildi. "Ailenin başı büyük belada, bunu görebiliyorum. Ve üzüldüm. Belki her şey burada nasıl bir iş çıkaracağına bağlıdır, ne dersin? Ve burada yapmak zorunda olduğun şey ekibimden çalınan sandığı bulup onun doğru kişilerin eline geçtiğinden emin olmak." Durdum. Eli başıyla onayladı. "Peki sandığın içinde ne vardı?"

Eli tereddüt etti. Sonunda, "Uzun hikâye," dedi. "Sana anlatmak istiyorum ve anlatacağım da. Ama şu an değil. Çok fazla hayat buna bağlı. Düşünmeme izin ver."

Bir dakika kadar içimden alfabeyi saydıktan sonra lanet okumadan konuşmayı başarabildim. "İstediğin zaman anlatabilirsin," dedim. "Kimin çaldığını düşünüyorsun?"

"İlk aklıma gelen içinde ne olduğuna dair hiçbir fikri olmayan biri. Jake'e rastgelmiş, parçalara ayrılmış sandığın içindeki

işlemeli sandığı görmüş ve sandığın değerli olabileceğini düşünmüş biri. Jake'in onu koruyamayacak durumda olduğunu görünce de..."

Eli düşündüğü değil de umduğu şeyi söyler gibi konuşmuştu. Sandığın içindeki şey her neyse kudretli bir şeydi. Eli, o düşman her kimse, her şeyden çok sandığın düşman eline geçmemiş olmasını umuyordu.

"Jake bunun olmasını bekliyor olmalıydı," dedim. "Ayrıca silahı yanındaydı."

Eli derin bir nefes aldı. "Diğer tahminim, birisi enkazda sandığı arıyordu ve sandığa benzeyen bir şeyle Jake'i gördü. Belki de ona yaklaşıp yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordu. O kişi Jake'i öldürdü ve kargoyu aldı."

"Bu tanıma uyan birini tanıyor musun?" diye sordum.

"Sally'de bunu yapabilecek çok insan var."

"Eli, bu aynı Mexico'ya benzemeye başladı. Beni sana yardım etmen için tuttun ve sonra iyi bir iş çıkarmam için gereken bilgiyi benden sakladın. En kısa sürede bunu tekrar düşünmeni öneririm. Üçüncü bir tahminin var mı?"

Eli'ın çenesi dikleşti. Bana sanki düşüncelerini kafamın içine göndermek istiyormuş gibi bakıyordu çünkü onları yüksek sesle dile getirmek istemiyordu. "Evet," dedi. "Üçüncü düşüncem, sandığı alması gereken kişilerin, anlaşmaya uymak zorunda kalmamak için onu çalmış olması."

Kapının çalınması Eli'ın sözünü kesti. Konuşmamıza yoğunlaştığımızdan kısık sesle konuşuyorduk. O kadar dalmışım ki yerimden sıçradım.

Kaşla göz arasında silahımı elime almıştım. Eli'a başımla işaret verdim.

"Kim var orada?" Eli sakin bir ses tonu kullanmıştı ama ellerini yana doğru açmıştı. Büyü yapmaya hazırdı.

"İçkilerinizi getirdim Bay Savarov." Ses tanıdık geliyordu.

İçki sipariş etmemiştik.

"Kapının önüne bırakın lütfen," dedi Eli hoş bir şekilde.

"Üzgünüm, cam bardakları yere bırakamam," dedi ses. "Lütfen efendim."

Eğer son iki kelimeyi söylemeseydi ona içecekleri geri götürmesini söylerdik. Ama adamın 'lütfen' dediği seste bana korkmuş olduğunu düşündüren çaresiz bir vurgu vardı. Eli'a bakıp başımı salladım. Yataktan kalktım ve sessizce kapıya gidip sırtımı duvara vererek kapının sol tarafında durdum. Eli kapıyı açtı ve açar açmaz çabucak geri çekildi.

Dışarıdaki adam daha önceden fark ettiğim garsondu. Kahvaltıda bize servis yapmıştı. Gözleri beni arayarak odaya adımını attı ve beni bulduğu anda kafasına silahı dayadım.

"Yüce Tanrım, beni öldürme," dedi.

Eli kapıyı arkasından kapattı ve üstünde iki bardağın durduğu tepsiyi elinden aldı. Tepsiyi dikkatlice koltuğun yanındaki küçük masanın üstüne koydu. "Pekâlâ, istemediğimiz içkilerle burada ne arıyorsun?" dedi.

"Lütfen efendim, silahını indirmesini söyleyin," dedi adam.

"Benim adım Eli Savarov, bu da Lizbeth Rose," dedi Eli. "Senin ismin ne?"

"James Edward Johnson efendim." Garson derin bir nefes aldı. Onu hemen öldürmeyeceğimizi anladığından artık daha derli toplu görünüyordu.

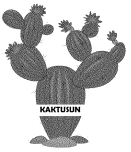
"Benimle her konuştuğunda bana efendim diye hitap etmek zorunda değilsin," dedi Eli. "Bana söylemen gereken şey nedir?"

"Sizinle yalnız konuşmam gerekiyordu ve aklıma gelen tek yol buydu." Gözleri bana doğru kaydı. "Lütfen hanımefendi, silahı indirin."

Silahı indirdim ama hâlâ elimdeydi. "Konuş," dedim.

James Edward, "Nerede *o*?" diye sordu Eli'a.

11. BÖLÜM

"Tren raydan çıktığında birçok şey oldu," dedi Eli. "Sandık kayıp. Biri onu aldı."

James Edward pat diye düşecekmiş gibi duruyordu. "Hayır, olamaz," diye mırıldandı. Sandalyeyi işaret ettim ancak garson kafasını hayır anlamında salladı.

"Bu sadece geçici bir durum," dedi Eli. "Size olan sözümüzü yerine getireceğiz."

"Belki tren kazası Tanrı'nın vazgeçmemiz için gönderdiği bir işarettir." James Edward'ın sesi hem biraz umutlu hem de biraz kızgın çıkıyordu.

"Tren kasten raydan çıkarıldı," dedi Eli. "İnsanlar tarafından. Belki Ballard haydutlarıdır. Tanrı değil."

Bütün bunların ne anlama geldiğini anlamıyordum. Ancak şu an işim bu değildi. İşim bu adamın Eli'a zarar vermesini ya da bir feryadıyla dikkatleri üzerimize çekmesini önlemekti. Ama elbette, daha sonra, Eli'a zor kullanmam gerekse bile anlayacaktım.

James Edward cinayete meyilli gibi durmuyordu. Çok korkmuş görünüyordu. "İşimiz bitti," diye söylendi. "Biliyorlar. İşe dönsem iyi olacak." Kapıya doğru döndü.

"Ama daha başlamadık bile," dedi Eli sesini yükselterek. "Yapacak çok işimiz var."

James Edward'ın omuzları düştü. "Ne gibi efendim?"

"Nerede olduğunu bulmak gibi," dedi Eli. "Ve onu geri almak."

"Bunu nasıl yapacağız?" James Edward Johnson, Eli'a sanki Eli aptalmış gibi bakıyordu. Bahse girerim, beyaz adam ona bakarken daha önce hiçbir beyaz adama o da böyle, aynı şekilde bakmamıştı.

"Tren enkazında senin tanıdığın birilerinin bir şey gördüğüne, birini tanıdığına eminim. İnsanların o gün her yerdeydi. Yaralıları taşıyor, ölüleri topluyor, enkazı kaldırıyorlardı. Beyaz adamlar onlara dikkat etmez."

Merdivenlerden birinin çıktığını duydum. James Edward ve Eli'ı susturmak için parmağımı kaldırdım. Beklenildiği gibi bir an sonra kapı tekrar çalındı.

Yüzü panik içinde, James Edward el kol hareketleriyle benim banyoya saklanmamın daha iyi olacağını anlatmaya çalışıyordu. Eli'a baktım. O da aynı fikirdeydi. Aceleyle banyoya koştum. Neyse ki ayaklarım çıplaktı. Kapıyı çok az aralık bıraktım ki duyabileyim.

"James Edward, neredeydin? Bağışlayın Bay Savarov, James Edward sizi ve eşinizi içkilerinizden alıkoymuyordur umarım. Arada bir böyle uzatır." Ses candan, neşeli ve bir domuzun kafasındaki saç tokası kadar yanlıştı.

"Katiyen Bay Mercer," dedi Eli. "James Edward'a tren raylarının ne zaman tamir edileceği hakkında bir şeyler bilip bilmediğini sordum."

"Peki o halde James Edward. Görev tamamlandı. Aşağıda sana ihtiyacımız var."

"Hemen efendim."

Ağır ve düzenli adımlarla uzaklaştığını duyabiliyordum. Ama Mercer hâlâ oradaydı.

"Bay Savarov, umarım otelimizden memnunsunuzdur?"

"Gayet iyi, teşekkürler."

"Kızım daha kalacağınızı söylüyor."

"Öyle. Üç gün için daha rezervasyon yapmıştım. Ondan sonra kesinlikle gitmeye hazır olacağımızı umuyorum. Eşimin kazada kaybolan bir akrabasının izini sürüyoruz ve aradığımız başka arkadaşlar da var."

"Kaybınız için çok üzüldüm. İşiniz için buraya gelmiş olmanıza şaşırmıştım. Ve sonra eşinizin akrabalarının da trende olması? Amma tesadüf."

"Pek sayılmaz," dedi Eli hoşça.

"Elbette, elbette. Pekâlâ, size iyi konaklamalar diliyorum. Lütfen buradaki zamanınızı daha rahat geçirmeniz için yapabileceğimiz bir şey varsa bize söyleyin."

"Harcamalarımızın oda hesabına yazılmasına izin verebilirsiniz," dedi Eli o an aklına gelmiş gibi. "Daha önce kimse böyle yapamayacağımızı bize söylemedi. Herhalde normal işleyiş bu şekilde?"

"Ama elbette siz..." Bay Mercer söyleyeceği şeyden vazgeçti. "Zaten böyle olması gerekiyordu. Ah şu James Edward! Ona söyleyecek bir lafım var. Bazen sadece onlarla güzel bir konuşma yapmanız gerekiyor."

"Sanırım odamıza yazılmamasını ona kızınız Bayan Mercer söyledi. Ama eğer bu hatayı düzeltirseniz o zaman her şey yolunda demektir."

Gergin bir sessizlik anından sonra, "Bu kısa sohbetimize sevindim," dedi Bay Mercer. "Öyleyse şimdi sizi yalnız bırakayım." Ayak seslerinin ardından kapının kapandığını duydum.

"Artık çıkabilirsin. Tabii eğer bir kere daha banyo yapmak istemiyorsan," dedi Eli. Her şey yolundaymış gibi konuşmaya çalışıyordu.

Kapıyı açtım ve geçici kocama sert, iyi bir bakış attım.

Gördüğüm şey hoşuma gitmedi.

Eli en az benim kadar mutsuz görünüyordu. "James Edward ile olan konuşmamı açıklamamı bekliyorsun. Ve açıklamak istiyorum. Ama burada ne yaptığımı söylemeyeceğime dair bir papaza yemin ettim."

"Yemin etmek ciddi bir iş. Kime yemin ettiğinden bağımsız olarak. Ama eğer yapmayı amaçladığın şeyi bilmezsem sana yardım etmem çok zor. Hatta imkânsız. Benim amacım belli. Ben işimizi düzgün yapmış olmak için kargoyu bulmakla mükellefim. Sen de şimdi sana yardım etmemi istiyorsun. Bu ikisi bir arada gidebilir mi? Yoksa ayrılmamız daha mı iyi olur?"

Eli bu sabah ayrılma fikrime şiddetle karşı çıkmıştı. Şimdi tereddüt ediyordu. "Bu kadar zor olacağını bilmiyordum," dedi kendisiyle konuşur gibi. Doğrudan bana baktı. "Sana ihtiyacım var Lizbeth. Amaçlarımız... çoğunlukla birlikte ilerliyor. Eğer bu görevi tamamlayamazsam ailem..."

İçimden kafasına yumruk atmak geçti. "Ne olmuş onlara?" dedim. Konuşmasını istiyordum.

Kelimelerin dilinin ucundan çıkmaya can attığını hakikaten görebiliyordum. Ama o zaman bu zaman değildi.

Yere bakıp derin nefesler alarak düşündüm. Çok fazla seçeneğim yoktu. Eğer eşyamı kapıp kapıdan çıksam gidecek yerim yoktu. Boş odası olan bir otel bulsam, ki çok olası değildi, ödeyecek param yoktu. Ve de sırtımdaki kıyafetlerin parasını Eli ödediğinden ona kendi başının çaresine bak demek nankörlük olurdu.

Ayrıca, eğer Dixie'de o rezil kabul edilen şeye, kendi başına bir kadına dönüşürsem, sonumun bir iki kişiyi öldürmek olacağı bana oldukça kesin görünüyordu.

Birini vurmak şu an çok iyi bir fikir gibi geliyordu.

Tam o sırada kapının altından bir not kâğıdının beyaz ucunun belirmesi büyük şanstı. Notun bana gelmiş olması daha büyük bir şanstı. Aceleyle okudum.

Eli kendisini de ilgilendirdiğini düşünüp notu ona iletmemi bekledi ama katlayıp cebime koydum. (Eteğin içinde bu kadar kullanışlı bir şeyin dikili olması benim için bir şanstı.)

Ayakkabılarımı giymek için yatağın üstüne otururken, "Birazdan döneceğim," dedim. Çorapları boş verdim. Seyahat

çantamdan birkaç şey çıkardım ve onları, içinde sadece Jake'in cebinden çıkan paraların olduğu yeni el çantama koydum. Yüzümü güneşten korumayı hiç mi hiç beceremeyen küçük hasır şapkamı taktım.

Yataktan sıçrayıp seyahat çantamın içinden bir çizme çıkardım. Banyoda çizmenin topuğunu yanlamasına tuvaletin köşesine öyle sert vurdum ki topuk zorunlu olarak biraz gevşedi.

Başımı salladım ve çizmeyi kolumun altına alıp Eli'a hoşça kal demeden odadan çıktım. Merdivenleri çok sessiz bir şekilde inmeye çalıştım. Aptal ayakkabılarımla bile bunu başardım. Lobi ve salon büyük oranda boştu. Sadece resepsiyonda otele giriş yapan bir çift vardı. Sıcaklamış ve yorgun görünüyorlardı. Kimseyle ilgilenecek halleri yoktu. Merdivenlerin başına geldiğimde sağ yerine sol tarafa döndüm, çünkü izlemem gereken yolu gösteren elle çizilmiş bir harita almıştım.

Otelin arka kapısından dışarı çıktığımda ben de herkes gibi görünüyordum. Ya da öyle umuyordum. Aptal el çantam yanımda, aptal şapkam kafamda, çizmeyse sol kolumun altındaydı. En azından el çantamın içinde bir bıçak vardı. Bir tanesini de bacağıma iliştirmiştim. Bu kendimi iyi hissettirdi.

Öğleden sonrayı biraz geçiyordu ve sokaklarda hâlâ biraz hareket olmasına rağmen -çoğunlukla hastane etrafında, doğu tarafında birkaç blok- Sally sıcaklığın görünümü bulanıklaştırdığı bir havada uykuya dalmıştı. Bu durumun Sally'ye dünkü karmaşadan daha özgü olduğu belliydi. Kendimi daha yavaş yürümeye zorladım. Park bölgesinden ve en az ana cadde kadar temiz, dar bir sokaktan geçerken gölgelere yakın durmaya özen gösterdim. Dar sokağın gölgesinden çıkıp güneşin yakıcı ışıklarını düşürdüğü, aynı doğrultudaki diğer cadde olan Singer'ın güney tarafındaki açıklığa çıktım. İhtiyacım olmamasına rağmen kendimi doğru yöne gittiğime emin olmak için cebimdeki notu çıkarırken buldum. Önce soluma, ardından sağıma baktım. Tam isabet. Geziniyormuş gibi yürümeye çalışarak

Kempton'ın Ayakkabı Tamircisi'nin koyu yeşil tentesine doğru ilerledim.

Kapıyı iterek açtığımda bir zil sesi geldi. Pırıl pırıl bir günün ardından dükkânın içerisi çok karanlıktı. Yerler ahşaptandı ve kapının karşısındaki duvar, içinde ayakkabılar, deri parçaları ve loş ışıkta ne olduğunu seçemediğim her tür parçayı barındıran gözlerle doluydu.

"Buyurun hanımefendi." Tezgâhın arkasında duran yaşlı siyah adamı ayağa kalkana kadar seçememiştim. Gözüm alıştıkça, neredeyse bütün saçlarının beyaz olduğunu gördüm. Bıyığı da öyle. Kaslarla kalınlaşmış eli kocamandı ve yarayla doluydu.

"Ben Lizbeth Rose. Lizbeth Savarov," diye de her ihtimale karşı ekledim. "Çizmemin topuğu gevşedi. İlgilenebilirseniz çok memnun olurum." Çizmeyi ona verdim, o da topuğa şöyle bir baktı.

Kafasını kaldırmadan, "Elbette hanımefendi," dedi. "Arka odada beklemeniz mümkün mü? Kendinize bir bardak su alabilirsiniz. Bay Kempton yarım saate kadar ancak gelecek. Eğer sizin için de uygunsa hemen şimdi bununla ilgilenebilirim."

"Çok teşekkürler." Tezgâhın solundaki kapıyı o âna kadar zaten fark etmiştim. Kapıyı ittirerek açtım ve içeri girdim. Odada perdeli, tek bir pencere vardı. İki kişi yer yer yıpranmış, koyu renk kadife kaplı, eski bir koltukta oturuyordu.

Soy isimlerimle boğuşmaktan bıktığım için, "Ben Lizbeth," dedim. "Siz Hosea ve Reva Clelland mısınız?"

"Evet hanımefendi," dedi adam. Ayakkabı tamircisi kadar yaşlı değildi ama saçları beyazlamaya başlamıştı ve yüzü çizgilerle doluydu. Kadın neredeyse iki büklüm olmuştu. Topuz yaptığı saçları metal tokalar ve küçük bir saç filesiyle desteklenmişti.

"Kızımızı tanıyor muydunuz?" diye sordu kadın. Siyah cildi ceviz kabuğu gibiydi ve gözleri koyu kahverengiydi. Gözlerinin beyazı sarımtıraktı. İnceydi ve ellilerin sonunda gibi görünüyordu. Kocası daha sağlıklıydı, her zaman daha uzun ve daha dik duran o olmuştu.

"Galilee arkadaşımdı," dedim. "En iyi arkadaşım. Oğlu kendi yoluna gidene kadar bir süre birlikte yaşadık."

Bana öyle bir baktılar ki... Sanki bana inanmamışlardı.

"Gerçekten mi?" dedi Hosea. Böyle şey olur mu der gibi kafasını salladı.

"Aynı silahlı ekipteydik."

"Mesleğiniz insanları vurmak mıydı?" Bu Reva'ydı. Gururlansın mı dehşete mi düşsün bilemiyordu.

"Galilee'nin mesleği eşyaları korumaktı," dedim elimden geldiğince nazik bir şekilde. Sanırım pek nazik biri değilim. "Bazen eşyaları korumaya çalışırken başka insanlar onları sizden almaya çalışabilir ve ateş etmek zorunda kalabilirsiniz."

Birbirlerine baktılar. Okuyamadığım bir bakış. "Nasıl öldü?" diye sordu Hosea.

"Biliyorsunuz. Freedom'ın mektubunu aldınız." En azından onlara kötü haberi vermek zorunda kalmamak yükümü hafifletmişti.

"Aldık ama cevap veremeyecek kadar korktuk. Bildiğiniz gibi burada mektuplar kontrol ediliyor. Kime yazdığınızı görüyorlar."

Onlara inanmak zorundaydım ama böyle bir şeyi aklım almıyordu. "Galilee görevde olduğumuz sırada öldü," dedim. Mexico'da el konulan çiftliklerinden Yeni Amerika'ya kaçmaya çalışan iki çiftçi aile ve eşyalarıyla birlikte bir kamyonun kasasında olduğumuzu açıkladım. Bu insanların malından, kendisinden yararlanılabilirdi, haydutlar bu yüzden bize saldırmıştı. Şoförümüzü öldürmüşlerdi ve onu takip eden çarpışmada Galilee kamyonun arkasından düşmüş ve anında ölmüştü. Başka türlü olmuş olsa yine böyle söylerdim ama anlattıklarım gerçekti.

"Yani yolun ortasında öylece kaldı?" Reva'nın sesi titriyor, ağlamamak için kendini tuttuğu parlayan gözlerinden anlaşılıyordu.

"Göreve devam etmem ve kaçırılan insanları kurtarmam gerekiyordu," dedim. "Ama sevgilisinin erkek kardeşi hemen ardından gelip onları gömdü."

"Bir erkek arkadaşı mı vardı?" diye sordu Hosea. "Evli miydiler?"

"Hayır efendim, ama ilişkileri o yöne doğru gidiyordu," dedim. Şimdiye evlenmiş olabilirlerdi.

"Erkek arkadaşı onu kendisi gömmedi mi?"

"O da öldü. O gece."

"Bir tek sen mi kaldın?" dedi Reva çok alçak bir sesle.

"Bir tek ben kaldım."

"Çetin ceviz bir kadın olmalısın."

"Öyleyim."

El çantamı açtım ve Freedom'ın bana verdiği resmi Reva'ya uzattım.

"Torununuz sizde kızının bir resminin olmasını istiyordu," dedim. İki yaşlı insan resme eğildiler.

"Mektupta Freedom gibi narin olduğu yazıyordu," diye mırıldandı Reva. "Ama Ballard'ların birçoğu ondan gelmedir. İyi olacaktır."

Yine 'Ballard'. Hastaneye Ballard'ların adı verilmişti. Beyaz topluluğun kıdemli yerel memurlarıydılar. Kasabanın siyah toplumuna ise öcü gibi görünüyorlardı. Bana bu ismi daha önce duymuşum, her nasılsa aşinaymışım gibi geliyordu.

Geldiğim kapı sert bir şekilde açıldı. Reva ve Hosea hemen ayağa kalkıp arka kapıya yöneldiler. "Çabuk oraya çık ve ayakkabının tamirini bekliyormuşsun gibi bankta otur," dedi Hosea omzunun üstünden.

Birkaç saniye sonra bacak bacak üstüne atmış bankta oturuyor ve tezgâhın üstündeki raftan aldığım bir Sally haritasını inceliyordum. Dükkânın sahibi yüzünü bir mendille silerek içeri girdi.

Bay Kempton kısa boyluydu ve saçları beyazdı. Sıcaktan kıpkırmızı olmuştu. Üstünde siyah kumaş pantolon ve beyaz bir gömlek vardı. Ceketi yoktu. Boyun bağını gevşetmişti.

"İyi günler genç bayan. Phineas sizinle ilgilendi mi?" diye sor-

du çok yüksek bir sesle. Bay Kempton'ın az da olsa bir duyma sorunu olduğunu düşündüm. Hosea ve Reva'nın arka kapıyı kapattıklarını duymuş olamazdı.

"Evet efendim, teşekkürler," dedim. "Sanıyorum çizmemin işi neredeyse bitmek üzere."

"Çizme? At mı biniyorsunuz? Özür dilerim, ben Brent Kempton." Phineas'ın elinde tuttuğu çizmeye şöyle bir göz atan Bay Kempton, onun gıcır gıcır bir binici çizmesi olmadığını, tam manasıyla her gün giyilen bir parça olduğunu anladı.

"Zor bir yerde yaşıyorum," dedim. Kendimi tanıtmadım. Onun yerine Phineas'dan çizmeyi aldım ve inceliyor gibi yaptım. "Yeni gibi olmuş," dedim. "Borcum ne kadar?"

"Bir çeyreklik," dedi Bay Kempton. "Tamir etmek için sadece birkaç çivi yetti."

Bay Kempton orada olduğu süre boyunca Phineas ne kafasını kaldırdı ne de oradaki varlığıma herhangi bir tepki gösterdi. Gerçi Phineas duygularını hiç belli etmiyordu. İçten içe ölüydü sanki.

Çizmemi tekrar kolumun altına alıp sözümü tutmuş olarak Kempton'ın Ayakkabı Tamircisi'nden ayrıldım. Onlarla gizlilik içinde buluşmak zorunda kalmak beni gücendirmişti. Aslında gücendirmekten çok sinirlendirmişti.

Çok hızlı yürüdüğümü fark ettim. Kendime yavaşlamam gerektiğini hatırlattım. Birincisi kimsenin acelesi yoktu. İkincisi, kızgın ve şaşkın bir biçimde tekrar otel odasına dönmek istiyor muydum?

Ama başka ne yapabilirdim? Oteli geçtim. Eli'ın ne yaptığını merak edemeyecek kadar huzursuzdum.

Jake'in sevgilisine gönderdiğim mesaja cevap gelip gelmediğini öğrenmek için telgraf ofisine gittim.

"Mesajı tam da otelinize iletmek üzereydik," dedi tezgâhtaki orta yaşlı adam. "Buraya kadar yürümenize gerek yoktu Bayan Savarov."

Hele ki şu an 'Bayan Savarov' olarak hitap edilmek korkunç derecede sinir bozucuydu. Ama adamın suçu yoktu. Mesajı kabul ederken, "Teşekkür ederim," dedim.

Cenazeyi eve yollamaları için cenaze eviyle irtibattayız
Charlie'nin eşiyle konuştum işveren kim bilmiyorum
Burke Printer

Kısa ve öz. Zaten işverenimizin kim olduğunu bilmesini beklemiyordum ama biliyor olsaydı, bu çok işimize yarardı.

Seslerin yankılandığı kocaman odaları, içindeki acı ve hemşire Mayhew'u ile bir hastane gezisini daha kaldıracak halim yoktu. Otele geri döndüm. Düşündüğüm gibi Eli sundurmanın üzerinde oturmuş beni bekliyordu.

"Hadi parka gidelim," dedi ve yola koyulduk. Keten bir gömlek ve açık kahverengi pantolon giymiş ama yeleğini çıkarmıştı. (Gömleğinin cepleri oldukça kabarık görünüyordu.) Saçını özenle tekrar örmüştü. İyi görünüyordu ve ortama her zamanki kadar iyi uyum sağlamıştı.

Parkı görmemiştim. Cadde üzerindeki adliyenin tam karşısındaydı. Yaşlı, büyük ağaçlarla dolu olan park yeşil ve düzenliydi. Bir Konfederasyon topu, iki çeşme (biri siyahlar diğeri beyazlar için) ve hepsi iyi durumda olan tahtadan bir sürü bank vardı. Eli büyük savaş anıtının gölgesinde kalan banklardan birini işaret etti ve bir ağaç altında oturduk. Aniden esmeye başlayan meltem rüzgârı bu öğleden sonrayı daha keyifli hale getirdi. Güneş parlıyordu ama gölgedeydik. Öyle görünüyordu ki kasabanın tren kazası ardından normale dönmesine birkaç adım kalmıştı.

Etrafta çok fazla insan yoktu. Bebek arabasını iten bir kadın, ciddi bir şekilde konuşarak yürüyen iki adam ve parkın diğer tarafında sivri uçlu bir demirle çöpleri toplayan bir görevli.

Yan yana olan vücutlarımızın aksine aklımız başka yerlerdeydi. Önce ben konuştum. "Birbirimize karşı dürüst olmak zorun-

dayız. Beni sen işe aldığına göre ben de..." Cümleyi nasıl bitireceğimi bilmiyordum.

"Sen de bu işe dahil değil misin?" Eli düşünceli görünüyordu. "Bu güzel bir düşünce biçimi. Ne yapmak istediğimi bilmezsen nasıl yardımcı olabilirsin? Sana bazı şeyleri anlatabilirim." Yakında birileri var mı diye etrafına bakındı. Burası başkalarının konuşmasını dinlediğiniz yerdi. Görevli, belki de başka yerdeki çöpleri toplamak için parkın dışını dolaşıyordu.

"Babamın ihanetinden dolayı kimsenin istemediği bu işe ben atandım," dedi Eli çok sessizce. "Sandığın içindekileri burada, Sally'de belli kişilere ulaştırmam gerekiyor. Eğer başarırsam Sally'deki işlerin gidişatını sonsuza kadar değiştireceğim. Öldürülme ihtimalim var. Eğer başaramazsam erkek kardeşim Peter okuldan atılacak ve eğitimi yarıda kalacak. İki kız kardeşimse evlenemeyecek."

Duyduklarımın kafamın içine yerleşmesini bekledim. "Kız kardeşlerin kendileri için bir şey yapamaz mı?"

"Rusya'nın soylu ailelerinden gelen genç kadınlara ev idaresinden başka bir şey öğretilmez," dedi Eli. "Bu da genellikle hizmetçilere emir vermek demektir."

Eğer azıcık bir yeteneğiniz varsa, bir hizmetçinin nasıl çalıştığını izleyerek onun işini öğrenebilirsiniz diye düşündüm. Bu düşünceyi kendime sakladım. "Kız kardeşlerin ateş etmeyi biliyorlar mı?"

"Ellerine daha önce hiç silah almadılar."

Çok şaşıracağımı düşünmüş olmalıydı ama şaşırmamıştım. Komşum Chrissie asla bir silah taşımamıştı çünkü ona bir silah vermek delilik olurdu. "Kız kardeşlerin sen ve Peter gibi bir *grigori* olmak istemiyorlar mı?"

"Farkına varabildiğim en ufak bir yakınlıkları yok," dedi Eli. "Çok yazık çünkü bu onurlu bir meslektir."

Paulina'yı ve insanları öldürmek için kullandığı egzotik yolları düşündüm. Dehşet verici Klementina'yı hatırladım. Ufak, yaş-

lı kadın hiç kimseye eğilmemişti ve aptallara tahammülü yoktu. Bir kahraman gibi ölmüştü. Hatırlarken, ağzımın kenarının gülümser gibi kalktığını hissedebiliyordum. Çok esaslı bir kadındı.

"Erkek kardeşlerin onlara bakamaz mı?"

Eli'ın kendisinden büyük iki erkek kardeşi, Çar Alexei'in bir vâris bırakmadan kan hastalığından öleceğine ya da bir oğlu olur da ölürse, Alexei'in karısı (ikinci karısı) sevilmeyen biri olduğu için o çocuğun tahta geçemeyeceğine inanmış ve yanlış ata (Büyük Prens gibi bir şey) oynamış, şu an ölü olan Prens Vladimir Savarov'un oğluydular.

"Kızlara uygun eşler bulmaktan kendilerinin sorumlu olacağını söylediler." Eli'ın erkek kardeşlerine güvenmediği kolaylıkla görülüyordu, en azından tam anlamıyla. "Gerçi bunu nasıl yapacaklar? Kızlar bir hainin evlatları ve kardeşlerimin onlara çok para vereceğini sanmıyorum..." Sesi canlılığını yitirmişti.

"Yani tek umutları senin tekrar göze girmen. Sence durum bu mu?"

Eli evet anlamında başını salladı.

"Peki ya Peter?" Peter, babasını öldürmeye teşebbüs etmişti. Ne yazık ki benim de babasını çok daha etkili bir biçimde öldürmeye çalıştığım aynı zamana denk gelmişti. Eğer Peter burnunu sokmamış olsaydı vurulmayacaktım.

"Babamın izini Texoma'ya kadar sürdüğünden küçük kardeşim daha gözde." Eli gözlerini bana çevirip gülümsedi. "Okula geri döndü ve hava konusunda yetenekli olduğuna emin." Paulina her bir *grigori*'nin bu büyülerden birinde daha iyi olduğunu söylemişti. "Peter ayrıca âşık olmuş," dedi ve bana sanki bunun ne anlama geldiğini bilirmişim gibi baktı.

"Kime?" Bir tuzağın içine çekiliyor gibi hissediyordum ama konuyu nereye bağlayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Segundo Mexia'daki bir otelde onun hayatını kurtaran, siyah saçlı, genç ve güzel bir kadına."

O gün orada olan böyle birini hatırlamaya çalışıyordum. Ve

bir anda yerimden sıçradım. "Ciddi olamazsın," dedim.

"Peter onun için vurulan kız hakkında yüzlerce soru sordu," dedi Eli.

"Her şeyi berbat etmek için elinden geleni yaptığı kesin."

"Abayı yakmış durumda," dedi Eli. "Aileyle ilgili her şey bu kadar yanlış gittiğinden ona söyleme cesaretini bulamadım."

"Neyi söyleme cesaretini?" Düşünmeden konuşuyordum.

"Senin müsait olmadığını."

Konuşma sinirlerimi geriyordu. "Tanrı aşkına Eli!" Kollarımı kaldırmıştım ve kaldırımdan yürüyen bir kadın meraklı gözlerle bize baktı.

Eli ayarımın kaçtığını görebiliyordu. "Ne de olsa," dedi alaycı bir şekilde, "biz evliyiz."

Alaya alınmayı kaldırabilirdim. "Evet, bu çok şık yüzük için teşekkürler," dedim sert bir sesle. Daha bir kendim gibi. Sanki ince, altın alyansı hiç görmemiş gibi elimi önünde tuttum.

"Ah, değerli bir taş mı isterdin? Hangisi?"

Değerli taşlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. "Şimdi saçmalamaya başladın," dedim. Bu parkta oturup konuşmaktan yorulmuştum. "Bir sonraki hamlemiz ne olacak? Bana sandığı aradığını, işin içinde bazı insanların olduğunu ve bu işi halledemezsen ailenin sonunun iyi olmayacağını söyledin. Harekete geçsek iyi olacak."

"Birini sorguya çekmemiz gerekebilir," dedi Eli. Kendinden hoşnut görünmüyordu.

'Sorguya çekmek' sorular sormak anlamına gelmiyordu. 'İşkence' anlamına geliyordu.

"Bunu sevmedim," dedim. Silahşorlar işi tamamlamak için ne gerekiyorsa yapardı ancak içinde işkencenin olduğu bir iş hiç duymamıştım.

"Ritter ya da Seeley?" diye sordu. Önce hangisinin çözüleceğini öğrenmek istiyordu.

Biraz düşündüm ve her iki seçenek de hoşuma gitmedi.

"Rogelio. Bence bildiği bir şeyler var. Demir El insanlarından daha çabuk pes edecektir. Hele ki yüzünü keseceğini söylersen."

Eli canlandı. "Güzel fikir." Onun midesi de en az benimki kadar bu fikri kaldırmıyordu ama Rogelio'dan hoşlanmamıştı.

Aklıma gelen en iyi fikir acı altında en hızlı çözülecek kişiyi bulmaktıysa biraz daha düşünmem gerekiyordu.

"Doğruyu söylemesi için ona büyü yapamaz mısın?" diye sordum. Eli büyü kaslarını birkaç günden beri hiç esnetmemişti.

"Deneyebilirim," dedi Eli. "Yeni bir...." Elini göğsüne vurunca yelek cebinin orada olmadığını hatırladı. "Odaya geri dönmek zorundayım," dedi. "İnsanlar yeleğe bakmaktan beni dinlemiyorlardı, ben de onu odaya bıraktım."

Ayağa kalktım. Daha soracak sorularım vardı ama bekleyebilirdim. Aramızda geçici bir ateşkes varken hareket etmemiz gerekiyordu.

12. BÖLÜM

Otel hareketliydi. Normal bir hareketlilik değil. Dışarıda ve lobide, tamamı heyecanlı insanlar bir ağızdan konuşuyorlardı. Elinde siyah, deri çantalardan biriyle bir doktor koşarak merdivenleri çıkıyordu.

Eli'a yarım bir bakış atarak "Hangi odaya koştuğunu ancak tahmin edebilirim," dedim.

"Fakat... yelek," dedi alnına vurarak. "Kahretsin. Ne düşünüyordum sanki?"

Orta yaşlı bir kadın, kaşları çatık, azarlar bir ifadeyle dönüp ona baktı. "Ağzını topla genç adam," diye çıkıştı ve anlamlı bir biçimde sırtını döndü.

"Ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu Eli neredeyse fısıldayarak.

Düşündüm. "Oda servisini zaten çağırmış olduğumuzdan, biz yokken neden odamıza birinin girdiğini bulmalıyız," dedim. "Bu curcuna hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranamayız. Yanlış yapan onlar." Sırtımı dikleştirdim. Çok uzun sayılmasa da en uzun halim buydu. Merdivenleri deli gibi çıkmaya başladım. Eli tam arkamdaydı. Son basamağa ulaştığımda doktorun kesinlikle bizim odamıza girdiğine emin oldum.

Bay Mercer odanın dışında bekliyordu. Ağlamak ve birini paralamak arasında gidip geliyor gibiydi.

"Seni şeytan!" Eli'a vuracak gücü bulabilmek için çığlık atmaya karar vermişti.

"Neler oluyor?" dedi Eli suçlu değil de endişeli gibi konuşmayı başararak.

"Kızım! Kızım! Senin kahrolası büyün onun canını yakan! Hayatta kalamayabilir." Bay Mercer'in yüzü kıpkırmızıydı ve göğsünü kabartarak, kolları arkada Eli'a doğru ilerledi. Bana erkek bir hindiyi andırmıştı. Keşke böyle düşünmeseydim çünkü neredeyse gülecektim.

"Bay Mercer, kızınız odamızda ne arıyordu?" diye sordum sesimi bilerek yüksek tutmaya ama gerekli mesajı verdiğine emin olmaya çalışarak. "Hizmetçi oda temizliği için bu sabah gelmişti zaten."

Bunun üzerine, dinleyen bütün insanlar kısık seslerle yorum yapmaya başladılar. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorlardı. Güzel.

Evin kızı neden bir misafirin odasına girmişti?

"Hiçbir fikrim yok," dedi Bay Mercer. "Belki hizmetçinin işini doğru yapıp yapmadığını kontrol ediyordu. Belki... Bilmiyorum."

Kızgınlığı biraz olsun azalmıştı.

"Eminim ki bizim eşyalarımıza dokunmamıştır," dedim şaşırmış görünmeye çalışarak. "Eminim ki Eli'ın eşyalarını karıştırmamıştır. Odamızda onun canını yakacak aklıma gelen tek yol bu."

Eli elini omuzlarıma koydu. Tutuşu nazikti. İyi gidiyordum. Bay Mercer konuşmadı. Söylediklerimden sonra ne diyebilirdi ki? Eli ayağına dolaşmış bir halde odanın içine bakıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde onun için üzülmüştüm.

"Nasıl yaralandığını görebilir miyiz?" diye sordum.

"Bu sizin hatanız," dedi tekrar, bu sefer çok daha kısık bir sesle.

"Eli'ın bir büyücü olduğu yeterince açık değil mi?" diye sordum.

"Evet, elbette," dedi Mercer. Dikkatini bana veremiyordu.

"Ve büyücülerin büyülü eşyaları olur."

"Evet, elbette."

"Demek ki kızınız Eli'a ait bir şeye dokundu. Hem de onun bir büyücü olduğunu ve büyücülerin yanında büyülü şeyler taşıdığını bildiği halde."

"Sanıyorum öyle yaptı!" diye bağırdı Bay Mercer.

"Yaralanmasına üzüldüm. Ama bunun böyle olacağı belliymiş," dedim makul ama kibar olmaya çalışarak. "Lütfen Eli'a izin verin ki neler yapabileceğine bir baksın."

Eğer hatalı olsaydım Mercer'in bize attığı bakış beni utandırabilirdi. Gözlerine baktım. Bir an daha tereddüt ettikten sonra Bay Mercer kapıdan çekildi. "Kızıma yardım edin. Bu kadarını ona borçlusunuz," diye gürledi bir bana bir Eli'a bakarak.

"Ona hiçbir şey borçlu değiliz," dedim. "Ama birinin yaralandığını görmekten nefret ettiğimiz için elimizden geleni yapacağız." Bir şekilde olaya kendimi dahil ettiğimden Eli'ın arkasından içeri girdim. Kendimizi açıkça ifade edebildiğimizi ve bir linç tayfasının otelin dışında bizi beklemeyeceğini umuyordum.

Eli'ın Bayan Mercer'e yardım edebilmesini de ayrıca çok istiyordum. Aksi takdirde hiçbir şey bizi büyük bir beladan koruyamazdı.

Odamızda olan doktor yatağın üzerine eğilmişti. Bayan Mercer sere serpe yatıyordu ve yüzünün her yeri korkunç bir kızarıklıkla kaplıydı. Yüksek sesle gülmemek için dudağımı ısırdım. Eli o kadar rahatlamıştı ki sevincinden ağlayabilirdi. Onun yerine elimi sıktı.

Doktor ince sakallı, altın çerçeveli gözlükleri olan genç bir adamdı. Bizi korkutabilirmiş gibi gözlüklerinin üzerinden bize baktı. "Bundan siz mi sorumlusunuz?" diye sordu beklediğimden daha yumuşak bir ses tonuyla.

"Hayır," dedi Eli. "Öyle görünüyor ki bu genç bayan odamıza girmiş ve yeleğimin ceplerini karıştırmış. Bir *grigori*'nin yeleğinde büyülü tozlar ve iksirler bulunduğunu herkes bilir."

"Bunu duydun mu Nellie?" diye sordu doktor. "Merakın az kalsın seni öldürüyordu."

Nellie Mercer, "Bilmiyordum," diye sızlandı.

"Aslında biliyordun," dedi doktor. Sesinde kabalık yoktu.

Bu adamı sevmeye başlamıştım.

"Ben Doktor Jerry Fielder," dedi bir bana, bir Eli'a bakarak. "Ona yardım edebilir misiniz?"

"Ben Eli Savarov ve bu da Lizbeth Rose... Savarov." Eli son ismi tam zamanında eklemişti. "Evet, sanırım yardım edebilirim." Yerden yeleğini aldı. Nellie Mercer'in yeleği karıştırdığı açıkça görülüyordu. Cep kapakları eğreti duruyordu, yerde bazı tozlar ve bir çakıl taşı vardı.

"En azından taşı kullanmamış," dedim.

"O zaman ne olurdu?" diye sordu Jerry Fielder.

Ona baktım. "Emin olun bilmek istemezsiniz," dedim ve ilk defa biri böyle söylediğim zaman bana inandı.

Eli bir büyü mırıldanmaya başladı. Nellie Mercer'in üzerindeki hava yoğunlaştı ve bütün vücudunu sardı. Dr. Fielder büyük bir ilgiyle izliyordu. Paniğe kapılmamıştı, bu yüzden daha da gözüme girdi.

Eli'ı büyüyü işlerken dinlemeye bayılıyordum. O âna kadar farkına varmamıştım. Eli büyüyü tersten okuyordu, bir bozma büyüsü yapıyordu. Büyü olayına biraz duyarlı olmama yetecek kadar büyücü kanım vardı. Babamın kanı bana ayrıca büyüye dayanma gücü de veriyordu. Tersten de okunsa sözcükler müzik gibiydi.

Eli büyünün sonuna geldi ve sanki ıslık çalıyor gibi ağzını büzerek kızın üzerine nazikçe üfledi. Kızarmış cildi anında kendine gelmeye başladı. Kızarıklığın kırmızılığı soldu, yüz hatları gevşedi.

Acısı hafifliyordu. Bir an sonra Nellie elini kaldırdı ve ona baktı. Cildinde neredeyse hiç leke kalmamıştı. "Tanrı'ya şükür," dedi ve babası odaya daldı.

Bay Mercer, Nellie'yi kaldırdı, biraz ağladı ve sonra misafirin odasına girip eşyaları karıştırdığı için onu bir güzel haşladı. "Ölebilirdin," dedi onu biraz sarsarak.

"Ama yaşlı Bayan Ballard," diye başlayan kız, babası onu çimdikleyince konuşmayı kesti.

Fark etmemişim gibi yaptım. "Gerçekten de ölebilirdi," dedim Dr. Fielder'a. "Hangi cebi karıştırdığına bağlı."

Doktor huşu içinde kafasını sallıyordu. "Böyle iyileştirebilmeyi çok isterdim," dedi. "Ne hap ne merhem ne de iğne olmadan."

"Tıp fakültesinde okuduğunuz süre kadar okumanız gerekirdi."

"Ama zamandan ve masraftan tasarruf ederdiniz."

"Evet, doğru. Gerçi bunun Eli için bir bedeli var." Eli sandalyede oturuyordu. İyiydi ama biraz yorgundu. "Sizin durumunuzda hastalarınız size para ödüyor," diye gözlemledim.

"Kocanız iyi ki onu düzeltebildi," dedi doktor. Aksi takdirde, Nellie'nin hatası olsun ya da olmasın, işler onun için çok iyi gitmeyebilirdi."

Doktor doğruyu söylediği için benim ekleyeceğim başka bir şey yoktu.

Beş dakika içinde Nellie Mercer odadan yürüyerek çıkacak duruma gelmişti. Bay Mercer'in tehditlerine devam etmesini bekliyordum ama çok nazik bir şekilde Eli'a teşekkür etti ve kızının merdivenleri inmesine yardım etti. Dr. Fielder, Eli'ın elini sıkıp başıyla bana selam verdi ve bizi evine akşam yemeğine davet etti. Karısının bizimle tanışmaktan memnun olacağını söyledi. Eli ile birbirimize baktık. O bir omzunu hafifçe kaldırdı, ben aynı şekilde başımla onayladım ve daveti kabul etmeye karar verdik.

Yalnız kaldığımızda Eli yeleğindeki ceplerin birinden bir parça kâğıt çıkardı ve "Bu senin için," dedi. "Eğer sadece bu cebi açmış olsaydı, başına bir şey gelmeyecekti."

Kâğıdı büyük bir dikkatle parmaklarımın arasına aldım. "Bu nedir?"

"Bu bir iyileştirme büyüsü. Bunun sende olması yasalarımıza aykırı. Ama bence bu büyüyü yapmaya yetecek kadar büyücü kanın var, biraz da olsa. Ve ne sıklıkla yaralandığımızı Tanrı biliyor."

"Okuyamıyorum." Harfler İngilizceydi ama dil öyle değildi.

"Fonetik olarak yazdım."

Eli'ın bunun bana hiçbir şey ifade etmediğini boş bakışlarımdan anladığını sanıyorum.

"Okunduğu gibi yazdım," dedi. "Gerçekten yazıldığı gibi değil."

Fonetik olarak diye sessizce tekrar ettim. Kelimeleri yüksek sesle okudum. Sadece bir cümleydi.

"Bunu söylüyorsun ve içindeki *grigori*'yi açığa çıkarıyorsun. İyileşmene yardım edecek." Eli bunu büyük bir inandırıcılıkla söyledi. Muhtemelen işe yarayacağına tam emin değildi ama öyle olmasını umuyordu.

Başımla onayladım ve kâğıdı tamir edilen çizmemin içine sıkıştırdım. Zor durumda olduğumuz bir dahaki sefer ayağımda çizmelerin olmasını umuyordum, bu ayakkabıların değil.

Akşam oluyordu ve Dr. Fielder'ın evinde olmamıza yalnızca bir saatimiz vardı. Eli'ın ısrarı üzerine kıyafetlerimizi bohçaladım ve resepsiyonu arayıp, yıkanmaları için bir hizmetçinin gelip onları almasını rica ettim. Resepsiyonda telefonu açan sesi tanıyamadım ama yeşil beyaz üniforması içinde genç bir kadın, kıyafetleri almak için bir çırpıda odamıza geldi. Garip bir ifadeyle bize baktı. Korkmuştu ama heyecanını da gizleyemiyordu. Kıyafetlerimizin yıkanıp ertesi sabah saat dokuzda bize teslim edileceğini söyledi.

Ondan sonra, bana bir banyo daha yapacak yeterli zaman kalmıştı. Bluz ve etek hâlâ iyi durumdaydı. Yani onları temiz iç çamaşırların üstüne tekrar giyebilirdim. Küvette yıkadığım kolsuz

gömleğime ve kot pantolonuma baktım. İçimi çektim. Eli, Dixie kadınlarının kıyafetleri hakkında doğruyu söylemişti. Pantolon giymiş bir tekine bile rastlamamıştım. Fakir olanları dahil, elbise, iç etek, ayrıca çorap ve jartiyer giymeyen bir tek beyaz kadın görmemiştim. Çorapları yine giymem gerekecekti. Bu yüzden bir kere daha bacaklarımı tıraş ettim.

Eli bacaklarımın pürüzsüz olduğuna emin olmak için ellerini üzerimde bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Sonra ellerini bildiğim hiçbir kadının tıraş etmediği yere doğru kaydırdı. "Bu da hoşuma gitti," dedi ve beni öpmek için uzandı.

"Hayır bayım," dedim sert bir şekilde. Çünkü aksi takdirde devam etmesine izin verebilirdim. "Banyo yapabilirsin ya da duş alabilirsin ve böylece ikimiz de doktordaki yemeğimiz için kendimizi iyi hissedebiliriz."

"Yemekten çok daha önce kendimizi iyi hissedebiliriz."

"Eli! Zamanımız yok."

"Peki, tamam. Ama sonra, döndüğümüzde...."

"Evet sonra, döndüğümüzde," dedim bakışlarımı kaçırarak. Beraber yaptığımız bir şey hakkında konuşmak garip geldi. Diğer çiftler de bunu yapıyor muydu? Biz bir çift miydik? Ama aramızda bir uçurum vardı ve bu konuda karamsarlığa kapılmadan önce düşünce silsilesine bir son verdim.

Eli döndüğümüz zaman duş almaya karar verdi ve ben de derli toplu olduğuna emin olmak için saçlarını tarayıp tekrar ördüm. Ayakkabı tamircisinde gördüğüm Sally haritasını cebime atmıştım ve Eli giyinirken haritayı inceledim.

"Tucker Caddesi," dedim. "Otelin ön kapısından çıkıp sola döneceğiz, iki blok güneye gittikten sonra sağa, sonra sola ve ordayız."

"Evet hayatım," dedi Eli ve tatlı bir şekilde hızlıca yanağımdan öptü. Evli bir çift olarak ilk randevumuz için yola koyulduk.

Merdivenlerden inerken insanlar bize baksa da, yanından geçerken yaşlıca bir adam ona dokunmayalım diye kendini sakın-

sa da... nasıl desem, ben buna alışıktım ve Eli'ın da alışık olduğuna emindim. Sanıyorum *grigori*'lerin büyü yapıyor olmalarını bilmek bir şey, birini yaparken görmek ayrı bir şeydi. Hepsini görmezden geldik. Kaldırıma ulaşıp sağa dönene kadar Eli elimi bırakmamıştı.

Kimse daha önce elimi tutmamıştı. Her nasılsa Texoma'daki insanların iki ellerine de ihtiyaçları vardı. Bana biraz sıcak, biraz terli geldi ve sözümüz olduğundan adımlarımızı ayarlamamız gerekiyordu. Yine de iyi hissettirmişti. Güneş batmak üzereydi, hava hafif rüzgârlı olduğundan biraz serinlemişti ve bana dünyanın katlanılabilir bir yer olduğunu düşündürdü. Eli sol elimi tutuyordu ve bıçağımı çekmem gerekirse sağ elim boştaydı ki bu iyi bir şeydi.

Çantama ayrıca bir Colt koymuştum. Ben bir silahşordum ve onu yanımda tutmam gerektiğini hissediyordum.

Fielder'ların çok güzel bir bahçesi olan küçük bir evleri vardı. Sıcakta bile yeşil ve düzenli görünüyordu, her yerde çiçekler açmıştı. Evi uçtan uca çevreleyen ön verandaya çıktığınız basamaklara kadar tuğladan bir patika uzanıyordu. Ev Sally'deki hemen hemen bütün evler gibi beyaza boyanmıştı. Panjurlar koyu yeşildi. Böyle bir evim olduğunu hayal bile edemiyordum. "Çok güzel bir ev," diye fısıldadım.

Eli'ın yandan bakışlarını okuyamıyordum. San Diego sarayında yaşamıştı ve burası onun için muhtemelen Ciudad Juárez'de gördüğümüz ağıllarla aynı şeydi. "Benim de hoşuma gitti," dedi. Rahatladım. Eli tek bir sefer kapı zilini çaldı.

Dr. Fielder -Jerry- kapıyı açtı. "Lütfen içeri gelin," dedi elini sallayarak kenara çekilirken.

Evin arka tarafına doğru, "Millie! Misafirlerimiz geldi," diye seslendi.

Millie Fielder aceleyle oturma odasına girdi. Üzerinde bir bluz ve benimkine benzeyen ama emprime kumaştan, kızıl kahverengi bir etek vardı. Koyu saçları ve gözleriyle gerçekten çok

uyumluydu. Eteğinin üzerine biraz kullanıldığı belli olan bir önlük giymişti. Elimi sıkar sıkmaz önlüğün farkına vardı ve şakayla karışık, dehşete düşmüş bir ifade takındı. "Önlüğü her zaman unutuyorum!" dedi. "Kusura bakmayın." Önlüğü çözdü ve kolunun altına sıkıştırdı. "Görmemişsiniz gibi yapın," dedi Eli'a.

"Neyi?" dedi Eli.

'Şimdi oldu." Gülümsedi ve gülümsediği zaman onu görmeniz gerekirdi. Millie tam anlamıyla güzel bir kadın sayılmazdı ama o gülümse bir harikaydı. "Lütfen oturun. Hepinize birer içki getireyim. Şarap ya da viski?"

"Viski lütfen," dedim. "Eli?"

"Bana da lütfen," dedi otururken. Anlayamadığım bir şekilde bana baktı. Millie'ye mutfakta yardım etmem gerektiğini fark ettim. "Yardıma ihtiyacın var mı?" dedim hemen. "Mutfağınızı görmeyi çok isterim."

Millie biraz şaşırmış göründü ama beni başka bir harika gülümsemeyle onunla gelmeye davet etti.

Yerler, üzerine kilimlerin serpiştirildiği cilalı ahşaptı. Oturma odasından yemek odasına, sonra bir şöminenin sağından çarpma kapılı mutfağa girdik. Etrafımdaki parlayan mutfak tezgâhlarına, setüstü ocağa göz gezdirdim. Lavabo, buzdolabı ve fırın gibi beyazdı. Zemin koyu yeşil muşambaydı. Mutfağın ortasında, altına beyaz boyalı bir sandalyenin itildiği ahşap bir yemek hazırlama masası vardı.

"Bu çok güzel," dedim. "Ve de harika kokuyor." Ocağın üstünde iki tencere fokurduyor ve fırında tavuk pişiyordu. Lavabonun bir tarafında kirli bulaşıklardan bir kule, diğer tarafında ise yıkanıp kurulanmış bulaşıklardan çok daha büyük başka bir kule vardı. Bir servis tabağı ve birkaç sebze kasesi servise hazır bekliyordu.

İçkilerimizi doldururken Millie'nin arkası dönüktü ve sanki onunla alay ettiğimi düşünmüş gibi bana döndü. Yüzümü gördüğünde gevşedi. "Şaka yapmıyorsun. Bana öyle geldi ki... Jerry

kocanın bir *grigori* olduğunu söylediğinde bayağı zengin olduğunuzu düşünmüştüm."

"Ben değilim," dedim. "Biz değiliz. Evleneli çok olmadı," dedim başka bir duraksamadan sonra. "Eğer merak ediyorsan. Peki ya siz?"

"Bizim dört sene oldu," dedi Millie. Önemsiz bir şeymiş gibi konuşmaya çalışmıştı ama tekrar bana arkasını döndü ve bardakları doldurmaya başladı. Sırtı dikleşti. Bu ne demek oluyordu?

"Çok genç olmalıymışsın."

"Senin yaşlarındaydım galiba. Henüz yirmi olmadın değil mi?"

"Birkaç ayım kaldı."

"Dört yıldır evli olduğumuzu söylediğimde birçok insan *henüz bebek yapmadınız mı* diye sorar," dedi Millie hâlâ sırtı bana dönük olarak.

"Beni ilgilendirmez," dedim şaşkın bir şekilde.

İçkileri doldurmayı bıraktı ve bana döndü. "Gerçekten mi? Çünkü Tanrı'nın bu yeşil dünyasında herkes bunun kendilerini ilgilendirdiğine inanıyor."

Omuzlarımı silktim. "Beni değil."

"Teşekkürler," dedi Millie.

"Birçok kadın hiç istemiyor," dedim ağzımı kapalı tutmam gereken yerde.

Hayretler içerisinde şaşkın şaşkın bana baktı. "Mesela kim?"

"Hayat kadınları," dedim. "Bir hastalığı olan insanlar. Ve bebekler için deli olmayan insanlar."

"Sen tanıdığım en ilginç insansın," dedi Millie bir saniyelik sessizliğin ardından.

"Demek ki yanlış bir şey söyledim." Ne söylemiş olabilirdim bilmiyordum.

"Hiç de bile," dedi Millie. "Mutfak kapısını tutabilir misin? Ben tepsiyi alırım."

Çok kısa bir süre içinde oturma odasında yerlerimizi almıştık. Eli ve ben kanepede yan yanaydık. Fielder'lar birbirinin aynı tek-

li koltuklarda karşılıklı oturmuşlardı. Ortalarında bir masa vardı. Masanın üstü kitaplarla doluydu ve bardaklarını koyacak yer ancak vardı. Hava neredeyse kararmıştı ve sinekliğin etrafında dolaşan böceklerin vızıltısı geliyordu. Tahta kapılar esinti gelsin diye açık bırakılmıştı. Pek işe yaradıkları söylenemezdi.

Viskimden dikkatli bir yudum aldım. Tadı güzeldi. Çalışıyordum ve bardağı bitirmem söz konusu değildi ama birkaç yudumun tadını çıkarabilirdim. Jerry ve Eli gevezelik ediyorlardı. Millie ise her birkaç dakikada bir mutfakta bir şeyler yapmak için ortadan kayboluyordu.

Ben genellikle sessizdim. Başka bir dünyayı ziyarete gelmişim gibi hissediyordum. Jerry, Eli'a iyileştirici büyüler hakkında bir sürü sorular soruyordu. Konu kapandığında Millie, Eli ile nasıl tanıştığımızı sordu. Eli'a baktım. Cevabı benden duymak istermiş gibi bakıyordu. Öyle olsun. "O ve ortağı Paulina beni Mexico'ya yaptıkları yolculukta onları korumam için tuttular," dedim. "Ben Texoma'lıyım."

Fielder'lar biraz afallamış görünüyorlardı. "Ve sen onları korudun?" diye sordu Jerry yavaşça. Ormanda yolunu bulmaya çalışır gibi bir hali vardı.

"Evet."

"Nasıl?"

"Ben bir nişancıyım." Boş bakışlar. "Bir silahşorum," diye açıkladım. "Benim işim bu."

Bundan ne çıkaracaklarını bilmiyor gibiydiler. "İnsanları vuruyorsun," dedi Jerry çok ihtiyatlı bir şekilde.

"Evet. Korumakla yükümlü olduğum her ne ise veya her kimse, onlara saldırdıklarında. Eğlence için değil." Bunu açıkça belirtmek istemiştim.

"Lizbeth tanınmış biri," dedi Eli. Bunu söylerken gururluydu. Hemen ona gülümsedim.

"Şu an silahlı mısın?" diye sordu Millie.

Ve bir anda silahım elimdeydi. "Aynen öyle," dedim. Ve tekrar çantamdaydı.

"Kocanın peşinde değiliz," diye sataştı Millie.

"Tekrar otele yürümemiz gerekecek," dedim soğukkanlılıkla.

Garip bir sessizlik oldu. Tam kendimi kötü hissetmeye başlamışken Eli yanağımdan öptü.

Millie ayağa kalktı. Bana hâlâ yarı ölü bir kuşla içeri giren kedisi gibi bakıyordu.

"Yemek olmuştur. Masaya geçebiliriz," dedi Millie. Cesaretini toplayıp "Bana yardım etmek ister misin Lizbeth?" diye sordu.

"Elbette." Hızla ayağa kalktım ve arkasından mutfağa yürüdüm.

Millie kızartma tavasındaki tavuğu fırından çıkardı ve onu dikkatlice yerleştirirken ben de servis tepsisini tuttum. Suyunu bir sos kabına boşalttı. Patates püresini bir kâseye, taze fasulyeyi bir diğerine koydu. Dürümleri fırından çıkardı ve bir sepetin içine koydu. Tereyağı tabağını buzluktan çıkardı. "İşte oldu," dedi. "Sonrası için damalı tartımız var," dedi.

"Muhteşem görünüyor ve harika kokuyor," dedim dürüst olarak. Bir an tereddüt ettikten sonra, "İnsanların sürekli sana neden bebeğin olmadığını nasıl sorabildiklerini biliyor musun?" dedim. "Benim işimi bilmeyen insanlar da bana her zaman kaç kişiyi vurduğumu sorarlar." Benimkisi gibi bir işi anlamayan insanlarla çok karşılaştığımdan değil. Ama başıma gelmişti.

"Onlara ne diyorsun?" Millie büyülenmişti.

"Onlara işimi yapmam için ne kadar gerekiyorsa o kadar diyorum," dedim ve yemeği kapıdan geçirip yemek masasına taşımaya başladık.

13. BÖLÜM

Eli ile öğle yemeği niyetine sadece dondurma yemiş olduğumuzdan Millie'nin yemekleri ağzımı sulandırmıştı. Hem yalan söylemek zorunda olmadığımız insanlarla konuşmak hoştu. Ya da en azından çok fazla yalan söylemek zorunda değildik. Millie bana kilisedeki kadınlar grubundan, bahçe işlerinden ve iki yan evde oturan yaşlı annesinden bahsetti. Jerry, Boston'daki tıp okulundan ve Britannia'da yaşayıp oranın insanlarıyla konuşmanın onu nasıl değiştirdiğinden bahsetti.

Eli büyücülük okulundan bahsetti. (Gerçi Kutsal Ruslar okula bundan daha gösterişli bir isim vermişlerdi.) On altı yaşımdan beri herhangi bir okula gitmemiştim ve hâlâ bir şeyler öğrenecek yaşı geçmiştim. Ama bu konuştukları şeyler ilgimi çekmiyor demek değildi. Sadece kendimi bu tarz şeyler yaparken hayâl edemiyordum.

Millie, Jerry ile evlenmek için bırakmadan önce iki sene boyunca öğretmen okulunda okuduğunu söyledi. "Ya sen?" diye sordu.

"Okulumuzun öğretmeni annemdi," dedim. "On altı yaşımdayken bıraktım ve çalışmaya başladım. Texoma'da çocuklar böyle yapar."

"Ve doğruca silahşorluğa başladın?"

"Evet. Silahlı bir ekip tarafından hemen kabul edildim çünkü iyiydim ve işi yapacak yeteneğe sahiptim."

"Ne gibi işler aldın? Genellikle," dedi Jerry.

Normal bir insanla konuşuyormuş gibi yapmak için çok çabalıyordu. Dixie'ye gelene kadar hep normal bir insan gibi hissetmiştim.

"Genellikle," dedim kelimenin tadını çıkararak, "Mexico'dan Yeni Amerika'ya kaçan çiftlik insanlarını koruduk. Meksika hükümeti topraklarını ellerinden almıştı. Onlar da kaçmak zorunda kaldılar. Texoma'dan Mexico'ya ya da Mexico'dan Texoma'ya giden kargoları koruduk. Bir ya da iki kez de üzerlerine ödül konmuş haydutları yakaladık."

"Ödül konmuş haydutları yakaladınız?" diye sordu Jerry.

"İzlerini sür ve öldür."

Ürkmüş ifadesini gizlemek için ciddi bir şekilde başını salladı.

"Birinin yapması gerek," dedi. "Aksiyon had safhada öyleyse."

Kafa sallama sırası bendeydi.

"Ve hâlâ bu ekip için mi çalışıyorsun?"

"Ben hariç herkes öldü."

Bunun üstüne söylenecek bir şey yoktu.

"Kim biraz turta ister?" diye sordu Millie parlak ama öncekiler kadar içten olmayan gülümsemesiyle. "Damalı tart. Büyükannemin tarifi." Evin arkasına doğru gözden kayboldu. Küt diye bir ses işittiğimi sandım. Millie mutfak kapısından kafasını uzatıp "Jerry birkaç tabak kap ve bana yardıma gel," dedi. "Bize bir dakika müsaade edin lütfen."

Jerry tabakları toplamak için yerinden kalktı. Bana endişeliymiş gibi göründü.

Yalnız kaldığımızda Eli'a döndüm. "Üzgünüm, onları tedirgin ettim."

"Sorular onları tedirgin etti. Eğer bana çoğu zaman büyümle ne yaptığımı sorsalardı en az o kadar garip olurdu."

Fielder'larla sosyalleşmek isterken ne ummuştum bilmiyo-

rum. Ama belki umduğum şey bu değildi. Tahmin etmem gerekirdi.

Biri ön kapının zilini çaldı. Zil sesi kesilmeden silahım elimdeydi. Koltukta oturuşumu kapıyı kollayacak şekilde değiştirdim.

Jerry aceleyle yemek odasından geçti. Mutsuz görünüyordu. Ardından Millie çıktı. Elinde bir bulaşık havlusuyla kalçasını mutfağın sallanan kapısına dayadı. Kaşları çatıktı. Geç saatte kapının çalınması olağan bir durum değildi, açıkça görülüyordu.

"Lizbeth, bana yardım edebilir misin?" dedi Millie.

Bulaşıklar için yardım istemediğini anlamıştım. Silahı yanıma aldığımı anlatmak için Eli'ın omzuna hafifçe vurdum. Millie kolumun altındaki çantayla geçebilmem için kapıyı tuttu. Ardından çekmeceden çekip çıkardığı temiz bir bulaşık havlusunu ıslatmak için soğuk su musluğunu açtı.

Fielder'ların mutfağındaki tek insan Millie değildi. Bu sefer gri bir hizmetçi üniforması giymiş siyahi bir kız tahta sandalyede iki büklüm oturuyordu. Elleri yüzündeydi. Ağlayıp ağlamadığını anlayamamıştım ama tir tir titriyordu.

"Ona vurdum," dedi. Sonra tekrar söyledi. "Ona vurdum." Kız bu konuda ne hissedeceğini bilmiyor gibiydi. Sanki uyuşmuştu.

"Öyle mi? Kime vurdun?"

Gözlerini açtı ve korkarak bana baktı. Odaya geldiğimden haberi yoktu. "Bayan Moultry'a vurdum," dedi. "Beni yine çimdikledi, ben de ona tokat attım."

"Bahse girerim biraz şaşırmıştır."

"Lizbeth, kapıya gidip orada neler olup bittiğini dinleyebilir misin?" Millie sıktığı havluyla masanın etrafını dolaştı. Kız havluyu aldı ve yüzüne koydu.

Mutfak kapısının ne kadar gürültü çıkardığını hatırlamaya çalıştım. Fazla ses çıkarmadığını hatırladım. Kapıyı çok yavaş bir şekilde ittirdim ve ön kapıdaki insanları dinlemeye başladım.

İri bir adam, "Annemin aklı artık yerinde değil, Jerry. Gittikçe kötüleşiyor. Willa May'i çimdiklediğini gördük," diye gürlüyordu. "Eminim biraz acıtmıştır ama annem ne yaptığını bilmiyor ki. Willa May'i ona bakması için tuttuk. Willa May düşünmeden hareket etti ve annemin suratına tokat attı. Sonra da arka kapıdan kaçtı."

"Carolyn Ann ve senin kızmış olduğunuzu biliyorum," dedi Jerry doktorların sakinleştirici ses tonuyla. "Ama anneniz yaralanmadı değil mi?"

"Hayır. Biraz ağzını bozdu. Annem nasıldır bilirsin. Ama sonra hepsini unuttu."

"O halde evinde bana ve doktor çantama ihtiyacın yok?" Jerry arkadaşça, sanki adamın amcasıymış gibi konuşuyordu.

"Hayır, hayır. Sadece Willa May nerede onu öğrenmek istiyoruz."

Neden öğrenmek istediğini anlayamamıştım. Affedici bir ses tonuyla konuşmuyordu. Ama Willa May'i bir ağaçtan iple sallandıracakmış gibi de konuşmuyordu.

"Pekâlâ Norman. Neden hâlâ buradasın anlamıyorum." Doktor düşüncelerimi okumuştu.

"Bana Willa May doğruca buraya koşmuş olabilir gibi geldi. Sen o siyahları da tedavi ediyorsun. Seni severler. Bir yerlere saklanması gerektiğini düşünmüş olabilir."

Norman'ın sesindeki karanlık tınıyı duymuştum. Jerry'nin siyahi insanlara doktorluk yapıyor olmasını tasvip etmediği açıktı. Norman, Willa May'in nerede olduğunu kesinlikle bilmek istiyordu. Ama bunun nedeni onu merak etmesi değildi.

"Bu akşam sadece biz ve misafirlerimiz var," dedi Jerry düz bir sesle. "Hanımlar turtayı kesmek üzereler. Eli ve ben de birer içki içecektik. Sen de bizimle bir bardak içmek ister misin? Bir parça turta? Ya da her ikisi?"

"Bunları başka bir zaman yapmayı çok isterim, özellikle seninle annem hakkında konuşacağımız zaman. Ancak şimdi eve

gitsem ve Carolyn Ann annemle ne yapıyor baksam iyi olur. Yanında her zaman biri olmak zorunda ve Carolyn Ann günde birkaç saatten fazla durmak istemiyor, sinirleri ayağa kalkıyor. Willa May'in işe dönmesi gerek."

"O zaman içkimizi başka zaman içeceğiz," dedi Jerry. "Sonra görüşürüz Norman."

"İyi geceler. Millie'ye selamlarımı ilet."

Ön kapı Norman'ın arkasından kapandı.

"Kocan geliyor," dedim Millie'ye dönerek.

"Güzel," dedi Millie kalpten gelen bir sesle.

Sallanan kapı Jerry ve Eli içeri girerlerken yüzüme çarpmasın diye oradan çekildim. Mutfak bir anda çok kalabalık olmuştu.

"Şimdi Willa May, bana neler oldu anlat," dedi Jerry. Ciddi ve aynı zamanda şefkatli olmakta iyiydi.

"Bayan Evvie beni yüzüncü defa çimdikledi," dedi Willa May. "Acıttı. Daha fazla dayanamadım. Düşünmedim bile. Tokadı yapıştırdım."

"Willa May, peki sence şimdi ne olacak?"

Willa May eğer ağladıysa bile artık ağlamıyordu. Eli ve benim kim olduğumuzu merak etmemiş gibi görünüyordu. "Sanırım Bay Norman'lara geri dönmesem iyi olur," dedi. "Eğer dönersem, sanırım ağlasam, tövbe etsem, bir daha deneyeceğim desem bile bana kötü bir şey yapacak. Annesiyle kalması için tuttuğu üçüncü kişiyim ben. Diğerlerinin bırakmak için makul sebepleri vardı. Bence Bay Norman beni işe aldı çünkü başvuran tek kişi bendim. Sanıyorum o ve Bayan Carolyn Ann, eğer başka bir işi bırakmışsam, bir işi daha bırakamayacağımdan kalmak zorunda olduğumu düşündüler. Yani bence Sally'de işim bitti artık. Özellikle de Carolyn Ann evlenmeden önce bir Ballard olduğu için. Bunu günde beş kere başıma kakıyor."

"Bir planın var mı?" dedi Millie.

"Bunu düşündüm," dedi Willa May. "Birkaç kez. Bayan Evvie beni çimdiklemeye başladığından beri. Ve bir keresinde beni ısır-

dı. Kanatacak kadar hem de." Willie bunu düşününce gözle görülür biçimde sinirlendi. Bu ifadesini Norman ya da Carolyn Ann Moultry'ın daha önce görmediklerine bahse girerdim.

"Peki nasıl yardımcı olabiliriz?" dedi Jerry.

"Siz ikiniz iyi insanlarsınız," dedi Willa May. "Sizi kendi derdimle sıkmak istemem. Bay Norman beni aramaya başlamadan önce eve gideceğim, kıyafetlerimi toplayıp kuzenimin Arkansas'taki evine doğru yola çıkacağım. Erkek kardeşim beni en azından eyalet sınırına kadar götürecek. Belki babam. Ondan sonra ne yapacağıma karar vereceğim."

Kız sakin ve kesin konuşuyordu.

"Şöyle yapacağız," dedi Jerry. "Arabamın arka koltuğuna geç, başını eğ, seni eve bırakacağım. En azından kimse seni sokakta görmeyecek."

Willa May uzun bir süre ona baktı. "Hayır efendim. Düşündüğünüz için teşekkür ederim ama kimse görmeden eve ulaşabilirim ya da en azından kimse fark etmeden. Sizin arabanızı herkes biliyor: siyahiler, beyazlar. Birisi araba sürdüğünüzü görecek. Bay Norman'a da söyleyebilirler. Kafayı size takar. Zaten şüphelendi."

"O kadarını ben de düşündüm," dedi Jerry. Endişelenmemeye çalışıyordu ama endişeliydi.

"Sana bir elbise vereyim," dedi Millie. "Üniforma göze batıyor."

Bu teklif, Willa May'i şaşkına çevirdi, ağzı açık kaldı. "Tamam," dedi çok yavaşça, sanki Millie'nin teklifini geri çekmesini bekler gibi.

"Gel o zaman," dedi Millie ve ikisi Millie'nin dolabından kıyafet bakmaya gittiler.

Jerry bize döndü. Bir şey söylememizi bekledi.

"Bizi evlerine eğlenceli olduğumuz için çağırmadıklarını biliyordum," dedim Eli'a. Güldü. Jerry ise incinmiş görünüyordu.

"Neden burada, Sally'de olduğumu biliyor musunuz?" diye sordu Eli, ev sahibimize.

Cevabını merak ediyordum çünkü benim de bir fikrim yoktu.

"Bir şeyleri değiştirmeye yardım etmek için burada olduğunuzu duydum," dedi Jerry.

"Öyle de denebilir. Paranın bir kısmını siz mi sağladınız?"

"Bir fark yaratmaya yetecek kadar kenarda paramız yok," dedi Jerry. "Verebileceğimiz kadar verdik."

Willa May ve Millie tekrar mutfağa geldiler. Willa May koyu mavi bir etek ve kahverengi, mavi desenli bir bluz giymişti. Gölgelere karışacaksanız bu, açık gri üniformadan daha iyidir.

Nedenini bilmiyordum ama Jerry mutlu görünmüyordu. Ama itiraz etmedi ve Willa May mahcup bir kucaklamayla Millie'ye teşekkür edip arka kapıdan sıvıştı.

Kapı arkasından kapandığı anda Millie, "Ne var?" diye sordu.

"Senin o bluzu giydiğini bir sürü insan gördü," dedi Jerry. "Eğer onu durdururlarsa ona kimin yardım ettiğini anlayacaklar."

"Onu üç aydır giymedim," dedi Millie. "Geçen bahar dolabımı temizlediğimde verdim diyeceğim."

Jerry bunun bütün şüpheleri ortadan kaldıracağını düşünüyor gibi değildi ama başını salladı ve aklını endişeden uzaklaştırdı. Millie mutfağa girdi. Damalı tarttan biraz daha yiyeceğimizi umdum.

"Yani şu an bizim hakkımızda, bizim sizin hakkınızda bildiğimizden daha çok şey biliyorsunuz," dedi Jerry, Eli'a ve bana. "Biliyorsunuz, bunu herhangi birine anlatırsanız kasabadan bizi kovalarlar. Belki hemen değil ama insanlar hastalarını bana getirmeyi bırakır ve Millie ile taşınmak zorunda kalırız. Ailelerimiz burada."

"Neden birine anlatacağımızı düşünüyorsun bilmiyorum," dedi Eli.

"Çok popüler olduğumuz söylenemez," dedim ve biraz gülmek zorunda hissettim.

"Özellikle Nellie hadisesinden sonra."

"Zavallı kız," dedi Jerry ve neredeyse gülümsüyordu. Odanın havası biraz hafiflemişti.

"Daha önce olduğumuz gibi devam edelim," diye önerdim. "En iyisi normal görünmek. Normal olmak."

Hepimiz turta yedik. Eli ve Jerry içkilerini bitirirken Millie ile ben bulaşıkları yıkadık. Ondan sonra Eli ile iznimizi istedik.

O ve Jerry, Sally'deki değişiklik hakkında konuşmaya devam etmediler.

14. BÖLÜM

Karanlıkta Eli ile birlikte yürümek güzeldi. Karısı olmam gerektiği için koluna girebiliyordum. Ama onu koruyor olduğumu da aklımdan çıkarmıyordum. Ve Willa May ile olan bölüm beni endişeye sevk ettiğinden silahımı elimde hazır tutuyordum. Onu eteğimin kıvrımlarına saklamıştım. Birinin bana 'Aman Tanrım, o kadının elinde bir silah var!' demesi hazırlıksız yakalanmamdan iyiydi.

Ve öyle yapmış olmam büyük şanstı, çünkü iki adam büyük bir evin bahçe sınırını çizen çitten önümüze atladı. Tam önümüzde pozisyon aldılar. Eli'ın elleri hazırdı ve ben de nişan alıp ateş etmek için ondan biraz ayrıldım. Silahı henüz onlara doğrultmamıştım, çünkü silahlı değildiler. Tabancaları yoktu. Birinin elinde uzunca bir odun vardı.

"Ben Nellie Mercer'in nişanlısıyım," dedi daha uzun boylu olanı. Sokak lambaları yanıyordu ve geniş omuzlu, zayıf, kahrolası bir geri zekâlı olduğunu görebiliyordum. Ekürisi daha kısa, daha enliydi ve daha akıllı değildi.

"Dinle nişanlı!" dedim. "Bizi kimse göremez. Eli ve ben sizi bir çırpıda öldürebiliriz ve kimsenin haberi olmaz. Bunu neden yapıyorsunuz?"

"Nellie yaralandı," diye gürledi nişanlı.

"Siz ikiniz birbirinizi iyi bulmuşsunuz çünkü ikiniz de salaksınız," dedim. İyi bir vuruş yapmak için geri adım attı ve Eli büyüyle ona hafifçe vurdu.

O düşerken silahımı arkadaşının kafasına dayadım. "Bu kavgayı istiyor musun?" dedim.

"Beni gerçekten vurur musun?" dedi arkadaşı.

"Bir saniye bile düşünmem," dedim ve gülümsedim. Çünkü bu son saniyesi olabilirdi.

İşi bitiren gülümseme olmuştu diye düşündüm, çünkü arkadaşı çözüldü ve nişanlıyı kaldırımda yatar halde bırakıp kaçtı. Eli ile kaldırımda iki seksen yatan adamın etrafından dolaştık ve yolumuza devam ettik. On dakikadan kısa sürede oteldeydik, odamıza girip kapıyı kilitledik.

Biz bize kalmıştık.

Eli hemen yattı ama ben uzunca bir süre uyanık kalıp düşündüm. Aklımı kurcalayan bir sürü şey vardı.

Zenci topluluğun içinde gelişmekte olan bir isyan vardı ve Eli da isyan ateşini yakmak için gelmişti. Eli'ın yanında getirmekle yükümlü olduğu ve bizim kayıp kargomuzla ilgisi olan biriyle. Peki o halde kargoyu neden Eli getirmemişti? Diğer kişi kimdi ve nerede saklanıyordu?

Zenci topluluk bu adamın gelişini bekliyordu. Aksi takdirde planlarının başarıya ulaşmayacağını düşünüyorlardı. Ayrıca, Sally'de isyandan yana olan beyazlar da vardı. Fielder'lar onlardan biriydi. Millie ve Jerry doğru olduğuna inandıkları şeyi yapıyorlardı. Böyle yaparak her şeylerini riske atıyorlardı. İyi insanlara benziyorlardı.

Eli ile birlikte olduğumda neler olacağını bilmemeye alışmıştım. Bu iyi bir şey değildi. İlişkimize tamamen dürüst olarak baştan başlayabilir miydik merak ediyordum.

Ardından uykuya daldım çünkü Eli horluyordu. Şu an için her şey güzeldi. Şu an için.

Segundo Mexia'dan ayrıldığımdan beri ilk kez bütün gece

uyudum ve bu çok yardımcı oldu.

Ertesi sabah, her ikimiz de kendi düşüncelerine dalmış bir şekilde kahvaltı ettik. Eli'ın gün için neler planladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. James Edward'ın ahbaplarının sandığı gördüklerini söylemelerini umuyordum.

Yemek salonuna girdiğimizde onunla hemen konuşamayacağımızı anladım. Demir El'den iki kişi bizi bekliyordu.

Seeley ve Ritter bizi gördüklerinde el salladılar ve gülümsediler. Dört kişilik masada oturdukları için onlara eşlik etmemizi istedikleri açıktı. Tatlı, gül rengi bluzum için uygunsuz bir şey söyledim ve Eli kolumu sıktı ama yanlarına gittik.

"Bugün harika görünüyorsun," dedi Harriet yanağımı öpecekmiş gibi kalkarak. Bir çıngıraklı yılan tarafından öpülmeyi tercih ederdim ve kendimi derhâl geriye çektim. Harikaymış, hadi ordan.

"Çok teşekkürler," dedim en geniş gülümsememle. Benden kaçındığını görmek kahretsin ki hoşuma gitmişti. "Sen de güzel görünüyorsun." Büyük, kuyruklu bir yalan. Bir kere, Harriet yorgun ve endişeli görünüyordu ve Travis Seeley bile her zamanki sakinliğinde değildi. Çenesinin üzerinde bir parça sakalı atlamıştı.

Bir garson, James Edward'dan başkası, ne içmek istediğimizi sormak için aceleyle yanımıza geldi. Kahveleri o kadar iyiydi ki bir bardak daha içmekten hoşnut olacaktım. İçilecek ısıya gelmesini bekleyememiştim.

Garson içeceklerimizi getirmeye gittiğinde Harriet bize doğru eğilip "Sandıktan bir iz yok. Onu bulmak zorundayız. Ve bu sizinle işbirliği yapmamızı gerektirecekse öyle olsun," dedi.

"İzini bulamazsanız ne olacak?" diye sordum. Kötü bir şey olmasını umuyordum.

"Kovulabiliriz," dedi Travis Seeley. Bu durumu hiç önemsemiyormuş gibi yapmak için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Beni inandıramazdı.

"Bundan bize ne?" dedi Eli lafı ağzımdan alarak.

"Onu koruyan senin silahşorundu ve o da sandığı bulmak zorunda," dedi Harriet. "Senin de aynı şeyi aradığından şüpheleniyorum. Yoksa, burada işin ne?"

"Ben karımla olmak için buradayım," dedi Eli. "İstediği her şeyi yapmasına yardım edeceğim."

"Bir kız kardeşin olduğunu duydum," dedi Harriet bana.

Tüylerim diken diken oldu ve bütün neşem bir anda kaçtı. O an bu kadını vurmaktan keyif duyacağımı anladım. "Böyle bir şeyi nereden duymuş olabilirsin bilmiyorum," dedim. "Erkek ya da kız kardeşim olmadan büyüdüm. Annemin tek çocuğuyum."

"Baban kimdi?" Travis Seeley sigarasını içmekteydi ve külünü masanın ortasındaki cam tepsiye bıraktı.

Eli'ın arkamda gerildiğini hissettim. Ama eğer o da bozulduğunu hissettirirse Demir El insanlarının kazıp çıkardığı her şeyi onaylamış olacaktı. "Ben bir piçim," dedim. "Babamı tanımıyorum." Her ikisi de doğruydu, farklı bir şekilde olsa bile.

"Muhbirlerimizin yanılmış olabileceğine inanmak güç," dedi Harriet. "Ama sandığı bulmamıza yardım ederseniz duyduğumuz her şeyi unutabiliriz sanıyorum."

Eli'a bakmak için arkamı döndüm. Başıyla belli belirsiz bir onaylama işareti verdi. Önümüzdeki yolda bir yerlerde bu ikisi ölebilirdi.

"Neden beni tehdit etmek zorunda hissediyorsun bilmiyorum," dedim Harriet'a dönerek. "Ve sana yardım etmesi gereken kişilerin neden Eli ve ben olduğumuzu da bilmiyorum. Neden buna ihtiyacımız olduğunu ya da bunu istediğimizi düşünüyorsun onu da bilmiyorum. Biz kendi yolumuzdayız."

Tam o esnada garson Eli'ın portakal suyunu getirdi ve kahvemi koydu. Kahvaltı siparişimizi aldı.

Ancak iki davetsiz misafirimiz konudan sapmadılar. "Eli, sen açıkça görüldüğü gibi bir büyücüsün ve de güçlü bir büyücüsün. Lizbeth, sen Texoma'daki en iyi silahşorlardan biri olarak nam salmışsın. Ve işte her ikiniz de buradasınız. Bu bir tesadüf olamaz."

"Aslında gerçekten de bir tesadüf oldu," dedi Eli portakal suyundan bir yudum aldıktan sonra. "Lizbeth ile burada karşılacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Ve onu tren enkazında görmek beni onu gören her erkek kadar mutlu etti."

"Karılarını tren enkazında bulmaktan mutlu olan çok fazla erkek yoktur," dedi Harriet. Artık nezaketinden eser yoktu ve neredeyse hırlıyordu.

"Biz hiç alışılmadık bir çiftiz," dedim daha önce onun yaptığı gibi öne eğilerek. "Eli ile benim bir ortak noktamız var: Kahvaltımızı yalnız yapmayı severiz."

Harriet ters ters bana baktı. Ardından Travis, "Öyle olsun," dedi. Kalktılar ve yemek salonundan ayrıldılar.

"Bahse girerim hesabı bize bıraktılar," dedim Eli'a. "Neyine girersin?"

"Tek bir kuruşuna bile bahse girmem Lizbeth. Tek bir kuruşuna bile." Bana gülümsedi, ben de ona gülümsedim. Kahvaltımızı çok daha iyi bir ruh halinde bitirdik. Karşısında birleşeceğimiz bir şey bulmuştuk.

Kahvaltımızı bitirdikten sonra dişlerimi fırçalamak için odaya koştum. Bir bardak kahveye bayılırım. Ama günün geri kalanında ağzımda kahve tadı olması... iyi bir his değil.

Hizmetçi çoktan yatağı yapmış, temiz havlular çıkarmıştı. Bu şekilde bekletildiğim ilk sefer kendimi suçlu hissetmiştim ama şimdi halimden memnundum. Ev işine hiçbir zaman hevesli olmamıştım. Benim için sadece, doğru dürüst temiz kalabilmek adına yapmak zorunda olduğum bir angaryaydı.

Kaldığım hiçbir otelde bir hizmetçi odayı temizledikten sonra bana bir not bırakmamıştı. Küçük valizimin içinde kapalı bir zarf buldum. Onu tam da yıkanmış ve kurutulmuş çoraplarımı koymak için açmıştım. İyi ki de öyle yapmışım. Çok fazla meraklanmış olmama rağmen zarfı el çantamın içine tıkıştırıp merdivenlerden aşağı koştum.

Eli ön kapıların yanında bekliyordu ve sanki içimde bir şeyler

kıpırdanır gibi oldu. Merdivenlerin son basamağında olduğum yerde kaldım. Bir anda onu gördüğüme çok mutlu olduğumun, onun orada beni beklemesine ne kadar alışmış olduğumun farkına vardım. Geleceğimde felaket görüyordum. Ama bu felaket, beni birinin vuracağı, her zaman muhtemel olan felaketten tamamıyla başka tür bir felaketti.

Tam o anda arkasını döndü ve sakin yüzünü şaşırmış, kafası karışmış bir ifade kapladı. Birkaç adımda merdivenlerin oraya geldi. Elimi tutup sakin bir şekilde, "Sorun ne Lizbeth?" diye sordu.

Kendimi bu kötü andan çekip çıkarmam gerekiyordu. Ve yaptım da. Yürek burkan bir ifadeyle, "Birisi mezarımı çiğnedi," dedim.

Eli irkildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir kocakarı hikâyesi. Aniden içinde... bir sarsıntı olduğunda, içine bir ürperti geldiğinde birisi mezarını çiğnemiş olmalı dersin."

"Dehşet verici," dedi Eli. "Peki artık mezarından uzaklaştılar mı?"

"Evet, iyiyim." Ön kapıdan beraber çıktık ama ona dokunmamaya çok dikkat ettim. Bir süre yürüdükten sonra, "Bir bank ya da onun gibi bir şey bulmalıyız," dedim. "Odada bir mektup buldum. Henüz okumadım."

Gittiğimiz belli bir yer ve gün için -en azından benim bildiğim- bir planımız olmadığından küçük parka gittik ve daha önce oturduğumuz banka oturduk.

Zarfı el çantamdan çekerken, "Umarım bu ilginç bir şeydir çünkü hiçbir yere varamadığımızı hissediyorum," dedim. Zarfın kapağını başparmağımla yırtarak açtım.

"Bekle!" Eli zarfı benden aldı ve gözleri kapalı şekilde elini kâğıdın üstüne bastırdı. "Tamam, içinde sihir yok," dedi ve zarfı bana geri verdi.

"Sihir?" Zarfın içine sihir konulabileceğini bilmiyordum.

"İçinde bir büyü olabilirdi. Ya da sen açtığın zaman tepki verecek bir büyü yapılmış olabilirdi," dedi.

Kafamı salladım. "Bu..." Söyleyecek bir şey bulamadım. Kendimi çok vasat ve basit hissettim. Zarfı açtığımda içinden tek bir kâğıt çıktı. Otel malzemesi. Mesaj el yazısıyla değil, ilk yazmaya başladığımız zaman öğrendiğimiz düz yazıyla yazılmıştı. Kısaydı.

Bu akşam ortalık karardığında Lee Caddesi'ndeki Mount Olive Kilisesi'ne gel.

"Eğer bu bir tuzaksa iyi bir tuzak olmadığı kesin," dedim.

"Düz yazı, yazanın daha iyisini yapamadığını gösteriyor olabilir ya da bir kılıf olabilir."

"Hiçbir şey bilmiyoruz." İşlerin bu halinden midem bulanmıştı.

"Gitmek zorundayız," dedi Eli. "Gerçi baştan aşağıya silahlı olarak gideceğiz. Yelek ve silahlar."

Başımla onayladım. "Bunun John Edward'dan olduğunu ve bizimle iletişime geçmenin en güvenli yolu olduğunu düşünüyorum. Ama tabii bu sadece bir tahmin. Herhangi biri olabilir. Mesela Kuzu Cemiyeti'nden."

"Fielder'ların komşusunun gömlek cebinin üstündeki broşla bir ilgisi olabilir."

"Onu görmedim. Tarif etsene."

"Bir haç üzerine bindirilmiş kanayan bir kuzu." Eli suratını buruşturdu. "Tabii ki kuzu beyazdı."

"Maddy bana onun yanında yaşayan sadece on üç yaşında bir kızdan bahsetmişti. Evinden alınıp onun bir cadı olduğunu iddia eden adamlar tarafından kırbaçlanmış. Adamlar işte bu Kuzu Cemiyeti'ne bağlılarmış."

Eli'ın yüzü ciddileşti. "Bu tür bir cahillik her zaman savaşmamız gereken bir cahillik," dedi. "Çok saçma. Kurucumuz dindardı. Çoğumuz dindarız ve biz asla..."

Neden devam etmediğini biliyordum. *Evet yapardınız. Bunu her zaman yapıyorsunuz,* diye düşündüm. Şunu söyleyecekti: *Biz büyüyü asla kötülük için kullanmayız.*

Peki benim Mexico'ya yaptığımız yolculuk sırasında gördüklerim neydi? Büyüyü kötülük için kullanan büyücüler. Çünkü ben kötülüğü "Eli ve beni öldürmeye çalışmak" olarak tanımladım ve bununla pek çok kere karşılaştık. Neredeyse başarıyorlardı da.

"Demir El Güvenlik'in bununla ne gibi bir ilgisi olabilir?" dedim. "Sandığın içinde ne olduğunu bildiğini tahmin ediyorum ve belki de onu buraya gönderen senin *grigori* örgütün. Demir El nasıl buna dahil oldu?"

"Kendi işin için dün dışarı çıktığında bir telgraf gönderdim. Ancak tabii ki yalnızca genel hatlarıyla anlatabilirim."

"Cevap geldi mi?"

"Hayır. Telgraf ofisine bugün tekrar uğrayacağımı söyledim."

Bu çok tanıdık gelmişti.

Günün ağacın gölge sağladığı saati değildi ve parlak ışıktan kaçmak için başımı eğmekten yorulmuştum. Hareket etmemizi sağlayacak bir şeyler düşünmeye çalıştım. "Rogelio!" dedim. "Hadi gidip onu alalım. Birini sorguya çekmemiz gerektiğini söylemiştin. Şu an bunun için mükemmel bir zaman. Onu nereye götürebiliriz?"

"Onu arabaya koyup şehrin dışına çıkarabiliriz," dedi Eli.

"Buralarda millerce öteden görülmeyecek bir yer bulmak zor."

"Ve burası her gün ve her saat dışarıda olmak zorunda olan bir çiftçiler topluluğu. Sanırım ağaçlık bir yer bulabiliriz." Görüşümüzü kesen uzun ağaçlar aklıma geldi ve bu fikir hiç hoşuma gitmedi.

"Ben gidip bir yer arayacağım," dedi Eli. "Sen nerede kaldığını öğrenmeye çalış."

"Tamam."

Kalktım. Yapacak bir şeyim olmasına memnundum.

"Dikkatli ol." Eli elini omzuma koydu. "Göründüğünden daha tehlikeli olabilir."

"Rogelio'yu alt edemediğim gün balığın kavağa çıktığı gündür," dedim.

15. BÖLÜM

İki saat sonra öyle söylediğime pişman oldum. Rogelio'yu başka bir restoranda, içi bolca buz dolu büyük bir içki içerken buldum. Yalnızdı. Dışarıda bekledim. Onun görüş alanının dışında kalmaya çalışırken normal görünmek için yoğun çaba harcadım. En sonunda dışarı çıktı. Bütün bu zaman boyunca ondan nefret ettim, çünkü o bir vantilatörün altında soğuk içkisini yudumlarken ben terliyordum.

Onu izlemeye başladım. Sally gibi küçük bir kasabada bu yapılması zor bir şeydi. Eli'ı yıpranmış arabasıyla etrafta turlarken gördüğüme gerçekten çok sevindim. Göz göze geldik ve başımla benden bir blok ötedeki Rogelio'yu işaret ettim. Eli U dönüşü yapıp eski ekip arkadaşımın arkasında frene bastı. Yolcu koltuğuna eğilip pencereyi indirdiğinde Rogelio arkasına baktı.

"Rogelio," diye seslendi Eli. O esnada ben de onu arkadan sıkıştırmak için hızlandım ve hâlâ beni fark etmemişti. Rogelio pencereye uzanıp eğildi. Arkasından yaklaştım ve kaburgalarının arasına bir bıçak dayadım.

"Arabaya bin," dedim.

Rogelio beni geri itmeye başladı, ben de onu dürttüm.

"Seni sürtük," dedi ve bana vurmak için etrafında dönmeye çalıştı. Fakat Eli *grigori* yeleğinden çıkardığı büyülü bir tutam

tozla ondan önce davrandı. Rogelio ifadesizleşip sessizleşti.

"Bunu seviyorum," dedim. Yolcu kapısını açtım ve Rogelio'ya binmesini söyledim. Tek kelime etmeden bindi. Ben arka koltuğa geçtim.

"Çok kibar oldu," dedim gülümseyerek. Bıçak elimdeydi. "Büyünün etkisi ne kadar sürecek?"

"Belli olmaz. O yüzden gevşeme," diye uyardı Eli.

"Asla öyle bir şey yapmam." Öne eğilmiş şekilde oturuyor ve bıçağımı Rogelio'nun boynuna çok yakın tutuyordum. Onu haklamam yalnızca bir saniye sürerdi.

Rogelio'yu tam öğleden önce kaçırmıştık ve sokaklar boştu. İnsanlar evlerinde öğle yemeği yiyor ya da dükkânlarda alışveriş yapıyordu. Güneşten kaçacak herhangi bir şey. Dışarıda olan birkaçı da bir şey fark etmişe benzemiyordu. Fark ettilerse bile, kafaları sessiz kalmalarına yetecek kadar karışmış olmalıydı.

Sally'nin kuzeyine, büyük kısmı tarım için ayrılmış kırsal bölgeye doğru sürdük. İnekler ve tavuklar, yer yer pamuk mahsulü ya da... başka bir şey. Çiftçilik konusunda gerçekten bilgili olduğum söylenemez.

On dakika sonra Rogelio kendine gelmeye başlamıştı ve ondan kısa bir süre sonra da kesinlikle mırıldanmaya ve kıpırdanmaya başlamıştı.

Boynuna bıçağımı dayayıp "Kıpırdama," dedim. "Biz seninle konuşmaya hazır olana kadar konuşma." Gönülsüz yolcumuz bir ya da iki dakika kadar sessiz kaldıktan sonra tekrar kıpırdanmaya ve "Hayır, hayır, hayır," demeye başladı. İşimizi kolaylaştırdığı söylenemezdi.

"Geldik mi?" Rogelio ile kavga etmek zorunda kalmadan önce ne kadar zamanım olduğunu merak ediyordum. Kavga etmem zor olmayacaktı çünkü arkasındaydım ve silahlıydım. Ancak onun üstünü arama şansımız olmamıştı. Bu beni tedirgin ediyordu.

"Evet, işte geldik." Eli sağa, tekerlek izleriyle dolu, ağaçlık, çok kısa bir yola doğru döndü. Yolun sonunda bir zamanlar ne

olduğunu kestirmenin güç olduğu harap bir yapı vardı. Belki bir depolama sundurmasıydı. Belki küçük, gerçek bir yuva.

Her ne idiyse, bir yanı akşam içkiyi fazla kaçırmış gibi yan yatmıştı. Çevresinde büyük ağaçlar vardı, otlarla çimenler bütün bahçeyi kaplamıştı. Arabayı saklamak için ideal bir yerdi. Görünürde başka bir yapı yoktu.

Rogelio ona arabadan çıkmasını söylediğimde kavgaya girişti. Neyse ki Eli yardım edebilecek durumdaydı. "Sorularına cevap vermeden önce canını çok fazla acıtmak istemiyorum," dedim açıklama olarak. Yaptığım işe geri dönmek iyi hissettiriyordu ama o işi bir elbiseyle yapmak çok garipti. Rogelio'yu binanın arka tarafına doğru sürüklerken eteğimin her yerine otlar, yapraklar ve çeşitli başka şeylerin bulaştığının farkındaydım.

Eli'ın yanında biraz ip getirmesi beni rahatlatmıştı. Tutsağımızı zapt edip onu küçük bir ağacın dibine oturttuk. Rogelio'nun etrafı yüksek otlarla çevriliydi ve küçük bir adam gibi görünüyordu.

Eli "sorgusunu" gerçekleştirirken ben de üzerine oturabileceğim bir kütük buldum. Bunun bu işin bir parçası olduğunu biliyordum ama midem kaldırmıyordu.

Rogelio düşündüğümden daha çetin ceviz çıktı. Ben tanık durumundaydım. Eli birçok kez insanları vurduğuma şahit olmuştu. Ben de onun Rogelio'nın canını büyüyle yakmasını izleyebilirdim. Bu deneyimin nasıl bir farkı olduğunu anlamaya çalıştım. Sanırım büyü, kurşundan daha kişisel bir şeydi.

Rogelio inledi, sızladı ve çığlık attı. Sonunda ağladı ve konuştu. Tahmin ettiğim gibi, çözülmesini sağlayan şey Eli'ın, yakışıklı yüzünü tehdit etmesi olmuştu.

Eli ona bütün dişlerini sökeceğini ve saçsız kalacağını söyledi. "Ve kafatasından ayrılan her bir saç teli canını çok yakacak," diye söz verdi ona, *kocam.* "Her bir dişin ağrıyacak ve kanayacak."

Rogelio, vücudundaki bazı yerler zaten kanadığı ve ağrıdığı için başına gelecekleri tahmin edebiliyordu.

Eli ardından, "Seni kim tuttu?" diye sordu. Rogelio konuşmaya başladı.

"Kuzu insanları," dedi. "Benim ismime nasıl ulaştıklarını bilmiyorum. Ama Jake sandığı koruma işini aldıktan sonra evime bir ziyaretçi geldi."

Rogelio'nun evinin nerede olduğunu bilmiyordum ama Segundo Mexia'ya ulaşmaktan daha kolaydır diye düşündüm. Eli çömelip biraz oturdu. Alnından yüzüne akan ter, örgüsünden kopmuş bir tutam saçı yanağına yapıştırmıştı. Hava ağaçların altında bile sıcaktı, etraf böceklerin ve kuşların gürültüsüne boğulmuştu. Kırsal sessiz bir yer değildi. Özellikle çiftçilerin kırsalı.

"Bana yolculuk sırasında birilerinin sandığı almak isteyeceğini ve benim de bunun gerçekleşmesi için elimden geleni yapmam gerektiğini söyledi." Rogelio ağlıyordu. Yüzünden akan ter ve gözyaşları birbirine karışmış, yüzünü yıkıyordu.

Doğru söylediğini belirtmek için Eli'a kafamı salladım. Rogelio tren enkazındaki saldırıda olduğundan daha kötü yaralandığını iddia etmişti. Ve ondan önce, vagona giren iki kişinin saldırısında ise vurulmamıştı.

"Adamın adı neydi?" dedi Eli.

"Bana söylemedi. O broşlardan birini takıyordu."

"Tipi nasıldı?"

Rogelio'nun burnu öyle akmaya başlamıştı ki konuşmaya başlamadan önce bir süre burnunu çekmesi gerekti. "Fiyakalıydı. İyi kıyafetler, iyi ayakkabılar. Zengin birine benziyordu. Belki elli yaşlarında."

"O da trendeydi, değil mi?" Arabadan indiğimizden beri ilk kez konuşmuştum.

Eli orada olduğumu unutmuşçasına irkildi.

"Evet. Kapılara yakın oturuyordu." Rogelio'nun ne dediğini anlamak zordu çünkü burnundan kan ve sümük akıyordu.

"Onu enkazdan sonra görmedim. Ne yaptı?" Ona doğru eğildim.

"Hemen öncesinde kabinden çıktı." Rogelio çaresizce nefes almaya çalışıyordu çünkü akan bütün sıvılar onu boğuyordu.

Düşmanımız çok yakınımızdaymış. Eğer Rogelio bir şeyler söylemiş olsaydı onu öldürmüş olabilirdim. Bizzat Rogelio da adam onun evine geldiğinde onu öldürebilirdi ve ekibine sadık kalmış olurdu. Rogelio'ya olan bütün sempatimi o anda kaybettim. Bizi satmıştı. Para için vurulmamıza, öldürülmemize razı gelmişti. Anlamıyordum.

Bir an Eli ile göz göze geldik. Rogelio konusunda hemfikirdik. Eli tekrar kurbanına baktı. "Onunla burada nasıl irtibata geçecektin?" diye sordu.

"Beni Sally'de bulacağını söyledi. O yüzden bu kadar sokaklarda ve kafelerde dolaşıyorum."

"Seni salak," dedi Eli. "Bay İyi Giyimli senin de öleceğini düşünmüştü. Kazadan sonra seninle buluşmayı aklının ucundan geçirmedi. Gönderdiği silahşorların seni öldüreceklerine emindi."

Rogelio şaşırmış ve biraz da şok olmuş gibi görünüyordu. Ardından Eli hayatını ondan çekip aldı.

İçimden insanların yüksek sesle çok fazla söylemediği bir şeyler söyledim ve bu bölüm sona erdiği için büyük bir rahatlama hissettim.

Sonra, Rogelio sonsuza kadar susmuş olduğu için bir arabanın geldiğini duydum.

Arabamız en azından hızlıca bakıldığında yoldan görünmeyeceği için yanımızdan geçip gitmesi büyük olasılıktı. Ancak içimde kötü bir his vardı. Belki yarı *grigori* olduğumdan, belki sadece ihtiyatlı davrandığımdan.

"Onu görüş alanından çıkarmalıyız." Bu ses tonuyla konuştuğum zaman Eli soru sormazdı. "Bagajı aç." Birlikte ceseti arabaya sürükledik ve onu bagajın içine atıp kapağı kapattık.

Çiğnenmiş zeminde Rogelio'nun çizme izlerine, düşen kan damlalarına baktım.

"Orada yere yat," dedi Eli izlerin en çok olduğu bölgeyi işaret ederek. O da aynı ses tonunu kullandığından öyle yaptım. Gerçi bu işten hiç hoşlanmamıştım çünkü kahrolası eteğim daha çok kirlenecekti. Bir saniye sonra Eli da benimle birlikte yerdeydi. On öpücüğü tek bir öpücüğe sığdırmış gibi beni öptü. Bu kesinlikle beklediğim bir şey değildi.

Uzaktan kapının çarpıldığını ve bir adamın boğazını temizlediğini duydum. "Affedersiniz," dedi mahcup bir sesle. Ayrıca sesi biraz da eğleniyor gibiydi.

Görüntümü netleştirmek için gözlerimi kırptım. Birkaç metre ötemizde duran adam daha önce hiç görmediğim ama sesini duyduğum bir adamdı. Bu Jerry Fielder'ın komşusuydu, hiç şüphe yoktu. Willa May'in, annesine vurmasına çok kızan adam. Ondan daha yaşlı olan adamsa şerifti. Onu enkaz sahasından hatırlıyordum.

Eli yerden kalktı ve bana elini uzattı. "İyi günler beyler," dedi. Bir açıklama yapmadı ya da özür dilemedi. Tenha bir yerde karınla seks yapmanı yasaklayan bir kanun yoktu nasılsa.

Başımı sanki utanmışım gibi eğmiştim, oysa birini öldürdüğümüze dair bir iz var mı diye zemini tarıyordum. İzleri karıştırmakta iyi iş çıkarmıştık. Belki bir sorun çıkmazdı.

"Arabanızın buranın arkasında park edilmiş olduğunu fark ettik ve birinin bu eski yerin arkasında ne işi olabileceğini merak ettik," dedi şerif. En azından doğruca sadede gelmişti.

Eli şaşırmış göründü. "Yasaya aykırı bir şey mi yaptık?"

"Hayır, tabii ki hayır," dedi komşu. "Hatırlarsan, sizinle Fielder'larda karşılaştık."

"Norman Moultry," dedi Eli gülerek. Bu benim karım Lizbeth."

"Bayan Savarov," dedi Norman başıyla selam vererek.

"Anneniz nasıl?" Eli içten bir endişeyle konuştu.

"O iyi, teşekkürler," dedi Norman. "Hadise hakkında hiçbir şey hatırlamıyor. Ve Willa May bir daha evimize uğramadı. Anneye bakması için başka birini bulmak zorundayız."

"Umarım beğeneceğiniz birini bulursunuz."

Kendimi münasip göstermeme rağmen şerifin bize bakış şeklinden hiç hoşlanmamıştım. Hikâyemizden kuşku duyduğu belliydi. Neyden kuşku duyduğunu kendi de bilmiyor olabilirdi. Belki buranın tutkuyla kendinden geçmek için fazla garip bir yer olduğunu düşünüyordu.

"Bugün öylece dolaşmaya mı çıktınız?" Biraz şaşırmış gibi konuşmaya çalıştım. Çünkü işin doğrusu, eğer ücra bir yerde birine işkence etmeyecekseniz neden gün ortasında, bu sıcakta buraya gelirsiniz ki?

"Hayır hanımefendi. Bergen'e, mahkemeye gidiyoruz. Bay Moultry, kendisi bir avukat ve benim de ifade vermem gerekiyor. O yüzden tek arabayla yolculuk ediyoruz."

Yalan söylüyordu. Eli aynı şekilde düşündüğünü belirtmek için kolumu hafifçe sıktı. Her nasılsa bizi takip etmişlerdi. Belki otelden biri bizim kasabanın dışına çıktığımızı görmüştü. Ama Rogelio'yu arabaya aldıktan sonra. Onun hakkında bir soru sormamışlardı ve onun bizimle olduğunu bilmediklerine gayet emindim. Buraya yirmi dakika önce gelmemiş oldukları için mutluydum.

Onları da öldürmem gerekirdi. Üç cesetten kurtulmak zor olurdu.

"Hayatım, kasabaya dönelim mi?" Eli sevgi dolu bir gülümsemeyle bana baktı.

"Elbette. Gidip dondurma alalım." Ona gülümsedim. İlk önce kimi öldürmem gerektiğini düşünüyordum. Şerifin silahı vardı. Bıçağımla ona hamle yapacaktım. Eli hızlı hiçbir eyleme alışık değilmiş gibi görünen Norman Moultry'ın hakkından gelebilirdi.

"O halde biz de Bergen'e doğru yola koyulalım. Böldüğümüz için kusura bakmayın millet. Norman yüzünde pis, ufak bir gülümsemeyle arabasına döndü. Şerif arkasından onu izleyene kadar nefesimi tuttum.

Arabalarının uzaklaştığını duyunca Eli'ın omuzları gevşedi. "İkisini de öldürmek zorunda kalacağımızı düşündüm," dedi.

"Ben de."

"Hangisini alacaktın? Sadece merakından soruyormuş gibiydi ama ben öyle olduğunu düşünmüyordum.

"Şerif silahlıydı. Onu alacaktım."

"Ama silahını hızlı çekebilirdi."

"Boğazını keseceğim kadar hızlı değil. "Ayrıca bir kadının saldırmasını beklemezdi. Benim kim olduğumu bilsin ya da bilmesin."

Eli hayranlıkla bana baktı. "Sen çok zekisin," dedi.

"Zeki derken kavgada akıllı olduğumu mu kastediyorsun?"

"Bu durumda evet."

"Tamam o zaman."

Eteğimi silkeleyip üzerindeki ot parçaları ve yapraklardan olabildiğince kurtulmaya çalıştım. Herhangi bir leke göremiyordum. Eli'a dönüp "Nasıl görünüyorum?" diye sordum.

"İyi görünüyorsun," dedi.

"Eteğimi kastetmiştim. Tekrar pantolonumu giyeceğim zamanı iple çekiyorum," dedim.

"Bunu asla tahmin edemezdim."

"Evet, bunu birkaç kez söylemiş olabilirim."

"On ya da on iki kez," diye mırıldandı dudaklarının arasından. Üzerindeki tozları silkeliyordu. "Ya da yirmi."

"Mesaj alındı." Eğer sesim sert çıktıysa, buradaki halkın arasına karışmamı sağlayan kıyafetler için nankörlük ettiğimden değildi. Ama o belki de öyle düşünmüştü. "Ama onları bana aldığın için teşekkür ederim," diye ekledim aceleyle.

Eli gülmekten kırıldı.

Kendim de biraz gülümseyerek kafamı salladım. "Tamam, eğlenceni yaptın. Hadi şimdi Rogelio'yu nereye atacağız onu düşünelim," dedim.

"Eğer şerif ve Moultry bizi burada görmemiş olsalardı burası iyi bir yerdi," dedi. "Niyetim yine de burayı kullanmak."

"Hayır, bu kötü bir fikir. Biraz uzaklaşalım ve daha iyi bir yer bulabilecek miyiz bakalım."

Arabayı şerifin gittiği ve tahminimce Bergen'den geçen doğu yoluna doğru sürmeden önce arabanın dışında herhangi bir kan izi kalmadığından emin oldum.

Bergen'in üç mil uzakta olduğunu söyleyen bir tabelaya vardık. Ama kasabaya ulaşmadan önce kuzey yoluna saptık. Issızlığın ortasındaydık, ve hava aşırı sıcak ötesiydi. Pencereleri açmak zorunda kaldığımızdan beri saçlarım uçuşuyor, her yerim toz içindeymiş gibi hissediyordum. Yine de Eli ile birlikteydim ve etraf yeşildi. Ayrıca artı olarak Rogelio'dan hiçbir şey öğrenememiştik.

Bir süre sonra, bir hendeğin içinde, traktörleri tarlaya sokabilmek için üstüne çakıl taşından bir yol inşa edilmiş büyük bir su yolu gördüm. Dinledik, baktık ve yaklaşan birini ne duyduk ne de gördük. Tam Rogelio'nun cesedini taşıdığımız anda yakalanmak hiç iyi olmazdı.

Eli dışarı çıkıp bagajı açtı ve bir süre daha bekledik. Hâlâ hiçbir şey olmayınca Eli başıyla işaret etti. Arabadan atladım, Rogelio'nun ayağını yakaladım ve hızla çektim. Hendeğin kenarından aşağıya istediğimizden daha hızlı indik ve neredeyse birbirimizin üzerine yığılacaktık. Güç bela ayağa kalktık. En azından, bir süredir yağmur yağmadığından hendek kuruydu.

Bir ceseti su yoluna yerleştirmek düşündüğünüzden daha zor bir iş ve Eli ceseti hafifleştirmek için büyü kullandığı halde istediğimizden fazla zaman harcadık. Şansımız yaver gitti: Gelen giden hiç kimse yoktu. Ve korumasız bacaklarım yüksek otlarla çevrildiği andan beri aklımda olan yılanlar da yoktu.

Bu pis işi halledince hendeğin yamacından yukarı tırmanıp arabaya bindim. Eli binmeden önce sürücü koltuğunun yanında bir süre durup nefeslendi. Sally'ye öyle sıcak, öyle tozlu ve durgun bir yoldan geldik ki beynim bulanıklaştı.

Başka bir şey yapmadan önce en azından yüzümü ve ellerimi yıkamam gerekiyordu. Eli da bu konuda benimle hemfikirdi.

Arabanın benzine ihtiyacı vardı, biz de bir benzin istasyonunda durduk. Hiçbir beklentim olmadan kadınlar tuvaletinin yo-

lunu tuttum. Tuvalet çok temizdi ve kapısında bir kilit vardı. Yıkayabildiğim her yerimi yıkama ve askıda asılı beyaz bir el havlusuyla kurulanma şansı bulduğum için memnundum. Trendeki tuvalette kâğıt havlular gördüğüme şaşırmıştım. Kim demiş yolculuk ufkunuzu açmaz diye?

Tazelenmiş hissediyordum ama eteğim ve bluzum korkunç durumdaydı. Eteği ne kadar silkelemeye ve temizlemeye çalışırsam çalışayım üzerinde hâlâ yaprak ve ot parçalarıyla izler vardı. Normal kıyafetlerimi giyiyor olsaydım bu beni o kadar rahatsız etmezdi. Yani, belki birazcık.

Eli da tazelenmişti. Yüzünün rengi yerine gelmişti ve saçlarını ıslatmıştı.

Benzin istasyonundaki saate baktığımda kahvaltı ettiğimizden bu yana beş saatin geçmiş olduğunu gördüm. Aç değildim ama Eli'ın daha evvel dondurmadan bahsetmiş olması bir anda aklımı çeldi. "Bana daha fazla dondurma sözü verdin," dedim. Belki yine çikolatalı olanından yerdim.

"Evet, öyle yaptım. Başka bir yer görmüştüm daha önce. Bir eczane."

Sally'nin ana alışveriş bölgesini içine alan iki caddeden birine park ettik. Eczanenin içi karanlıktı ve tavandaki pervaneler vızıldıyordu. Bir standın üstünde ayrıca bir vantilatör vardı ve tezgâhın önündeki bir dizi tabureye doğru üflüyordu. Sıkılmış ve yapacak işi olmayan bir kız serin mermer tezgâhın üstüne eğilmişti ama Eli'ı görür görmez bir anda canlandı.

"İyi günler," dedi kocaman gülümsemesini Eli'a yönelterek. Bana, gülümsemeden küçük bir parça düştü. "Size ne verebilirim? Siz ikinize?"

"Ne çeşit dondurmalarınız var?"

Çikolatalı, vanilyalı, çilekli ve böğürtlenli vardı.

"Karar veremiyorum."

"İki top alabilirsiniz," dedi bana, gözlerini Eli'dan ayırmadan. "İki farklı çeşit."

"Çikolatalı ve böğürtlenli," dedim.

"Vanilyalı ve çilekli," dedi Eli.

Böylelikle dört çeşidi de tatmış olduk ve o günün en mutlu on beş dakikası oldu benim için.

Kızın isim etiketinde EDITH yazıyordu. Edith'in bakışları asla Eli'ı bırakmadı. Demek başkaları da onu benim kadar... Ben onu çekici mi buluyordum? Beni çekiyordu. Yeteneğini, hünerlerini, aksanlı konuşmasını seviyordum. Kıyafetli ve hantal halini seviyordum. Çıplak ve esnek halini seviyordum. Her şey bittiğinde tekrar gideceğini biliyordum. O kendi dünyasına gidecekti, ben kendi dünyama... Eğer hayatta kalırsak. Ve sonra belki onu bir daha asla göremeyecektim. Eğer yeteri kadar yalnız kalırsam Dan Brick ile evlenebilirdim. Ne de olsa hiç fark etmemiş olmama rağmen bana abayı yakmıştı.

"Ne düşünüyorsun?" dedi Eli sessizce. "Bir anda çok ciddileştin."

"Dan Brick'i düşünüyordum," dedim. "Düşünüyordum ki, eğer o benim erkek arkadaşımsa belki de benim bunu bilmem gerekirdi."

Eli bana sırıttı. "Özellikle de artık evliysek."

Kabak tadı vermeye başlayan bu şakayı yapmak için doğru zaman değildi. Yüzümü dondurmanın kalan kısmına çevirdim ve onu bitirdim. Moralim ne kadar bozuk olursa olsun dondurma iyiydi ve hoşlandığım her şeyin tadını çıkarmalıydım. Ne de olsa sonsuza kadar sürmeyecekti.

Şimdi bunu düşünmenin sırası değildi.

16. BÖLÜM

Randevuya daha çok zamanımız vardı, o yüzden ayrıldık. Hastaneye Maddy'yi ziyarete gittim ve Rogelio ile ilgili sorularına cevap olarak yalan söyledim. Nasılsa, onun Dixie kırsalında bir hendekte çürüyor olduğunu söylemek onun daha çabuk iyileşmesini sağlamayacaktı.

"Onu görmedim," dedim. Çok yalan söylemem. Bunun için bir nedenim yoktur. O yüzden yalan söylemek sinirime dokundu. "Bacağın nasıl?"

Maddy kaydettiği ilerlemeden dolayı mutluydu, ancak sadece tekerlekli sandalyeyle banyoya götürülmek için kalkmaktan ölesiye sıkılmıştı. "Ve bu kadınlar korkunç," dedi Maddy fısıldamaya çalışarak. Fısıldamak Maddy'ye göre değildi. "Bana zührevi bir hastalığım varmışım gibi davranıyorlar."

Eczaneden aldığım birkaç şeyi ona teslim ettim: Hollywood aktörlerinin resimlerinin olduğu, Rus kraliyet ailesi ve onların yaşantısını anlatan iki dergi ve bir torba dolusu şekerleme. Memnun olduğunu söyledi.

"Okumayı çok sevmem," dedi. Ben de öyle tahmin etmiştim. "Ama her şey, duvarlara bakmak, hemşireleri izlemek ve oradaki kadını dinlemekten iyidir." Maddy kafasıyla sağını işaret etti. "Durmadan dırdır ediyor."

Baktığımda, yüzünün her tarafı çürük içinde, kolu askıda, gri saçlı bir kadın gördüm. Ya kötü huydan, ya acıdan ya da her ikisinden dolayı ağzını sıkmıştı.

"Onu görmeye birileri geliyor mu?"

"Hayır ve hiç şaşırmadım." Maddy'nin sesi yükselmeye başlamıştı. Kafamı sallayınca pişman olmuş gibi göründü. "Ama öyle," diye mırıldandı.

Yan yana iki yatak arasında bir bölge savaşına hiç gerek yoktu. "İşin bittiğinde dergilerini ona ver."

"Bu onu bir süre susturur. Dinle. Harriet Ritter geldi bu sabah."

"Ne istiyormuş?"

"Bana hastane masraflarımın Demir El tarafından karşılandığını söyledi," dedi Maddy. "Ben de bugün hemşireye sordum, kontrol etti. Gerçekten de öyle. Faturanın icabına bakılmış."

İkimiz de ne kadar rahatladığımızı gösteren benzer ifadelerle birbirimize baktık.

"Buna çok sevindim," dedim içtenlikle.

"Ben de. Ayrıca, Rogelio'nun nerede olduğunu öğrenmek istiyordu. Kaldığı yere uğradığını söyledi ancak bu sabah, kahvaltıdan sonra erkenden ayrılmış."

"Eminim hâlâ onu arıyordur. Belki onun da doktor masraflarını ödemek istiyordur."

"Buna çok sevindim." Maddy talihinden dolayı mutluydu.

"Ben de." Rogelio'nun masrafından kurtulmuşlardı.

Aklıma Maddy ile gevezelik edecek başka bir şey gelmedi. Ve şu an endişesinin büyük bir kısmını üzerinden attığı için genel olarak dünyaya daha sevecen bakıyordu. İlk dergisini açarken yanından ayrıldım.

Eli telgraf ofisine gitmişti ve ben odanın kilidini açtığımda odadaydı. Duş almıştı. Sıcakta Rogelio ile geçen zor sabahın sonrasında bu harika bir fikirdi.

Ter kokan, kirli kıyafetlerimi çıkardım ve bir köşeye fırlattım. Belki hizmetli bluzu ve eteği çamaşırhaneye götürebilirdi. Banyoya

doğru koşarken Eli bana gülümsedi. Bir otelde böyle bir lüksün, özel bir banyonun olması beni her seferinde hayrete düşürüyordu.

Bana katılmak ister mi diye merak ettim ancak kendimi havluyla kurularken yatak odasına göz ucuyla baktığımda çoktan uyuyakalmış olduğunu gördüm. Rogelio'ya işkence etmek muhtemelen onu tüketmişti. Kestirmek iyi fikirdi. Yanına uzandım.

Uyandığımda yatağın yanındaki masanın üzerinde duran küçük saat, iki saat sonrasını gösteriyordu. Eli hâlâ uyuyordu. Yüzüne bakmak için dikkatlice kendi tarafımda döndüm. Uyuduğu zaman ağzı hep biraz açık olurdu. Beyaz, düzgün dişlerine bayılıyordum. Yeniden tıraş olması gerekiyordu. Çenesinin ve yanağının üzerinde minik sakallar çıkmıştı.

Bu güzel bir andı. Bunu da güzel anıların olduğu küçük odama ekledim.

Yemek yeme zamanıydı. Ve (yine) öğle yemeği yerine sadece dondurma yediğimizden çok acıkmıştım. Çamurlu kıyafetlerimi, otelden çıkarken resepsiyona uğrayıp çamaşırhaneye gönderilmelerini söylemek için topladım. Temiz bluzu, eteği ve kahrolası çorabı giymek zorunda olduğum için suratım asıktı, kabul ediyorum.

Saçlarımı tararken Eli kıpırdanmaya başladı. Benim harcadığım zamanın yarısında giyinmişti. Bohçama kendi kıyafetlerini ekledi ve onu yatağın ortasına koyduk. "Sen de benim kadar aç mısın?" dedi.

"Evet," dedim.

Resepsiyonda Nellie Mercer vardı. Yanından geçip gitmek istedim ancak Eli daha sert hamurdan yapılmıştı. Kadın, Eli'ın konuşmasına resmen balıklama daldı. "Bayan Mercer, odada, yatağın üstüne yıkanmaları için kıyafetlerimizi bıraktık. Onları alması için bir hizmetli gönderebilir misiniz? Ve yarın akşama kadar hazır olurlarsa çok makbule geçer." Eli gülümsemedi.

"Babam neden burada kalmanıza izin veriyor bilmiyorum," diye tısladı Nellie. "Harvey'ye ve bana yaptığınız şeyden sonra. Harvey sadece..."

Harvey nişanlısı olmalıydı.

"Kendini aptal yerine koymaya çalışıyordu," dedim gerçekten kısık bir sesle. "Bayan Mercer. Bir şeyi aklınıza sokmanız gerekiyor. Eğer aklınız varsa, *grigori*'lere yaklaşmazsınız." Tabii ki akıllı falan değildi. Akıllı olsa, Eli'ın yeleğine asla dokunmazdı. Casusluk yapması mı söylenmişti? Ya da sadece bilinmeyen ve yasak olan şeylere duyduğu merak mıydı? Her şekilde, aşağılayıcı bir biçimde cezasını çekmişti.

Nellie Mercer bana, büyü yapma kabiliyeti olsa, saçlarımı dökebilecek bir bakışla karşılık verdi.

Otelden çıkarken, "Umarım kıyafetlerimiz hepsinin üzerine delik açılmış olarak gelmez," dedim.

Eli ile, Rogelio ve Demir El insanlarını gördüğümüz, bize en yakın kafeye gittik. Oturma bölümüne yönlendirildik. Eli, beklediğimin aksine, karşıma değil yanıma oturdu. Her ikimizin de yüzü kapıya dönüktü.

Menü uzun bir sebze listesi ve iki çeşit etten oluşuyordu. Ben tereyağlı fasulye, kabak ve ızgara tavuk söyledim. Eli mısır, fasulye ve kızarmış tavuk söyledi. Siparişlerimiz, garsonun yemekten önce getirdiği bir sepet mısır ekmeği ve bolca tereyağının ardından geldi. Mısır ekmeğini zarif bir şekilde yemek benim için zordu ama denedim.

Eli lokmasını çiğnerken gözlerini kapattı. "Bunu yapabilir misin?"

"Yapabilirim."

"Bu kadar iyi?"

"Evet."

Bir şey söylemek üzereydi ama vazgeçti.

Eli'a konuşması için dil dökmedim ama ne düşündüğünü merak ettim.

Ardından Harriet Ritter ve Travis Seeley içeri girdiler ve restoranda yemek yiyen çok insan olmamasına rağmen doğruca bizim bölümümüze yöneldiler. Yediğimiz her yemeği bölmek zorunda

mıydılar? Cevap evetti. Demir El çalışanları sormadan karşımızdaki sıraya oturdular. "Rogelio'yu herhangi bir yerde gördünüz mü?" diye sordu Harriet.

"Hayır, bir süredir görmedik." Kırmızı saçlı garson kız çabuk ve yumuşak hareketlerle tabağımı önüme bıraktı ve Eli'ın tabağını da önüne koydu. Teşekkür etmek için kafamı kaldırdım. Bana sert bir baş selamı verdi. Ama Eli da ona teşekkür ettiğinde garson kız aceleyle tabanları yağladı.

"Rogelio'ya neden ihtiyacınız var?" diye sordum yemeğimi yarıda keserek. Tavuk o kadar yumuşaktı ki bıçak kullanmama bile gerek yoktu. Mmmm. Dixie'de birçok şey midemi bulandırmasına rağmen yemek cennetten çıkmaydı.

"Bize söyleyecek şeyleri olduğunu ima etmişti," dedi Travis. Gerçekten düz bir sesle konuşuyordu. Ne hissettiğini anlayamazdınız. Bu hoşuma gitmişti.

"Ne gibi?" dedi Eli soslu kızarmış tavuğundan ilk ısırığını aldıktan sonra.

"Sandık neden çalındı ve onu kim almış olabilir gibi."

Onun bir şey bilmediğini ya da sadece şüphelendiğini onlara söyleyebilirdim. Ama bu bilgi bize aitti, çünkü onu alabilmek için gereken işi biz yapmıştık.

"Bu gece bilinmeyen biriyle buluşuyoruz," dedi Eli.

Eğer ben şaşırdıysam, ki öyleydim -küçük bir uyarı hiç fena olmazdı- Harriet ve Travis afallamışlardı. "Bunu bize neden söylüyorsunuz?" dedi Harriet. "Bizden bir şey yapmamızı mı istiyorsunuz?

"Bunun bir pusu olma ihtimaline karşı ormanda saklanan birilerinin olması fena olmazdı," dedi Eli. "Odaya notu kim bıraktıysa, Lizbeth ve beni bekliyor. Ama takviye beklemiyor."

"Neden yapalım bunu?" diye sordu Travis. "Karanlık ormanda saklanacağız, sivrisinekler ısıracak, derimizin altında pireler, ne için?"

"Hayatımızı kurtarmak için."

Harriet homurdandı.

"Yabancı biri otele girip, yukarıya çıkıp odanıza giremez. Eğer siyahilerden biri değilse, o zaman onlara rüşvet veren birinin işidir," dedi Travis.

Haklıydı.

"Sizi bu buluşmaya kimin çağırdığını bilmiyorsunuz, orada kaç kişi olacak ya da sizi öldürmek mi yoksa size yardım etmek mi istiyorlar bilmiyorsunuz." Travis konuyu dağıtmakta ne kadar ustaysa Harriet da toplamakta o kadar iyiydi.

"Bu doğru," dedi Eli en az onlarınki kadar düz ve sakin bir sesle.

"Hayır, teşekkürler. Başka planlarımız var," dedi Travis kesin bir şekilde. "Bu akşam Livingston'da yayın balığı gecesi."

Derin bir nefes aldım. Bunların hiçbiri bana göre değildi. Ama belirtmem gereken bir şey vardı. "Maddy'nin masraflarını ödediğiniz için teşekkür ederim," dedim. "Üzerimden yük kalktı."

"Sen mi ödeyecektin?" dedi Travis bana bakarak.

"Elbette. O benim ekibimden."

Harriet tarzımın garip olduğunu düşünür gibi kafasını salladı. "Halledildi," dedi beni ve değerbilirliğimi önemsemeyerek.

"Peki o zaman," dedim. "Bu akşam öğrendiğimiz her şeyi kendimize saklayacağız. Siz küçük otelinizde güvende olun. Biz gayet iyi olacağız."

Fasulyemi bitirdiğim uzun bir sessizlik oldu. Domuz etiyle beraber pişirilmişlerdi. Tıpkı fasulyenin pişirilmesi gerektiği gibi. Bir tutam tuz.

"Bundan söylemeliydin," dedim Eli'a. "Harika."

Tavuğunda sadece kemikler kalmıştı. "Bu lima fasulyesini bu kadar güzel yapan şey ne?" dedi.

"Bir tane alsana?" Çatalımı batırıp bir tane fasulye uzattım ve Eli'a yedirdim.

"Domuz pastırması yağı tam olması gerektiği kadar," dedim.

"Mmmmm," dedi lokmasını çiğnerken. Görünüşe göre benimle aynı fikirdeydi.

Harriet ve Travis birbirine bakıyordu. Sonunda Harriet, "Pekâlâ," dedi. "Bize yerini ve zamanını söylerseniz sizi izleyeceğiz."

"Karanlık çöktüğünde Lee Caddesi'ndeki Mount Olive Kilisesi'nin arkasında," dedim.

Şeytanla anlaşmamızı yapmıştık.

Travis ve Harriet söyleyecek bir şeyimiz kalmadığına emin olduklarında yanımızdan ayrıldı. Yemeğimizi bitirerek güzel vakit geçirdik. Ben daha çok harekete ve daha az yemeğe alışıktım. Kendimi şişko hissettim.

Eli biraz kestirmemizi önerdi. Belki egzersiz yapmak için birkaç başka yol da olabilirdi. Yapacak başka bir işimiz olmadığından kabul ettim. Otele doğru dönerken bir engelle karşılaştık.

Kısa boylu bir adam bir anda önümüzde bitiverdi. Belli ki ara sokakta bekliyordu. Ve o da bir *grigori*'ydi: Koyu, uzun saçlar, dövmeler ve yelek.

Hiç düşünmeden bıçağımı elime aldım.

Koyu saçlı *grigori*'nin hayatını, Eli'ı görür görmez eğilip selam vermesi kurtardı. Adamı bıçaklamaktan bir nefes uzaklıktaydım. Eğilsin ya da eğilmesin, gözlerimi adamdan ayırmıyordum. Sally'de görmeyi bekleyeceğim en son kişi başka bir *grigori*'ydi. Özellikle de bu... İlk gün vagonda olan *grigori*.

"Prens Savarov," dedi doğrularak.

"Felix," dedi Eli yeni gelene başıyla selam vererek. Dost canlısı bir karşılık vermemişti. Sanki, Felix'ten nefret etmiyormuş ama ona ahbabım da demezmiş gibi. "Seni burada görmeyi beklemiyordum."

"Güzel arkadaşın kim?" Sağ elimdeki bıçağa gözlerini dikerek beni baştan aşağıya süzdü. Aslında gerçekten söylediği şeyin *Kim bu çirkin orospu?* olduğu açıktı. Felix'ten anında nefret ettim. Kısa ve ince yapılıydı. Belki ilgi çekiciydi, iç karartıcı ve korkutucu bir biçimde.

"Bu Lizbeth. Silahşor Rose olarak da bilinir," dedi Eli. "Beni ve liderimizin soyunu Mexico'dan canlı olarak çıkardı."

"Demek bu o." Felix etkilenmediğini açıkça belli etti ve ayrıca hünerlerime inanmadığını da.

Ona hünerlerimi göstermek isterdim. Teke tek.

"Ama Paulina ve Klementina Mexico'dan canlı çıkamadılar, değil mi?" dedi Felix sanki Eli'ın unutmuş olabileceğini belirtircesine.

"Hayır," dedi Eli ses tonunda neredeyse hiç değişiklik olmadan. "Çok fazla düşmanımız vardı."

"Ne trajedi ama. Böyle yetenekli iki kadını kaybetmek."

Paulina, Felix'i kahvaltıda yerdi. Paulina'yı küçümseyemezdiniz. Küçümsemek onun işiydi.

Dikkatimi çeken bir diğer şey, Eli'ın, Sally'de tanıştığımız herkese yaptığı gibi, karısı olduğumu söylememesi oldu. Benim için bir şey değiştiğinden değil. Ne de olsa rol icabıydı.

Ardından, kendime çekidüzen verdim. Anlamadığım oyunları oynamak için burada değildim. Eli'ı korumak ve hâlâ kayıp olan, birkaç günlüğüne benim himayemde olan sandığı aramak için buradaydım.

"Konuşabiliyor mu?" diye sordu Felix.

Eli'ı utandıracak düşünsüzce bir şey söylemem ya da yapmam için beni kışkırtmaya çalışıyordu.

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Felix," dedim elimden geldiği kadar düz bir sesle. "Doğrudan benimle konuşmadığın için cevap vermeğe gerek olmadığını düşündüm. Seni trenden hatırlıyorum."

"Konuşuyor," dedi Felix sıkılmış bir sesle. Ama onunla konuşurken gözlerindeki parlamayı görmüştüm.

"Lizbeth benim çok değerli bir müttefikim Felix ve sen de ona eşit davranmalısın," dedi Eli. "Bu sana ilk ve son uyarım. Trende ne yapıyordun?"

"Buraya geliyordum. Sen nasıl geldin?"

"Bir kısmını trenle, bir kısmını arabayla. Sen nasıl... Kazadan nasıl kurtuldun?"

"Yan yatmayan vagonların birindeydim," dedi Felix kendinden memnun bir şekilde.

Elbette öyleydi.

"Benim vagonumdaki... birçok kişi öldü," dedim.

"İlginç." Ulaşım konusunda söyleyecekleri bu kadardı. "İcraatını gözlemlemek için gönderildim."

"Kim tarafından?"

Felix önce bana, ardından Eli'a baktı.

Kadının önünde olmaz, diyordu Eli'a.

"Lizbeth benim korumam," dedi Eli. "Ve ondan sakladığım çok az sırrım var."

"Buna şüphem yok," dedi Eli'a.

Yine hor görerek konuşmuştu. Konuşmadığı şeyse, benim Eli'ın yatak arkadaşı olduğumu bildiği ve Eli gibi bir *grigori* için böyle bir eşleşmenin hiç de yakışık almadığıydı.

Bir saniye içinde Felix'in yanına kayıp bıçağımı aletine dayamıştım. "Söylemek istediğin başka bir şey var mı?" diye fısıldadım.

"Caddenin ortasındayız," diye hatırlattı Eli yumuşak bir ses tonuyla.

"Özür dilerim Eli," dedim ve bıçağımı hızla cebime koyup geri çekildim.

Felix sahiden de biraz sarsılmış görünüyordu. Güzel. "Bana saldırmaya nasıl cüret edersin?"

"Cüret diye bir şey yok," dedim. "Seni deşmediğim için şanslısın."

Eli sırıttı. "Mexico'da kaç tane *grigori* öldürdün Lizbeth?" Gözlerini Felix'ten ayırmıyordu.

Hiç saymamıştım. "Belki... on iki?"

Felix anlamadığım bir yüz ifadesi takındı. İnanmamış mıydı? Bundan hiç hoşlanmamış mıydı? Hayrete mi düşmüştü? Ya da *grigori*'lerin büyü yapabildiği hızla silah çekebildiğime mi şaşırmıştı sadece?

"Siz ikiniz hemen konuşacak mısınız, yoksa burada sıcağın altında durarak birbirimize hakaretler mi yağdıracağız?" Lehte ve aleyhte hakkımdaki her şey konuşulmuştu.

"Evet, hadi başka bir restorana gidelim," dedi Eli. "Günün bu zamanı kalabalık olmaz ve turta ya da dondurma yiyebiliriz."

Daha çok yiyecek. Segundo Mexia'daki kasabın meşhur domuzuna benzeyecektim.

Feliz omuzlarını silkti ve iki blok uzaklıktaki diğer mekâna yürüdük.

Bu gidişle Sally'deki bütün restoranlara uğrayacaktım. Hepsinde ev yemeği tarzında şeyler vardı. Dolayısıyla hepsi aynı şeyleri sunuyorlarmış gibiydi. "Lillybeth Teyze"nin menüsünde cevizli turta gördüğüme sevindim. Bundan hiç yememiştim. Eğer daha fazla yürümezsem seyahat etmek beni genişletecekti.

Buzlu su, cevizli turtadan çok daha iyiydi. Lillybeth Teyze'nin turtaları bu sabah biraz fazla pişmişti.

Garson siparişlerimizi teslim edip tezgâhı silmek için ayrıldığında Eli, "Neden buradasın?" diye sordu.

Felix en sevdiği içkiyi içmek üzere olan biri gibi arkasına yaslandı. "Patronun seni kontrol etmem için beni gönderdi," dedi.

"Patronum?" Eli şaşkındı. "Gilbert'ı mı kastediyorsun?"

"Evet, Gilbert." Gerçekten bir kediye benzeyen Felix'in ağzından tüyler çıkıyordu. "Gilbert benim Hava Loncası'nda şimdiki üstüm," diye açıkladı Eli. Başımı salladım. Paulina bana büyücülerin özel yeteneklerine göre sınıflandırıldığını anlatmıştı. Toprak, hava, ateş, su, ölüm ve iyileştirme. Ama Eli Mexico'da başka birinden bahsetmemiş miydi? Akıl hocasından?

"Dmitri'ye ne oldu?" dedim.

"Dmitri infaz edildi," dedi Felix ifadesiz bir yüzle.

İşte bundan haberim yoktu. Eli ile daha uzun bir konuşma yapmamız gerekecekti. Belki de yatakta geçirdiğimiz zamanın fazlasını sandalyede konuşarak geçirmemiz gerekiyordu.

"Harika," dedi Eli. "Biraz yardıma ihtiyacım var Felix. Burası

güvenilmez bir yer." Felix'in kafasına kürekle vurmuş olsa daha iyiydi.

"Neler oldu?" Felix içindeki kötülüğü yenmiş gibi görünüyordu.

"Tren kazası onu planlayıp uygulayanların işiydi," dedi Eli. "Kaza değildi. Birinin bunu sadece karmaşadan faydalanmak için mi yoksa sandığı çalmak için mi yaptığını bilmiyoruz."

"Tren, hırsızların sandığı alabilmesi için raydan çıkmadıysa başka ne için olabilir?"

Felix kaşlarını çatmıştı.

"Bir gerilla saldırısı olabilir." Eli düşünceli görünüyordu.

"Gerilla? Dixie'de gerillalar var mı?"

İyi ki başımı öne eğmiştim. Bir an "goriller" dediğini sandım. Ve kafamda çılgınca mükemmel bir resim belirdi.

"Hareketin boyutundan ya da kapsamından emin değilim," dedi Eli. "Bununla ilişkili insanlar, eğer ilişkili oldukları anlaşılırsa öldürüleceklerini biliyorlar."

Ayakkabı dükkânının arka odasındaki Galilee'nin ailesini düşündüm. Orada, tezgâhın arkasında çalışan adamı ve James Edward'ı düşündüm. Bir gecede o kadar korkmuş bir hale gelemezdiniz. O korku bütün hayatınız boyunca oradaydı.

"Siz konuşmaya devam edin," dedim ve ayağa kalktım. "Gidip bir işi halletmem lazım."

Lüzumu olmamasına rağmen iki adam da kibar bir şekilde ayağa kalktı. Eli sorgularcasına bana bakıyordu ama ona sadece başımla selam verip Felix'e güle güle dedim ve oradan ayrıldım. Western Union ofisine gittim ve Eli'ın çektiği telgrafın cevabının otele iletildiğini öğrendim. Hoş Konak'ın yolunu tuttum. Nellie Mercer hâlâ resepsiyondaydı. Bana ifadesiz bir yüzle bakmaya çalışsa da devamını getiremedi.

"Sanırım kocam adına bir telgraf gelmiş," dedim.

Nellie küçük posta kutumuza uzandı ve içinden ince bir kâğıt çekti. Kâğıdı masanın üzerine koyup tek parmağıyla ittirerek

bana verdi. Sanki kâğıt değil de ölü bir fareymiş gibi.

Nellie'nin doğrudan suratına baktım ve olması gerektiği kadar korkmuş olduğunu görmenin sevincini yaşadım.

Sopa yutmuş gibi dik yürüyen beyaz saçlı bir kadın merdivenlerden inip resepsiyona yaklaştı. Nellie onu duymamıştı. Telgrafı alıp arkamı döndüğümde, "Yaşlılara gençlere davrandığınızdan daha nezaketli davranmanız gerek, Bayan Mercer," dediğini duydum. Gülümsedim.

Zarfı açmak için verandadaki yemek sandalyelerinden birine oturdum.

Sarı kâğıtta şöyle yazıyordu:

Burada Demir E. den kimse yok. Felix yolda. Endişeli. Kimseye söyleme. G.

Felix gerçekten hızlı hareket etmişti. Endişeli olanın "G." mi yoksa Felix mi olduğunu anlamamıştım. "G" Gilbert demek olmalıydı, Eli'ın yeni patronu.

Kimseye söyleme'ymiş, kıçımın kenarı.

Neyin peşinde olduğumu bilmek zorundaydım. Bu çok saçmaydı. Eli'ın mizah anlayışını seviyordum ama sağduyulu olmayı da seviyordum.

Otururken düşünüp taşındım. Demir El, Felix, Kuzu Cemiyeti, sandık, korkunç enkaz ve ölenlerin sayısı. (Bir gazete manşetine göre on beşe yükselmişti.) Bir anlam çıkaramıyordum. Bütün bunları düşündüğüm sırada tasmalı köpeğiyle bir adam geldi. O kadar garip bir görüntüydü ki bakakaldım. Texoma'da evcil hayvan çok nadirdir. Sürüler halinde gezerler ve bir sürüye denk gelmeniz ya ölüm ya da çok ciddi yaralanmalar anlamına gelir.

Tütününü tükürürken adamla göz göz geldik. "Küçük hanım, daha önce hiç tazı görmediniz mi?" dedi.

"Hayır efendim, görmedim."

"O halde sizi Clete ile tanıştırayım. Dixie'deki en iyi koku alan tazı," dedi adam gururla. Büyük bir şevkle ayakkabılarımı koklayan Clete ile beraber verandaya doğru yürüdü. Clete hüzünlü gözleriyle bana baktı.

"Başını okşamanı istiyor," dedi Clete'in sahibi.

Çok dikkatli bir şekilde eğilerek Clete'in başını yavaşça okşadım. Hoşuna gidince kulaklarının arkasını okşadım. Mutlu olduğunu belirtir gibi ufak bir inilti çıkarınca bir daha aynısını yaptım. Köpek oturdu ve bana baktı.

"Tazılar ne yapar?" Gözlerimi köpeğin büyük kahverengi gözlerinden adamın kısık mavi gözlerine çevirdim. Havlamaktan ya da saldırmaktan başka bir şey yapan bir köpek görmemiştim.

"O bir iz sürücü hanımefendi. Ona kokusunu verdiğiniz herhangi bir şeyin izini sürebilir. Kayıp bir insan, bir geyik, herhangi bir şey..."

Köpeklerin bunu yapabildiğini hiç bilmiyordum.

Muhabbeti nasıl sonlandıracağıma emin olamayarak, "Beni onunla tanıştırdığınız için teşekkür ederim," dedim.

"Rica ederim. Clete yeni arkadaşlar edinmekten hoşlanır."

Sarkık çenesine ve ağzından akan salyasına bakınca Clete'in arkadaş edinmesinin zor olabileceğini düşündüm. Akıllıydı ama ne çekiciydi ne de güzeldi. En azından bu Texomalı için. Adam ve köpek yürüyüşlerine devam ettiler. Salyadan sakındığım için kendimi tebrik ettim.

Ayakkabılarımı kontrol edip kafamı yukarı kaldırdığımda Eli oradaydı. Yalnız olmasına sevindim.

"Telgrafım gelmiş," dedi sarı kâğıdı işaret ederek.

Onu karşılamak için otel merdivenlerinden aşağıya indim. "Evet, geldi. Felix'in geldiğini ve silahşorunla her şeyi paylaşmanı söylüyor."

Eli gülümseyerek bakışlarını kaçırdı. "Öyle söylediğine eminim."

"Öyle söylüyor. Seni koruyan insandan bir şeyler saklaman mantıklı değil."

"Demir El hakkında bir şey söylüyor mu?" Eli hâlâ düşünüyordu.

"G her kimse Demir El hakkında bir bilgisi yok."

"Bu çok saçma."

"Birçok şey şu an çok saçma."

"Mesela Felix'in gelişi," dedi Eli. Daha önce hiç görmediğim kadar kaşları çatıktı. "Lonca ya bana güveniyordur ya da güvenmiyordur. Hiçbir sıkıntı işareti vermemişken neden yardım gönderdiler? Yaralanmamışken ve düşman daha karşıma bile çıkmamışken."

Başımla onayladım. Ama Eli fark etmeyecek kadar derin düşünüyordu. Sallana sallana yürüyorduk. Bir şeylerden endişe ettiği zaman yürümeyi seviyordu.

Ben etrafımıza bakıyordum, çünkü işim buydu. Kamyonette iki adam vardı. Şapkasını önüne eğmiş ve yüzünü kaplayan bir mendil takmış olmasına rağmen yolcu koltuğunda oturanın Arkadaş olduğuna emindim. Kasada başka bir adam vardı. Nişanlı. Adı neydi? Harvey? Nellie Mercer'in manitası.

"Eli, bizim için geliyorlar," dediğimde Eli kafasını çevirdi. "Şerifle konuşmak istemeyiz."

Eli emin olup olmadığımı sormakla vakit harcamadı, hiçbir şey söylemedi. Bir hareketiyle arabanın bizim tarafındaki lastikleri patlattı ve kamyonet aniden yana yattı. Bir sürü çığlık koptu ve Harvey elinde bir tabancayla kendini olabildiğince dışarı çıkardı. Eli onlara bir bulut üfledi. Onlar göremezken hızlı adımlarla oradan uzaklaştık. Gözden kaybolmak için sağdaki ilk ara sokağa saptık. Ayakkabı tamircisinin olduğu sokağa çıktığımızda yön duygum geri geldi ve bizi arka yoldan otele doğru yönlendirdim. Şu an burası düşman bölgesi olmasına rağmen elimizdeki tek şey buydu. Mercer'in ya da Nellie'nin ya da Nişanlı ve arkadaşlarının Mercer'lerin aynı zamanda yuvası olan işyerlerinde bize saldırmayacaklarını düşünüyordum. Büyük ihtimalle.

Daha az göze batan bir hızla odamıza çıkan merdivenleri tırmandık.

Kapıyı kapatıp kilitledim. Ayakta birbirimize baktık.

"Sana her şeyi anlatacağım," dedi Eli. "Eğer öldürülürsem neden öldürüldüğümü bilmek isteyeceksin."

Benim öldürülmemin de en az onun öldürülmesi kadar olası olduğunu belirtmedim. Eli sandalyeye çökerken ben sadece kahrolası ayakkabılarımı çıkarıp karyolaya dayandım.

"Dindar biri olmadığın için bunu bilmeyebilirsin," dedi. "Ama kilisemiz, Kutsal Rusya'nın kilisesi Ortodoks."

Dinlediğimi göstermek için başımı salladım.

"Katoliklerin inandığı her şeye inanmayız ve Protestan kiliselerinden farklı şekilde ibadet ederiz."

Annem sayesinde bunu zaten biliyordum. Sözlerine devam etmesini bekledim.

"Fakat biz bir Hıristiyan kilisesiyiz ve kendi azizlerimiz var. Eski azizlerimizden biri Afrikalıydı."

Azizlerinin nereden geldiği beni zerre kadar ilgilendirmiyordu. Devam etmesini belirten bir hareket yaptım.

"Aziz Kara Musa -bazıları ona Etiyopyalı Aziz Musa da deriri, şiddet eğilimli bir adamdı ve kaçak bir köleydi. Wadi al-Natrun'a geldiğinde hâlâ bir kaçaktı."

Ne ya da neresi olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Şu anda bunu sormayacaktım.

"Musa bir soyguncu ve katil olmasına rağmen, tapınakta kendisine bir barınak verilince Hıristiyanlığa geçti. Hakkında eski, şiddet dolu yaşamına dönme ayartısına nasıl direndiğini anlatan birçok hikâye var. Hepsinde başarılı olamamış. Yaşlandığında manastırı haydutlar tarafından saldırıya uğramış ve o da şehit olmayı seçmiş."

"Yani sandıkta?.."

"Kemikleri. Aziz Musa'nın kalıntıları var."

17. BÖLÜM

Yani Şanslı Ekip'in ilk ve tek görevi ölü bir adamı korumakmış.

"Ne zaman öldü?

"Bin beş yüz yıl önce."

"Ve kalıntıları hâlâ duruyor?"

"Evet. Eğer İngilizler eski Mısır krallarının mezarlarında onların korunmuş bedenlerini bulabiliyorsa, bir azizin kemikleri de pekâlâ korunabilir." Eli çok kesin konuşuyordu.

Mısır mezarları hakkında bir bilgim yoktu ve umrumda da değildi. Beni endişelendiren şimdi ve burasıydı. "Öyleyse Kutsal Rus İmparatorluğu'nun düşüncesi?.."

"Papazlarımız buradaki siyahilerle birkaç senedir iletişim halinde, hikâyeyi yaymakla meşguller. Kara Musa burada, Dixie'deki fakir siyahilerin en sevgili azizi olmuştur."

Bu bana gizli bir dinmiş gibi geliyordu ve biraz ürperticiydi. Ama ağzımı açmadım.

"Bundan haberdar olan Katolik Kilisesinin öfkesi sürpriz değil."

"Peki tam olarak sen neden bunu yapıyorsun?" Onaylamıyor değildim, hem de hiç. Ama bu yerinde kalmak isteyen bir iktidarın yapacağı bir şeye benzemiyordu.

"Çar Alexei ilk karısını severdi. Onun Dixie'li bir Ballard

olduğunu hatırlarsın. Aslına bakarsan buralı, Sally'den. İsmi Amanda'ydı."

Eli bunu söylediği anda birçok şey kafamda yerine oturdu. Texoma'da bile evliliklerinin haberini yapan gazeteleri hatırlıyordum. Amerikalı bir çariçe.

"Amanda kasabanın hemen dışındaki, Ballard'ların sahip olduğu en büyük çiftlikte büyüdü. İlk Çariçe ölüm yatağında Alexei'den buradaki ezilmiş insanlar için bir şeyler yapmasını istedi. Hep küçükken hemşiresi olan kadının hikâyesini anlatırdı. Kadın küçük bir hatası yüzünden kırbaçlanmıştı ve kaptığı enfeksiyon sonucu ölmüştü. Buradaki siyah insanlara yardım edilmesi Çariçe'nin son arzusuydu. Alexei'e, kendisinin bir şeyleri değiştirebilecek kadar gücü olan tanıdığı tek insan olduğunu söyledi."

"Sen de oradaymışsın gibi konuşuyorsun." Önceki Bayan Ballard'ın, ölüyor olmasına rağmen, Alexei'in gururuna ve kibrine hitap ettiği anlaşılıyordu.

"Oradaydım," dedi Eli. Üzgün görünüyordu. "Berbat bir gündü. Çar onu gerçekten sevmişti."

"Şimdi bir karısı ve bir vârisi var." Öylesine söylemiştim.

"Çar'ın vârisleri olmak zorunda. Aksi halde, amcası ya da babam gibi onu alt etmeye çalışan insanlar var."

"Peki şimdiki karısının bütün bunlardan haberi yok mu?" Pek bir şey fark etmiyordu herhalde.

"Çar, Amanda öldükten hemen sonra bütün bunlar için harekete geçti. Papazlarımızdan birini Afrika'ya gönderdi. Papaz uzun aramalardan sonra Musa'nın kemikleriyle San Diego'ya döndü. Üstlerimiz papazlarımız, hatta *grigori*'lerimizin sandığa refakat etmesinin çok dikkat çekeceğini düşündü. Böylece, bütün yol boyunca silahşorlar kiralandı. İzleri karıştırmak için ekipler sürekli değiştirildi. Kemiklerin gitmesi gereken yere güvenle ulaşması için Demir El'in kiralandığını düşünmüştüm. Ama belki de öyle olmadı. Varlıkları benim için bir sır."

"Demek ki Şanslı Ekip sandığı son etapta teslim aldı."

O sandıkta olması muhtemel birçok şeyi kafamdan geçirmiştim ama insan kalıntılarını asla.

"Evet. Tren kazasına kadar. Şimdi inanıyorum ki kaza, Kuzu Cemiyeti'nin işi. Tren enkazından faydalanıp ekip liderinizi öldürdüler ve daha önce diğer ekiplerden de çalmaya çalıştıkları sandığı çaldılar. Nasıl öğrendiler bilmiyorum. Aklımın almayacağı yerlerde onlarla bir düşünen sempatizanları var."

Buna kolaylıkla inanabilirdim. Bir ülke olarak Birleşik Devletler'i parçalayan kötü şeylere, Amerika'da olan bütün kötü şeylere bir neden arayan bir sürü insan vardı. Siyah insanları suçlamak bu büyük soruya verilecek en kolay cevaptı.

Tepe kenarına sıralanmış cesetleri düşünerek "Sandığı almak için bir sürü insanı öldürdüler," dedim. İki cenaze evi. Jake'in o hali.

"Belki tahmin ettiğinden de fazla."

"Peki sandıkla ne yapacaklar?"

"Eğer biz bir an önce kemikleri bulmazsak onları yok edeceklerinden korkuyorum."

"Şimdiden kaç gün oldu." Eğer cemiyetin bir üyesi olsaydım kemikleri barutlayıp oracıkta ateşe verirdim.

Gerçek bir başarı şansı yoksa bu işe başlamak istemiyordum. Hiçbir şey uğruna ölüm riskine girmenin bir anlamı yoktu.

"O halde hızlı hareket etmeliyiz," dedi Eli. Çok kararlıydı.

"Nereye hareket edeceğimizi bilsem hızlı hareket edebilirdim." Hiçbir fikrim yoktu.

Ama bir mucize gerçekleşti. Kapı çalındı ve silahımı çektim. Ben bir kenarda dururken Eli büyüsünü hazırlayıp cevap verdi. Kapıda, kolları katlanmış çarşaflarla dolu James Edward duruyordu. Bir köşeden diğerine bakıp bir şey söylememizi beklemeden içeri girdi. "Kapıyı kapatın efendim," dedi. Çarşaf yığınını yere koydu.

Eli kapıyı kapattı ve ben silahımı indirdim.

"Beni dinleyin," dedi James Edward. "Juanita Poe, sandığı çalıştığı evde, Bergen yolu üzerindeki Ballard'larda görmüş. Genç

Bay Ballard sandığı enkazdan iki gün sonra eve getirmiş ve çatı katına saklamış. Juanita gitmelerini beklemiş ve çatıya çıkmış. Tarifine bakılırsa aradığınız şey o."

"Buluşmayla ilgili notu buraya sen mi bıraktın?" dedim.

"Evet. Ama onu bana veren kişinin güvendiğim biri olmadığını söylemek isterim. Elijah parayı siyah insanlara olan bağlılığından daha çok sever. Onu teslim ettiğime emin olmak için sürekli beni kolluyordu. Teslim etmeseydim haberi olurdu. Burada çalışan bir arkadaşı var."

"Yani buluşmaya kimler gelecek bilmiyorsun."

"Etrafa sordum. Arkadaşlarımdan biri bir şey biliyor mu diye. Onların alakası yok, buna eminim."

Bu iyi haber değildi.

"Sally karmaşık bir yer," dedim. Burada karşılaştığım herkes diğer insanlar gibiydi. Kimisi iyi, kimisi kötü, sıradan insanlar. Ama her şeyin altında yatan bir sır vardı, hepimizin hesaba katması gereken bir sır.

"Evet hanımefendi," dedi James Edward. Bana Lizbeth olarak hitap etmesini söylemedim çünkü istese de bunu yapamazdı.

James Edward bir dakika içinde ayrıldı çünkü yokluğu fark edilebilirdi. Zamanını düşünerek seçmişti. Kucak dolusu katlanmış çarşafları koridorun sonundaki büyük çarşaf dolabına götürmeden önce Eli'dan, kimsenin gözetlemediğine emin olmak için koridora bakmasını söyledi. Ardından mutfak bölgesine çıktığını düşündüğüm arka merdivenlerden aşağıya indi.

"Kahretsin!" dedim.

"Bu her şeyi özetliyor." Eli kendini yatağa attı. Ellerini kafasının arkasında birleştirdi. "Ballard'ların evinin nerede olduğunu sormalıydık."

"Telefon defteri," dedim yatağın yanındaki masanın küçük çekmecesine bakarak. Sadece birkaç sayfa uzunluğundaydı. Ballard kamu binaları ve işletmeler için yaygın bir isim olmasına rağmen sadece iki bireyin özel olarak adı geçiyordu: Bir baba ve bir oğul,

aynı telefon numarası. Haritadan gördüğüm kadarıyla, eğer Bergen yoluna sapmasaydık doğrudan mekânın önünden geçecektik.

Bu insanlara şöyle bir uğramamızın imkânı yoktu. Yabancıydık ve Eli'ın ne olduğu apaçıktı. İnandırıcılığı olan tek bir hikâye aklıma gelmiyordu. Konuşarak bir şekilde evin içine girebilsek bile, çatıda ne olduğunu sormamızı sağlayacak tek bir nedenimiz yoktu.

"Sana Ballard ailesinden bahsedeceğim," dedi Eli.

Gönüllü olarak bilgi vermesine bayılıyordum. "İsmi buradaki birçok binanın üzerinde gördüm," dedim muhabbet tekerini yağlamak için. "Gazetelerde onlar hakkında bir şeyler okuduğuma eminim. Ama uzun zaman oldu."

"Ballard ailesi bu bölgede muazzam miktarda toprağa ve birkaç tane de işyerine sahip," dedi Eli. "Ayrıca Küba'da bir de şeker kamışı çiftlikleri var. New Orleans'daki bir ihracat şirketinin bir kısmını kontrol ediyorlar ama merkezleri burası. Çar Nicholas Küba'daki bir davette ailenin bir önceki başıyla tanıştığında zenginliklerinden ötürü bayağı etkilenmişti."

"Yani Amanda Ballard ile Alexei arasındaki bir düğün onun için uygundu," dedim.

"Evet, öyleydi," Eli suratını asmıştı. "Eğer Çar Nicholas iyi durumda olsaydı ve yeni hükümranlığı için finansal destek bulmak endişesi taşımıyor olsaydı, Samuel Ballard bunu teklif ettiğinde kabul etmezdi."

"Neden baştan böyle bir şey düşündüğünü bile anlamıyorum. Kraliyet ailesi başka bir kraliyet ailesiyle evlenir, en azından ben hep böyle duydum." Üzerine öyle ya da böyle çok fazla kafa yorduğumdan değil.

"Unutma, bu olay yıllar önce yaşandı. Kıtaya yeni gelmiştik ve her yerden bağlantılar kurmaya çalışıyorduk."

Bir sürü parası olan bağlantılar. Ama bunu özellikle belirtmeme gerek yoktu. Rus kraliyet ailesi taşıyabildikleri ne varsa alıp kurtarma botlarına koşmuşlardı. Ama mücevherler ve gümüşler sonsuza kadar dayanmazdı. Hele ki iltica arayışında

bir ülkeden diğerine yelken açtıkları uzun, kasvetli dönemden sonra. Nicholas, San Simeon'a davet edildiğinde ve sonrasında, Amerikan sistemi çöktüğü zaman, kendisinden yeni bir hükümet kurması istendiğinde alelacele birçok evlilik yapılmıştı. Texoma gazetelerinin söylediğine göre bütün grandüşesler az ya da çok paraya satıldılar. Alexei en büyük ödül olduğundan sona saklanmıştı. "Peki o zaman," dedim. "Ne oldu?"

Dudağımı büktüm. Bu rezaletti.

"Alexei, Amanda Ballard ile evlenmeyi kabul etti. Bildiğin gibi, her zaman hastalıklı bir hali vardı ve herkes endişeyle onun bir oğul sahibi olmasını bekliyordu."

"Anlıyorum," dedim devam etmesini bekleyerek.

"Birbirlerine âşık olmaları gerçekten çok güzel bir şeydi. Kimsenin tahmin edemeyeceği kadar çok ortak noktaları vardı."

"Ne?"

"Her ikisi de kötü bir çocukluk geçirmiş. Alexei Bolşevikler tarafından esir alınmış ve her gününü infaz korkusunun gölgesinde geçirmiş. Ailesinin hor görüldüğünü, onlara kötü davranıldığını görmüş ve hastalığı yüzünden çok acı çekmiş. Ölüm döşeğinde olmadıkça onu Rasputin'den ayrı tutmuşlar."

Kan hastalığı olan Alexei, mezhebin kurucusu olan aşırı dindar, Rasputin adlı bir *grigori* tarafından hayatta tutulmuştu.

"Ve Amanda'nın zavallı bakıcısıyla olan hikâyesi."

"Evet," dedi Eli sitemli bir şekilde. Utandım. "Amanda ona yetiştirilişini, neredeyse hayatının her günü tanık olduğu zalimliği anlattı."

"Anladım." Ona Amanda'nın özgür olana kadar herhangi bir itirazda bulunmamış gibi göründüğünü ve bu dünyadan ayrılacağı tarihe kadar kocasından bir değişiklik yapmasını istemediğini söylemeyecektim. Sonuçlarına katlanmak zorunda olmayacağı zamana kadar.

"Aile konağında büyüdü değil mi? Buradakinde? Çatı katında sandığın olduğu evde?"

"Evet," dedi Eli çok ağır bir şekilde. "Bir keresinde botlarını sürüdüğü için bir çocuğu merdivenlerden aşağı atan şiddet yanlısı erkek kardeşi Holden ile birlikte."

Tamam. Amanda bazı kötü zamanlar geçirmişti. "Tahminimce Ballard'ların evi oldukça büyük. Ballard ailesinden ölesiye korkan hizmetkârlarla dolu."

"Evet," dedi tekrar. "Amanda öyle söylemişti. İçlerinde ailenin iyiliğini istemeyenler tabii ki var. Ama bir kısmı, ailenin gözde olan hizmetkârları, aile nasıl bir harekette bulunursa bulunsun onları destekleyecektir."

Öfkesine yenik düştüğü için başını belaya sokan siyahi kadına yardım eden Fielder'ları düşündüm.

"Bu arada," dedim. "Nasıl oldu da Çariçe'den ilk ismiyle bahsettin? Bu pek Rus kraliyet ailesine uygun bir şey gibi gelmedi bana."

Eli kızardı. "Yakın arkadaştık. Çar'ın durumu kötüye giderken birçok gece beraber oturduk. Bir keresinde merdivenlerden düştü. Çok, çok hastaydı. Başında beklerken konuştuk."

Kapı çalındı ve ikimiz de ayağa kalktık. Herkes bir anda kapımıza gelmeye başlamıştı.

Silahım elimdeydi ve kapının yanına geçip "Kim o?" dedim.

Çok kısık bir ses, "Felix," dedi.

Eli başıyla onayladı ve kapıyı açtım. Ziyaretçimiz gerçekten de Felix'ti. Uzun saçlarını kafasının arkasında topuz yapmıştı. Çünkü daha önce yeteri kadar dikkat çekmiyordu. Elimdeki silaha hızlıca bakıp dikkatini Eli'a çevirdi.

"Ballard'ların yerinde bir şey oldu," dedi Felix. "Ama ne bilmiyorum."

Beni görmezden gelmişti ama sorun yoktu. Bu önemli bir haberdi ve dinliyordum.

"Dostane bir şekilde kasabada dolaşıyordum," dedi Felix. Felix ile konuşan her bir Sally sakini ona Hoş Konak Otel'de kalan başka bir büyücünün olduğunu söylemişti. Felix buna inana-

mamıştı. Daha önce küçük bir kasabada yaşamadığı açıktı.

Duvarın bir parçasıymış gibi davranmaya devam ederken ve Felix, Eli'a saldırsa, benim de ona biraz zarar verecek bir nedenim olsa ne kadar harika olurdu diye düşünürken, Felix, Eli'a oteldeki personelin kümeler halinde toplanıp heyecanla birbirlerine fısıldadıklarını, ardından toplandıkları hızla her yöne doğru dağıldıklarını söyledi.

Doğal olarak Felix ne söylediklerini bilmek istemişti.

"Uzağı duyma büyüsü yaptım," diye açıkladı Felix. "Bir adamın diğerine, Ballard çiftliğinde birinin öldürüldüğünü söylediğini duydum. Ballard'lar hastaneyi, polisi ya da cenaze evini aramamış."

"Benim yaşadığım yerde biz öyle şeyler yapmayız," dedim odada bulunduğumu hatırlatmak için.

"Peki ne yaparsınız?" diye sordu Eli.

"Mezarlığa gidip bir çukur kazar ve onları içine koyarız. Eğer inançlılarsa papaz gelir."

"Tabut olmadan mı?" Felix dehşet içindeydi.

"Herkesin tabut alacak parası yok," dedim. "Orada çok fazla ağaç yok, burası gibi değil."

Felix dikkatini tekrar Eli'a verdi. "Birimizin araştırması gerek."

"Gizemli buluşmamız bu akşam," diye hatırlattı ona Eli. "Bu yüzden senin yapman gerekecek."

Felix memnun olmuşa benziyordu. "O halde ben yapacağım. Ballard'ların evinin nerede olduğunu bulmam gerekecek ama çok zor olmamalı."

Felix'e en iyisi görünmez olmasını çünkü Ballard'ların evine gitmenin çok tehlikeli bir iş olduğunu söylemek istedim. Ama sonra vazgeçtim. Beni dinlemeyecekti.

Eli ile birbirimize baktık. "Felix, benim de seninle gelebileceğim zamana kadar beklemen akıllıca olur," dedi. "Ballard'lar burayı kendi yöntemleriyle yönetiyorlar. Bizden istedikleri gibi kurtulabilirler."

"Bu köy zorbasıyla başa çıkabilirim," dedi Felix gülümseyerek. Buna kesinlikle inanıyordu.

Hiç düşünmeden sağ elimin başparmağıyla alnıma dokundum. Silahşorlar ölmek üzere olan kişiye güle güle demek için bazen böyle yaparlardı. Eli sessizce bir soru sordu ama ben kafamı salladım. Belki Felix bu işten paçasını sıyırabilirdi.

Kendini gösterme şansının verdiği heyecanla gerçek anlamda parlayan Felix odadan ayrıldı.

"Bu ne demekti?" diye sordu Eli hareketimi tekrar ederek.

"Bu onun öleceğini düşünüyorum demekti."

Eli bana baktı. "Hiçbir şey söylemedin."

Eli'ın neden haksız olduğumu söyleyecek bir sebep aradığını görebiliyordum. Ama söyleyecek bir şey bulamadı. Nefesini boşa harcamasına gerek olmadığını anlıyordu.

Böylelikle Felix ölmeye gitmişti. Travis ve Seeley'in bu akşam bizi korumak için isteksizce verdikleri sözü tutacaklarını umuyorduk. Aksi takdirde, sonumuz Felix gibi olacaktı. Başımıza gelecekleri bile bile.

"Sence bu buluşmayı bize yardım etmeye istekli siyahilerin istemiş olması gerçekten mümkün mü? Sadece herkes önünde konuşmaktan korktukları için?" Eli yatakta eski pozisyonuna dönmüştü. Ellerini kafasının arkasında birleştirmişti.

"Bir ihtimal," dedim gönülsüzce. "Bence yapmamız gereken bir iş ama ben şahsen bir tuzak olduğunu düşünüyorum."

Eli kafasını salladı. "Burası kötü bir yer."

"Birçok kötü yerde bulunduk. Hepsinden sağ çıktık. Gerçi kıl payı ve büyük fedakârlıklarla."

Aklıma bir fikir geldi. "O görünmezlik büyüsünü yapabilir misin? Klementina'nın kaçmam için bana verdiği?" Meksika polisinin güpegündüz, herkesin içinde birçok insanı vurup sonra gitmeme izin vermesine imkân yoktu.

"Teorik olarak biliyorum ama hiç yapmadım," dedi Eli yavaşça. Ardından sırıttı. Eğer kimse bizi görmezse bu geceyi tek parça

halinde atlatmak için çok daha fazla şansımız olacaktı. "Bekle. Ya bu meşru bir buluşmaysa? Ya John Edward'ın insanları oradaysa ve bizi göremezlerse? Karanlıkta onlarla konuştuktan sonra onların bize yardım etmeyi kabul ettiklerini görebilir misin?"

"Bunun gerçek bir buluşma olduğunu görebilir misin? Ve bizi tekrar eski halimize döndürebileceğine emin misin? Hayatımın geri kalanını görünmez olarak geçirmeyi istemiyorum."

Eli bir an düşündükten sonra başıyla onayladı. Saçları yastığa dağılmıştı.

Onu öpmenin iyi bir fikir olduğuna karar verdim. Sonra da *hop!* Yine o çok iyi yaptığımız şeyi yapıyorduk. İçimdeydi ve biz birdik. Birbirimizi daha iyi tanıdıkça, daha önce hiç yapmadığımız şeyleri yapmayı öğrendikçe her seferinde daha fazla heyecan veriyordu.

Eli'dan önce seks hakkındaki görüşüm oldukça belirsizdi. Fazla tecrübem yoktu ve az sayıdaki tecrübem de çok heyecan verici olmamıştı. Eli'a diğer kadınlarla olduğu zamanların ayrıntısını sormamıştım ve asla sormazdım. Ama onun da daha önce bu kadar eğlendiğini sanmıyordum. Müthiş bir şekilde bittiğinde, üzerimdeki terleyen adamı kollarımla sardım ve hissettiğim duyguları kelimelere dökmemek için ona sıkıca sarıldım.

Konuşmak gereksizdi.

Otelden ayrıldığımız her seferde, burada, Dixie'de öldürüleceğimize dair güçlü bir hisse kapılıyordum. En azından buna sahiptik.

Ve bu da paha biçilemezdi.

18. BÖLÜM

Güneş batmaya başlar başlamaz pantolonumu, kısa kollu koyu mavi gömleğimi ve botlarımı giyip silahlarımı kuşandım. Aynaya baktığım zaman bir rahatlama hissettim. Tren kazasından beri ilk kez kendim gibi hissediyordum.

Eli yıpranmış kahverengi pantolonunu, çirkin, uzun kollu, kahverengi yeşil kareli gömleğini ve üstüne de büyücü yeleğini giymişti. Görünmezlik büyüsünün işe yaramama ihtimaline karşı en koyu kıyafetlerimizi giymeye karar vermiştik.

Eli eczaneden sivrisinekleri uzak tutmaya yarayacak bir bileşim getirmişti. İşe yaraması için dua ediyordum. Buradaki sivrisinekler yavru bir tavşanı alıp götürecek kadar büyüktü.

Eli saçlarımı taradı. Lüle lüle olmalarını izlerken gülümsüyordu. İki tokayla onları yüzümün gerisinde tutturdu. Benim işim onunkinden çok daha kısaydı. Çünkü kendini adamış bir *grigori* olduğundan beri saçını hiç kestirmemişti.

Otelin gürültüsünün yemek salonunda yoğunlaştığını duyabiliyorduk.

Hava kararmaya başladığında Eli büyüyü yaptı. Benim silahlarımı kullanmaya istekli olduğum kadar o da büyü yapmaya istekli görünüyordu. Gözlerini kapadı, elini omzuma koydu ve bir şeyler mırıldandı. Ardından yok oldu.

Tam kafamın üzerinden, "Beni görebiliyor musun?" diye fısıldadı.

"Göremiyorum," diye fısıldadım. Klementina üzerimde büyü yaptığında tek başımaydım. Hayatımda görünmez olduğum zamanki kadar yalnız olmamıştım. Ama bir o kadar güvende olmuştum.

"Beni görebiliyor musun?" diye sordum. Sanki iki çocuk oyun oynuyorduk.

"Göremiyorum," dedi Eli kendinden memnun bir şekilde. "Ne kadar dayanacağını bilmiyorum. Mexico'da ne kadar sürmüştü sence?"

"Yaklaşık üç saat. Belki daha fazla. Hadi gidelim." Kapıyı açtım ve kimse gelmediği için -kimsenin kapımızın kendiliğinden açılıp kapandığını görmesini istemediğimizden- çabuk hareket ettik.

Ön tarafın merdivenleri gelişigüzel sohbet eden iki çift tarafından engellenmiş olduğundan John Edward'ın kullandığı arka merdivenlerden indik.

Yanlarından birinin geçtiğini hissedip etraflarına bakan bir aşçıyla garsonu korkuttuk. Dikkatli davranıyorduk ama ayak seslerimizi duymuş olabilirlerdi. Kendilerine bunu nasıl açıklayacaklarını bilmiyordum ve umrumda da değildi. Yeter ki çığlık atmasınlar ya da bizi yakalamaya çalışmasınlar.

Onları geçtikten sonra mutfak kapısının ardına kadar açık olduğunu görüp sevindik. Fark edilebilecek bir gariplikten kurtulmuştuk.

Binadan çıktığımızda rahatlamıştık.

Ağustosböcekleri korkunç bir gürültü yapıyordu ama insan gürültüsü azalmıştı. Sally'nin yaya trafiği hemen hemen bitmişti. Caddelerde çok fazla araba yoktu. Önümüzde uzun bir yürüyüş vardı.

Eli ile fazla konuşmamaya karar vermiştik. Sonuçta hiçliğin içinden gelen sesler korkutucuydu ve şüphe çekerdi. Eski kili-

senin olduğu caddeye çıktığımızda ertesi gün Maddy'yi ziyaret etmem gerektiğini hatırladım. Onu unuttuğumu düşünmesini istemiyordum. Demir El insanlarının ne yaptığını merak ediyordum. Çok küçük bir umut olmasına rağmen Harriet ve Travis'in bizi kollamaya karar vermiş olmalarını umuyordum. Çok heyecanlıydım. Sonunda biraz hareket görebilecek ve belki biraz ilerleme kaydedebilecektik.

Günün erken saatlerinde bu bölgeden geçmiştik. Az ev ve dükkânın olduğu tenha bir bölgeydi. Kilise yıllardır kullanılmamıştı. Bir dev üzerine oturmuş gibi içe göçük bir çatısı olan küçük, ahşap bir yapıydı. Beyaz boyası çoğunlukla sökülmüş ve kapının üstündeki el yazısı tabelasını tutan bir tek çivi kalmıştı.

Arka tarafında ne olduğuna bakamamıştık. Etrafta çok fazla insan vardı. Şimdi görüyorduk ki arsanın arka tarafındaki bahçenin her yeri, tıpkı Rogelio'yu sorguladığımız terk edilmiş evdeki gibi otlarla kaplıydı.

Belimize gelen otların ve sarmaşıkların arasına gömülü mezarlığın kalıntıları içine düşmemizi engelleyecek kadar ışık vardı. Mezar taşlarının çoğu devrilmişti ya da bir şekilde bozulmuştu. Otların ve sarmaşıkların arasına saklanmış olduklarından boynumuzu kırmamak için dikkatlice yürümek zorundaydık. Etraftaki ağaçlar birçok mevsim boyunca çam iğnesi, yaprak ve tohum yağdırmıştı. Adım atmak tehlikeliydi.

Şansımıza ağaçlar hâlâ yeşil ve gürdü çünkü amacımız onlara tırmanmaktı.

Eli ağaca tırmanmak konusunda şaşırtıcı derecede iyiydi. Çabucak ilerleyişini dinledim, yaprakların kımıldamasını görebiliyordum.

"Aşağı uzanıyorum," diye fısıldadı.

Ellerimi oynattım ve en sonunda onunkini bulabildim. Yukarıya hızlı bir çekiş ihtiyacım olan tek şeydi. Kısa bir süre sonra yaşlı bir meşe ağacının dalına tünemiştik. Bir tarafta Eli,

bir tarafta ben. Sağıma yaslandığımda Eli'ın omzunu hissedebiliyordum.

Rahat olduğumuz söylenemezdi ama gayet iyi hissediyordum. Anladığım işi yapmaktan çok mutluydum.

Kemerimdeki silahların tanıdık ağırlığı, pantolonumun rahatlığı... Gerçi bir etekle daha serin hissederdim ama tekrar kendi eşyalarımla olmaktan memnundum. Bunu Eli'a söylemek istesem de boş konuşmanın zamanı değildi. Dinlememiz gerekiyordu.

Altımıza gelmelerinden birkaç dakika önce seslerini duymuştuk. Hava artık tamamen kararmıştı.

Onları beni gördüklerinden daha fazla göremiyordum. İçlerinden biri pipo içiyordu. Beş dakika kadar bir zaman sonra altımıza üç adam daha geldi. Bir tanesi sigara yaktı. Kibritin ışığından hepsinin beyaz olduğunu anlamıştım. Besiliydiler. Doğal olarak üzerlerinde güzel kıyafetler yoktu. Adamlardan biri ayakkabı tamircisinin sahibiydi. Kempton. Sigara içen Norman Moultry'dı. Gülümsedim.

Uzun bir sessizlikten sonra adamlardan biri, "Sence geliyorlar mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Bu Kempton'dı. "Elijah'ın dediğine göre mesajı almışlar. Onları okurken görmüş."

Burada yerin kulağı vardı.

"Şu sihirbaz. O Kutsal Rus İmparatorluğu'ndan." Bu Bay Mercer'di. Hay aksi. John Edward bu kadar dikkatli davranmakla doğru olanı yapmıştı.

"Hepsi öyle." Konuşanı tanımıyordum ama söylediği hiçbir şekilde doğru değildi. Sihirbazlar herhangi bir yerden olabilirdi ama yalnızca Kutsal Rus İmparatorluğu'nun *grigori*'leri tarafından eğitilebilirlerdi. Bu yüzden birçoğu sihrin yasak olduğu İngiltere'den gelmişti.

"Öyle mi? Şu Calhoun'lu için ne diyeceksin?" Konuşanı tanımıyordum.

"O sadece bir deli, hepsi o."

Bu Kempton'dı. Sesi endişeli geliyordu. Sanki Calhoun'larla bir bağı varmış ve onlara bir şey olmasını istemiyormuş gibi.

"Jimmy deli olabilir," dedi Bay Mercer. "Ama bazı şeyleri oldurmasını da bilir. Babası neden onu öldürmedi ya da boğmadı anlamış değilim. Onları uyarsan iyi olur Kempton, yoksa Cemiyetten birileri yakında onlara bir ziyarette bulunabilir."

Eli sesli bir şekilde nefes verdi. Bay Mercer bunu nasıl duydu bilmiyorum ama otel sahibi, sesin Kempton'dan gelip gelmediğini anlamak için ona baktı.

Kısa bir sessizlikten sonra bilmediğimiz bir adam, "Gelmiyorlar," dedi. "Eğer kasabada bir şey arıyorduysalar ve bulamadılarsa tam zamanında burada olacaklar."

"Odalarına geri dönüp kunduzlar gibi birbirlerini becermiyorlarsa," dedi Mercer sanki seks yapıyor olmamız mide bulandırıcıymış gibi.

"Ne diyeyim, o küçük, tatlı bir parça," dedi Kempton. "Botunu tamire getirdiğinde güzel giyinmişti ve biblo gibiydi."

Bu bendim.

Tanımadığım adamlardan biri, "Savarov gibi garip bir adamda ne buluyor anlamıyorum," dedi. "Onu bir köpeğe ya da başka bir şeye dönüştürebilir ve umursamaz bile."

Ağaçta ufak bir titreme hissettim ve Eli'ın sessizce güldüğünü anladım.

Biraz daha sızlanıp homurdandıktan sonra -belki bir on dakika kadar geçmişti- adamlar dağıldı. "İşte, ipi geri koyuyorum," dedi Kempton bilmediğimiz adama.

Mideme bir ağrının saplandığını hissettim. Bizi bağlayacaklar mıydı? Ya da asacaklar mıydı? Kendimizi koruyabileceğimizi bilmiyorlar mıydı?

"Keşke onu kullanmış olsaydık," dedi adam. "O Rus'u bu sopayla bayıltırdım. Hokus pokus yapmaya fırsat bulamazdı. Kızla da biraz eğlenirdim."

"Clyde, beyaz kadınlara tecavüz etmenin lafını bile etmeyeceğiz," dedi Kempton. "Onların bir ruhu, duyguları var. Özellikle de evli olanların."

"Bir kereden bir şey olmaz," dedi adam. Her kelimesi ile En Çok Nefret Edilen Adam ödülümü hak ediyordu. "Ama bakireler, hayır efendim, onlara dokunmayız."

"Katılıyorum," dedi Mercer. "Bu arada küçük kızın nasıl? Çok hasta olduğunu biliyorum."

İşte yine insan olmuşlardı. Küçük Junie'nin (bakire olmalıydı) hastalığını konuşuyorlardı. Sanki canavar değilmişler de gerçek insanlarmış gibi.

Çaresiz bir şekilde onların elinde olmak cehennem olmalıydı. Junie'nin böyle bir babayla hiç şansı yoktu. Kendi nefretini çocuğuna bulaştıracaktı. İyi bir şey yaptığını düşünecekti. Belki Junie'ye takması için kendi broşunu verecekti.

Onların tamamını öldürebilecek fırsatı bulabilecek miydim, merak ediyordum. Dünya daha iyi bir yer olurdu.

Son adam da buluşma yerinden ayrıldıktan sonra emin olmak için on dakika daha bekledik. Ağaçtan sessizce inmemiz iyi olmuştu, çünkü yeteri kadar beklememiştik. Küçük mezarlığın otlara boğulmuş yabanlığından çıktığımızda Moultry'ı arabasının yanında durmuş sigara içerken ve çalıların arasında işeyen arkadaşının işini bitirmesini beklerken bulduk.

Yakınımızda sokak lambası olmamasına rağmen olduğumuz yerde kaldık. Eli'ın büyüsünün etkisi geçse bile adamın bizi görebileceğini sanmıyordum ama içimdeki her bir hücre bana olduğum yerde kalmamı söylüyordu.

"Hadi Dill, hâlâ bitirmedin mi? diye sordu Moultry. Sesini yüzüyle birleştirdim. Bu Eli'ın beni köpeğe dönüştürebileceğini söyleyen adamdı.

"Mesanemle ilgili bir sorunum var," dedi öteki adam omzunun üzerinden. İlk cenaze evindeki adamlardan biriydi. "Doktor Fielder'a gitmem gerekiyor."

Arabaya binip uzaklaşmaları en az üç dakika sürmüştü. Doktor ziyaretini geciktirmemesi iyi olacaktı.

Açıktaydık. Üç dakika bir saat gibi gelmişti. Sokaktan aşağıya yeteri kadar ilerledikleri saniye derin bir nefes aldım.

"Bu adamlar zehir," dedim. "Hepsini vurabilirdim."

"Hemen bir yargıya varmamalısın."

Eli'ı göremesem de sesinden onun da benim gibi hissettiğini ama bu hissin yanlış olduğunu düşündüğünü anlamıştım.

"Eli, her gün bir yargıya varıyoruz. Her gün bu adam kötü ya da bu adam iyi diyoruz." Hissettiğim şeyleri söylemek benim için bir mücadeleydi. Alışık olmadığım bir şeydi.

"Arada fark var. Bizi öldürmeye çalışan, söz verdiğimiz amaca ulaşmamızı engelleyen insanlarla kavga etmeliyiz."

Bu aşağı yukarı benim yaptığım işi açıklıyordu ve başımla onayladım. Elbette o bunu bilmiyordu. "Evet," dedim ancak bunu söylerken acele etmedim çünkü alışık olduğumdan daha derin sulardaydık.

"Ama bu kalabalığın arasından insanları çekip almaktan ve o insanların yaşamaya değer olup olmadığına karar vermekten farklı," dedi Eli.

"Neden farklıymış?" Eli hemen cevap vermeyince devam ettim. "İnsanlar bana ateş ettiği için ölmeleri gerektiğine karar vermem ile kendilerinden başkasını insan olarak görmeyenlerin ölmesine karar vermem arasında ne fark var?"

"Senin kadar iyi olduğunu düşünmediğin kimse yok mu?"

"Bu çok yüksek bir ölçüt değil, çoğu insan böyle derdi."

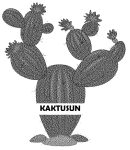
"Sen ne düşünüyorsun?"

İnsanlar hakkında karar verme hakkımı hiç sorgulamamıştım. "Eğer zengin ya da fakirden bahsediyorsan, ben de herkes kadar iyiyim," dedim. "Farklılıkları görüyorum ama bunların beni daha iyi ya da daha kötü yaptığını sanmıyorum. Eğer ahlâktan bahsediyorsan, doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapmaya çalışırım. Başka türlü nasıl davranılır bilmiyorum. Ve bence te-

cavüzcüler ve diğer insanları ezmeye çalışanlar ölmeli." Eli'ın ne demek istediğimi anladığını umdum, çünkü elime yüzüme bulaştırmıştım.

Görünmez bir el görünmez omuzlarımı buldu. Yürüyüşün geri kalanında sessizdik.

19. BÖLÜM

Otele girmek oradan çıkmak kadar zor değildi çünkü artık etrafta daha az insan vardı. Mutfak personeli çıkmıştı ama otelde hâlâ başka çalışanlar vardı. Misafirler aşağı katın ortak alanlarında oturuyorlardı. Mercer'lerin otelin arkasında bir daireleri vardı. Kapısı tam merdivenlerin başladığı yerdeydi. Kapının üstünde ÖZEL yazılı bir tabela asılıydı. Tam oradan geçerken kapı açıldı ve Eli'ın omzuna çarptı. En azından benim tahminim böyleydi. Çünkü bir tökezleme sesi geldi ve karşı duvara dayalı sandalyenin sürüklenirken bacaklarının çıkardığı sesi duydum.

Nellie Mercer elleri ağzında, donmuş bir şekilde antrede duruyordu. Gözleri fal taşı gibi açıktı. Bir at olsa dörtnala uzaklaşacak bir hali vardı. Onun yerine tekrar dairesine girdi ve kapıyı kapattı. Eli doğruldu ve yanıma geldi. Elbette konuşamazdık ama kesinlikle birkaç kelime etmek isterdim. Gülmek istedim, aynı zamanda kadın için biraz üzülmüştüm. Biraz.

Ana merdivenlerin başında bir misafirin inmesini beklemek zorunda kaldık, ardından bir hizmetçinin. En sonunda merdivenler boşaldığında üst salonda birinin olduğunu görebiliyorduk. İçimi çektim. Ayak değiştirerek yedi ya da sekiz dakika bekledikten sonra yol açıldı, olabildiğince hızlı ve sessiz bir şekilde merdivenleri çıktık. Oda kapısının önünde bekledik, etrafa ba-

kındık, ardından Eli kilidi açtı ve içeri süzüldük. Kapıyı kapatıp arkamızdan kilitlemek bizi çok mutlu etmişti.

Eli, "Banyo," dedi. Bir dakika sonra işediğini duyabiliyordum. Artık yalnız olduğumuz için birbirimizi görebilmek güzel olurdu. Eli'a hakkını vermem gerekiyordu. Büyü çok uzun sürüyordu.

Onca ter döktükten ve otların arasında debelendikten sonra duş almak istiyordum. Saçımda neler vardı kim bilir. Kıyafetlerimi henüz çıkarmıştım ki ellerimi görebildiğimi fark ettim. Ardından tüm vücudum görünür oldu. Eli da kıyafetlerini çıkarıyordu. Dönüp bana baktı ve "Harika," dedi.

Sonra kaldığımız yerden devam ettik.

Yaklaşık bir saat sonra duşumu Eli ile birlikte aldım.

Ertesi sabah erkenden kahvaltıya indik. Eli yeleğini giymişti. Çamaşırlarımız teslim edilmişti. Ben yine beyaz bluzumu ve mavi eteğimi giymiştim. Alıştığımdan herhalde, onların neredeyse farkına bile varmamıştım. Silahlarımı özlüyordum gerçi.

Yan masadaki misafirin, "Tatlım, Western Union ofisinde konuştuğumuz sarışın kadını hatırlıyor musun?" dediğini duydum.

"Çok güzel olduğunu düşündüğün kadın," diye cevap verdi karısı kinayeli bir şekilde.

"Ama hayatım... O güzeldi ama sen benim karımsın," dedi ve karısını güldürmeyi başardı.

Onlara bakmak için kafamı çevirdiğimde iyi giyimli, mavi gözlü, kumral, genç bir adam gördüm. Karısı da aynı onun gibiydi. Eli'a baktım. Duyduğunu belirtmek için kafasını salladı.

"Ne olmuş sarışın kadına?" dedi karısı.

"Annemden haber alıp almadığını öğrenmek için dün akşam Melvin'lerin oteline uğradım. Bana o ve erkek arkadaşının kayıplara karıştığını söyledi. Eşyaları hâlâ odasındaymış ama dört saattir odaya gelen kimse olmamış."

Travis Seeley ve Harriet Ritter'ı sevdiğim söylenemezdi ama kabul etmeliyim ki bu beni endişelendirmişti. Ayrıca hakkımız-

da çok şey biliyorlardı ve eğer ikna yeteneği yüksek birinin eline düştülerse bu bilgi herkesin malumu olabilirdi.

Yemek salonundan çıktığımızda Dr. Fielder'ın lobide bizi beklediğini gördük. Şapkası elindeydi ve huzursuz görünüyordu.

"Sizi yeniden görmek güzel," dedi Eli sakin ve samimi bir şekilde.

Doktor sakin görünmek için çaba harcıyordu. "Sabahınızı böldüğüm için özür dilerim ama bir dakikanız var mı?"

"Elbette var," dedim. "Yürüyüşe çıkmak üzereydik, harika bir sabah. Bizimle gelin."

Yalan söylemiyordum. Serin ve güzel bir sabahtı. Etek giymek için bile güzeldi çünkü serin havayı eteğimin altında hissediyordum. Adliyenin karşısındaki parka ulaşana kadar kaldırımdan yürüdük. Karşılıklı iki bank seçip doktorun karşısına oturduk.

"Ballard'ların evinde bir şeyler oluyor," dedi Jerry Fielder.

"Duyduk," dedi Eli. "Ama ne olduğunu bilmiyoruz."

"Mutfağıma gelen kızı hatırlıyor musunuz?" İsmini söylemeden önce etrafına bakındı. "Willa May?"

"Evet," dedik.

"Evi henüz görmediniz ama arkasında birkaç tane kulübe var. Eskiden kölelerin yerleriydi. İç savaştan sonra Ballard'lar bu yerleri düzeltti ve onlar için çalışan birçok insan orada yaşıyor."

Bir şey söylemeden anlatmasını bekledim.

"Willa May halası Juanita Poe ile kuzenine gitmenin bir yolunu bulana kadar bunlardan birinde kalmaya karar verdi."

Juanita Poe, Ballard'ların çatısına bir sandığın taşındığını gören kadındı.

"Willa May, Ballard'ların bir sürü siyahi yüz arasında bir tanesini daha fark etmeyeceklerini söyledi. Sanırım haklıydı. Bugün eve girmiş ve beni Ballard'ların mutfak telefonundan aradı. Çok cesurca ya da aptalca bir hareket. Ballard'ların evinde insanların öldüğünü söyledi. Beyazların."

İlk düşüncem son gördüğümüzde oraya girmeyi düşünen Felix oldu. İkinci düşüncem Harriet ve Travis.

"Bizi ele geçiremediklerinden başkalarında karar kıldılar," dedim isim vermeden Eli'a ne demek istediğimi anlatmaya çalışarak.

"İkinizin olmadığına emin olmak istedim ve şimdi öyle olmadığını gördüğüm için daha iyi hissediyorum," dedi Jerry Fielder. "Ayrıca bilmek isterseniz diye düşündüm." Tereddüt etti. Bizimle mi gelmek istiyordu merak ettim.

Onun yerine, "Size bir harita çizeceğim. Oraya gitmek isterseniz diye," dedi. Çantasından bir parça kâğıt çıkarıp hızlıca Ballard'ların evine giden bir rota çizdi. Ardından ofisine gitmek için ayrıldı.

"Travis ve Harriet'ı kontrol etmemiz gerek," dedim. "Belki dönmüşlerdir."

Eli itiraz etmedi. "Nerede kalıyorlar?"

Kaldıkları yer hâlâ aklımdaydı. "The Livingstone," dedim.

Birkaç dakika sonra Livingston'ın lobisindeydik. İçerisi serindi ve karanlıktı.Tavandaki pervaneler yavaşça dönüyordu. Resepsiyondaki kız, Eli'ın ne olduğunu anladıktan sonra bile hâlâ gülümsüyordu. "Yardımcı olabilir miyim?" dedi. Sarı beyaz saçları örülmüş ve göz alıcı bir biçimde küçük bir taç şekli verilmişti. Kendime çekidüzen verip işe odaklandım. İsmi Bayan Girtley'di.

"Hanımefendi, bazı arkadaşlarımız dönmüş olmaları gerektiği halde henüz dönmemiş," dedim. Sakin ve sorumlu. "Travis Seeley ve Harriet Ritter. Kocam ve ben merak içindeyiz. Acaba sizin de refakatinizle odalarına bakmamız mümkün mü? Nerede olduklarına dair bir ipucu bulabilmek için."

Bayan Girtley dudaklarını büzüp bir süre düşündükten sonra, "Benim refakatimle," deyip onayladı. "Eğer Bay Seeley ve Bayan Ritter bu kadar düzenli insanlar olmasalardı endişe etmezdim. Ama odalarını bugün boşaltmaları gerekiyordu. Dün bana bu-

gün ayrılacaklarını söylemişlerdi. Ortadan kaybolmak onların yapacağı bir iş değil, hele ki eşyalarını almadan."

"Çok teşekkür ederiz," dedi Eli olabildiğince Dixie'li biri gibi konuşmaya çalışarak.

Zemin katın koridoru boyunca Bayan Girtley'i izledik. Bayan Girtley ilk olarak Travis'in odasını açtı. Odada her şey yerindeydi. Valizi kapalıydı. Kıyafetleri hâlâ dolapta asılıydı, tıraş aletleri ve diş fırçası banyodaydı.

"Valizini açacağım," dedi Eli, Bayan Girtley'e.

"Eminim kilitlidir."

Ama Eli'dan aldığım bir işaretle Bayan Girtley'e ne kadar zamandır otelde çalıştığı ve bunun gibi aklıma gelen başka sorular sormaya başladım. Eli birkaç el hareketi yaptı. Kilitlerine bastığı anda valiz açıldı.

"Aman Tanrım, kilitlemeden bırakmış," dedi Bayan Girtley.

Kıyafetlerinin üzerinde duran silahlarını gördüğümde Travis'in başına bir şey geldiğini anlamıştım. Eli'ın ani durgunluğu onun da aynı sonuca vardığını gösteriyordu.

Harriet'ın odası da aynı durumdaydı. Onun da silahları valizindeydi ve kilitli valizini Eli'ın açması gerekti. Ayrıca Harriet'ın mücevherleri de valizindeydi. Çok gösterişli olmasa da sahte de değildiler. Görebildiğim kadarıyla gerçek altındılar.

"Şerifi aramalıyım," dedi Bayan Girtley. Kafasını sallıyordu. "Demir El için çalıştıklarından başlarının çaresine bakabileceklerini düşünürsünüz, Bayan Ritter'ın bile. Ama silahlarınızı ve mücevherlerinizi arkada bırakmazsınız."

Herhangi bir şekilde ayak sürümemiz gerçekten şüpheli görünürdü. "Öyle yapmalısınız," dedim. "Bu gerçek bir muamma."

Ve öyleydi de. Ancak ben Bayan Girtley'in dikkatini dağıtmak için onunla konuşmaya, ona ne kadar endişeli olduğumu söylemeye devam ettim. Bu esnada Eli da, tıpkı Travis'in odasında yaptığı gibi Harriet'ın fırçasından saç teli alıyordu. Onunla ne yapacağını bilmiyordum ama neye ihtiyacı olduğunu biliyordu.

"Ben gidip şerifi arayacağım," dedi Bayan Girtley ani bir kararla. "Kapıyı arkanızdan kilitleyin lütfen." Anahtarı ondan aldım ve görüş alanından çıkar çıkmaz Harriet'ın silahlarını aldım. Dolu olup olmadıklarını kontrol ettim -doluydular- ve birini çantama tıktım, ancak içine sığdı. Bir diğerini de pantolonunun arkasına tıkması için Eli'a uzattım. Şu an silahlı olmak istiyordum. Bıçaktan daha iyi bir şey olmaksızın otele geri yürümek istemiyordum.

Eli bu konuda bir yorum yapmadı. İşimi yapacağıma güveniyor diye düşündüm. Valizi etraflıca aradı (hiçbir şey) ve kendi sihirli yöntemiyle tekrar kilitledi. Bize ipucu verebilecek kâğıt ya da herhangi bir şey için odaya son bir kez bakarak oradan ayrıldık. Hiçbir şey yoktu.

Bayan Girtley'e anahtarı teslim edip aynı konuşmayı birkaç kez tekrarladıktan sonra (bazı insanlar bir şeyi bir kere söylemenin yeterli olmadığını düşünüyorlardı) Eli, "Sakin bir yer," dedi.

Otelin arkasına doğru giden taş döşeli patikayı işaret ettim. Travis'in camından dışarı baktığımda günün bu zamanında boş olan bir avlu görmüştüm.

Gölgede kalan küçük bir alan vardı. Oraya doğru ilerledik. Bu küçük gölgeliğe üç tane tahta sandalye sıkıştırılmıştı. Birbirimize yakın oturmamız gerekti. Eli saç tellerini çıkardı ve "Tut bunları," dedi.

Avuç içimi parmaklarımı hafifçe bükerek yukarıya kaldırdım. Sarı saçı sağ avcuma ve koyu saçı sol avcuma koydu. Ardından fısıldamaya başladı.

Avuç içlerim gıdıklanmaya başladı. Eli'ın odaklanmış, ciddi suratına baktığımda ve gücünü hissettiğimde onu tanıdığıma gurur duydum.

Büyünün sonunda ayağa kalktı ve "Gel," dedi.

Hemen ayağa kalktım. Dikkatlice Harriet'ın saç telini sağ etek cebime ve Travis'in saç telini de sol cebime yerleştirdim. Yürümeye başladık. Silahlardan biriyle ağırlaşmış olan çantam belime çarpıyordu.

"Onları böyle izleyebildiğine göre bu yaşıyor oldukları anlamına mı geliyor?"

"Hayır," dedi Eli.

Eli sadece kendisinin görebildiği patika dışında başka bir şey görmüyormuş gibi davranıyordu. Onu yönlendirmem gerekiyordu. Kolunu tuttum ve onu kontrol etmek için baskı uyguladım. Onu bir arabanın önüne atlamaması ya da birine çarpmaması için korumak dışında bir şey yapamıyordum. Tazının bir kokuyu takip etmesi gibi değildi. Neyi takip ettiğini bilmiyordum ama kesinlikle o yöne gitmeye kuruluydu.

Eli sokağın karşısına geçmek için o ânı seçti. Kaldırımdan inip bir arabanın önüne çıkacağı sırada onu tuttum. Büyük bir koyunu gütmek gibi bir şeydi.

Dışarıda fazla insan olmamasından dolayı çok memnundum.

"Eli," dedim. "Beni dinle."

Yürümeyi bıraktı. Bu da bir şeydi. "Arabaya gidiyorum. Seni gelip buradan alacağım. Ben dönene kadar burada bekleyebilir misin?"

Eli bana baktıktan sonra kafasını salladı. Kendisini takibe vermişti. Dikkatini dağıtamazdı. Sıcaklık hızla yükseliyordu ve terlemeye başlamıştı.

Otele koşup odamdan silah kemerimi almam ve arabaya binip dönmem on beş dakikamı aldı. Bütün bu süre boyunca döndüğümde Eli'ı orada bulamamaktan çok korkmuştum ama oradaydı. Etrafından yürüyen insanlar ağızları açık bir şekilde ona bakıyorlardı, çünkü Eli hiç kıpırdamadan duruyordu.

Arabadan atlayıp kapıyı açmak için etrafından dolaşmak zorunda kaldım. Pantolonun arkasından Harriet'ın silahını aldıktan sonra Eli arabaya bindi. İleriyi işaret etti ve o tarafa doğru yola çıktık. Yavaş kullanıyordum, çünkü yön değişikliğini kaçırmak istemiyordum. Yanlış yola saparsam büyü bozulabilirdi.

Şehir merkezini geride bıraktık ve bolluk içindeki insanların yaşadığı şirin sokaklardan geçtik. Kısa süren bu geçişimiz ardın-

dan taş döşeli yol, yerini çakıl taşlı yola bıraktı. Buralarda yaşayan insanlar o kadar da şanslı değildi. Bahçeleri darmadağınıktı, arabaları paslanmış ve eskiydi. Çocuklar solmuş, kullanılmış kıyafetler giyiyordu. Ve bazen de taş atıyorlardı.

Sonra çamurun içinde sürmeye başladık. En fakirlerin yaşadığı kulübelerin ve gecekonduların olduğu yerdeydik. Görebildiğim kadarıyla bu mahalledeki herkes siyahtı. Eminim beyaz halkın arasında da fakir olanları vardı ama bu en çaresiz seviyede bile iki ırk karışmıyordu.

Texoma'da olsaydık burası yaşadığım yer olurdu. Evler birbirine bir nevi bitişikti. Çoğu, zaman ve kötü havanın aşındırdığı ahşaptan yapılmıştı. Birkaçının duvarı ya da tenekeden çatısı vardı. Bazılarında bir bahçe ve tavuklar, bazılarının bahçesinde bir iki inek, bazısında bir katır vardı. Hepsinde bir sebze bahçesi mevcuttu. Tüm yaştan çocuklar dışarıda oynuyordu. Şanslı olan bazılarının lastikten salıncağı, beyzbol topu ya da atlamak için ipi vardı.

Yanlarından yavaşça geçerken bütün eğlence durdu. Çocuklar, Segundo Mexia'daki çocukların yapacağı gibi peşimizden gelip sorular sormadılar, gruplar halinde sessizce durdular.

Bu çocuklar bölgelerine beyazların gelmesinin iyi bir şey olmadığını biliyorlardı.

Sessizliğini koruyan Eli ile çok yavaşça sürmeye devam ettik. Pencerelerimiz olası bir esintiyi kabul etmek için açıktı. Ter sırtımdan ve göğüslerimin altından akıyordu. Bu eteği bugünden sonra yaksam da olurdu. İç eteğimi, çoraplarımı ve sütyenimi söylemiyorum bile.

Gözün alabildiği yere kadar uzanan açık alanlara gelene kadar kaplumbağa hızımızı koruduk. Düz araziyi bozan tek şey tek tük küçük tepeler ve nehir kıyısı boyunca sıralanmış ağaç dizileriydi. Ağaçlarla çevrilmiş çiftliklerin arasında büyük mesafeler vardı ve yolun gerisine kurulmuşlardı. Bazıları gerçekten büyük ve gösterişli, bazıları harabe, bazılarıysa ikisinin arasındaydı.

Bir adam geçti yanımızdan. Ata biniyordu. Bize yan yan bakıp atını hızlandırırken yüzünde bir panik havası vardı. Garip. Bu yol üzerinde gördüğümüz tek insandı ve bizimle aynı yöne doğru gidiyordu.

Sadece yoldan aşağıya doğru giden tarım makinelerini geçmiştik ve uzakta, tarlaların yanında tahta kulübeler görmüştüm. Sonradan öğrendim ki bu kulübeler elle toplanan pamuğun tutulduğu yerdi. Sonra bir kamyona yüklenip Sally'deki çırçır makinesine götürülüyordu. Onun dışında, bu muazzam toprak ata binen adam dışında boştu.

Huzursuzluğum arttı ve bu durumun bana söylediği bir şey vardı.

Uzun bir süredir düzeltilmemiş çamurlu bir yolda hoplaya zıplaya yol alıyorduk. Eli bir süredir işaret vermemişti. Yolculuğumuzun sonuna yaklaştığımızı umuyordum.

Sol tarafımdaki tarlada gözüme titrek bir ışık çarptı ve bakmak için öne eğildim. Bir grup siyahi insan pamukların arasından yürüyordu. Çoğunun elinde bir şey yoktu ve hepsi de kasabaya doğru yönelmişti. Telaş içinde. Yoldan gitmeleri daha kolay olurdu ama belki de daha uzun sürerdi.

Eli sağ ya da sol demek dışında hiç konuşmamıştı. Ama şimdi, "Dur," dedi.

Durmamızı söylediği yerde, sol tarafımızda kalan bir araba yolu vardı. Yol iki katlı, büyük, beyaz bir eve çıkıyordu. Pencerelerin tamamında yeşil panjurlar vardı. Ön taraftaki veranda evin bütün genişliği boyunca uzanıyor ve çatısını sütunlar destekliyordu. Yaklaştıkça, evin arkasında avluya benzeyen büyük bir terasın olduğunu gördüm. Ayrıca paravan olarak dikilmiş sıra halinde ağaçlar ve çalılar vardı.

Onun ötesinde, fakirliği güzel göstermek için etraflarına çiçeklerin dikildiği küçük, beyaz kulübeler vardı. Çok büyük bir sebze bahçesi, aynı büyüklükte bir odun yığını, uzun, alçak bir bina seçiliyordu.

Arabalar ya da tarım makineleri ya da her ikisi için kullanılıyor olabilirdi.

Burası Ballard çiftliği olmalıydı. Benzerini hiç görmemiştim.

En garibi ise, ilk bakışta hareket eden hiçbir şey yoktu. Ceviz ağaçlarının yapraklarını kımıldatan bir esinti, verandada sallanan yaşlı bir adam, çimlerin üzerinden uçan bir kuş yoktu.

Eli kendine gelmeye başlamıştı ama bunun kolay olmadığını görebiliyordum. Ona biraz zaman vermek için konuşmaya başladım. "Gizlenmemizin imkânı yok," dedim. "Arabadan çıkıp sürünsek bile muhtemelen evdeki birileri şu an izliyordur."

"Oradalar," dedi Eli çok uzaktan.

"Harriet ve Travis o evdeler mi?"

"Gidip onları bulmalıyız," dedi Eli. Kaskatı görünüyordu. Sanki uzun büyü diriliğini almış gibi.

"O halde hadi gidelim," dedim o eve yaklaşmak bile istememe rağmen.

Arabayı eve giden yola doğru çevirirken sanki bir cellada gidiyormuşuz gibi hissediyorum. Uzun zamandır yağmur yağmadığından arabanın lastikleri toz bulutu oluşturuyordu.

Ön tarafa park ettiğimizde evin boş olduğu konusunda yanıldığımı anladım. Ön tarafı süsleyen çalıların yanında siyahi bir adam duruyordu. Bahçe makasıyla çalıları düzeltiyordu. Bizi görmüş ya da duymuş olmalıydı ama orada yokmuşuz gibi davranıyordu.

Arabadan önce ben indim ve doğrudan adamın karşısına dikildim. Sağ elimde Harriet'ın silahlarından biri vardı. Diğeri çantamdaydı. Eğer bir tanesini sergiliyorsam ikincisini de çıkarabilirdim. Çantada bana bir faydası yoktu. Öyle yaptım. Kendi silahlarımı ve tüfeğimi arabanın bagajında saklıyordum.

Bahçıvan yavaş ve gönülsüzce bize doğru döndü. Titrediğini görüyordum.

Silahları bahçıvanın ilgisini çekmek için çekmemiştim ama pekâlâ onları görmüştü. Tıpkı benim bahçe makaslarını gördüğüm gibi.

"Buyurun hanımefendi? Yardımcı olabilir miyim?" dedi.

Uzun, geniş yüzlü, yapılı bir adamdı. Çok koyuydu. Geniş kenarlı bir şapka giyiyordu ve sanırım keldi. Kıyafetleri eskimeye yüz tutmuştu.

"Tanıdığımız bazı insanlar burada ve onlarla konuşmak istiyoruz," dedim. "Harriet Ritter ve Travis Seeley."

"İki ismi de bilmiyorum," dedi.

Bana bir şey yapmamıştı ve onu vurmak istemiyordum ama zorunda kalırsam vururdum. Ona böyle söylersem hafızasını tazeleyebilirim diye düşündüm ve söyledim.

"Neden beni vuracaksınız? Ben size bir şey yapmadım," dedi makul bir şekilde. Gerçi sesi titremişti.

"Bana doğruyu söylemiyorsun," dedim. "Bahsettiğim iki insanı görmek istiyorum. Fazladan bir insan daha vurmak benim için sorun olmaz, bunu bilmeni istiyorum." Bu tam olarak doğru sayılmazdı ama onun öyle düşünmesini istiyordum.

Hiçbir şeyin olmadığı uzunca bir süre geçti. Onu öldürecektim. Ama tam silahımı kaldırmaya yeltendiğim anda tel kapı gıcırdayarak açıldı ve parıldayan koyu tenine hiçbir faydası dokunmayan gri üniformasıyla bir kadın belirdi. Cılız bir kadındı. Korkmuştu. Açık tuttuğu kapıdan sundurmaya çıkan Harriet Ritter'dı.

Harriet'ın kıyafetleri sanki onlarla yatmış gibi buruşmuştu. Yüzü morarmıştı. Doğrudan bana bakıyor olmasına rağmen aklından geçenleri okuyamıyordum.

"Lizbeth," dedi ifadesiz bir şekilde. "Burada ne arıyorsun?"

"Otel sizi bulmamızı istedi. Odayı boşaltıp boşaltmayacağınızı bilmek istiyorlar." Silahımı eteğimin kıvrımlarına saklamıştım. Harriet'a silahlı olduğumu göstermek için silahı biraz dışarı çıkardım. "Eşyanı toplamak için geri dönebilirim. Bana ne yapmak istediğini söyle yeter."

"Buna gerek yok." Evin karanlığından başka bir kadın belirdi. Gri saçlarını arkasında toplamıştı. Yüzü kırışmıştı ve göz altları

torbalıydı. İnci bir kolye ve inci küpeler takmıştı. Soluk kumaştan koyu yeşil elbisesi sarı kelebeklerle süslüydü. Kadın kelebekten başka her şey olabilirdi. Bir akrep ya da çekirge. Elinde eski bir tüfek vardı. Siyahi kadına, "Myra, eve gir ve Bay Holden ile ilgilen," dedi.

Myra eve girdi. Ama kimseyle ilgilenmek için değil. Tel kapının arkasında durdu. Yaşlı kadın fark etmemişe benziyordu.

"Ben Lizbeth Rose," dedim. "Sen kimsin de Harriet adına konuşuyorsun?"

"Ben Mary Ellen Ballard," dedi yaşlı kadın. Bu ismi duyunca korkudan kalbimin durmasını bekliyor gibiydi.

Kulağıma belli belirsiz, hayra alamet olmayan bir uğultu geliyordu. Evin içinde bir şeyler oluyordu ve iyi bir şey olmadığı kesindi. Aklımdan geçirdiğim anda Eli arabadan indi ve arkamda durdu.

"Bayan Ballard," dedi Eli arkamdan. "Sizi tekrar görmek güzel. Amanda'nın cenazesinden beri görüşmemiştik. Umarım loncamın Çariçe için gönderdiği taziye kartı elinize ulaşmıştır."

"Kızınız öldüğü zaman kartların hiçbir önemi yok," dedi Mary Ellen Ballard her kelimenin üstüne basarak. "Sizi kahrolası büyücüler. Hayatını bile kurtaramadınız. Şimdi de onunki yetmezmiş gibi benim hayatımı da istiyorsunuz. Ve oğlumun." Acının ötesinde bir yerdeydi.

Mary Ellen Ballard sarhoş ya da deliydi. Ya da ikisi birden.

Eli söylediklerini duymazdan geldi. "Harriet'ı buradan götürmemiz gerekiyor," dedi Eli. "Gitmesine izin vermelisiniz."

"Neden? Neden bunu yapmalıyım?" dedi Bayan Ballard emrinde bir ordu olan birinin özgüveniyle. Makaslı adam bile korkmuş göründü. Elimde bir silah tutuyordum ve korkmadığımı göstermek için yapabileceğim tek bir şey vardı.

"Çünkü eğer yapmazsan seni öldüreceğim," dedim.

"Adamlarım sizin hakkınızdan gelecek," dedi Bayan Ballard küçümseyerek. "Kimse sizi bir daha görmeyecek."

Tuhaf bir kadındı. "Öyle mi? Peki nerede bu insanlar? Çünkü bu ikisinden başkasını görmüyorum."

Bayan Ballard şaşırmıştı. Gerçekten etrafına bakındı.

Sessizlikten ve hizmetkârların yokluğundan rahatsız olmuş gibiydi. "Kasabadan arkadaşları çağırdım," dedi kibirli bir şekilde. Özgüveni geri gelmişti.

Çok kısık bir sesle Eli'a, "Buradan çıkmamız gerek," dedim. Harriet'ın bana baktığına emin oldum. Hâlâ şaşkın görünüyordu, o çabuk düşünen halinden eser yoktu. Ama başımla ufak bir hareket yaptım. Bayan Ballard'a yan gözlerle şöyle bir baktıktan sonra ondan uzaklaştı.

"Sakın kıpırdama sürtük," dedi Mary Ellen Ballard ekşimiş suratıyla. Bayan Ballard, Harriet'ın üstüne atıldı ve onu yakalamaya çalıştı. Harriet kendini geri çekip hızla sundurmanın merdivenlerinden indi.

"Salak gibi orda durma. Yakala şu kadını," dedi Bayan Ballard bahçede duran adamına. Adam silahımı görüp yerinden kıpırdamamak gibi akıllıca bir karar verdi.

Bayan Ballard silahını çekti ve ateş etti. İyi bir nişancı olduğu söylenemezdi. Kurşun Harriet'ın yakınından bile geçmedi.

Cadalozu vurmak için kolumu kaldırdım ama Eli büyüsüyle çoktan ona vurmuştu. Ne büyüsü kullandığını bilmiyordum ama etkiliydi. Bayan Ballard yıldırım çarpmış bir ağaç gibi dumanlar tüterek ve çatırdayarak yere yığıldı. Ondan sonra da hareket etmedi. Eski silahı seğiren parmaklarının arasında duruyordu.

Bu yeniydi. Eli'ı insanları ilginç yollarla devirirken görmüştüm ama bu farklıydı. Ben, Harriet, bahçıvan, Myra, hatta Eli'ın kendisi bile irkilmişti. "Aman Tanrım. Onu öldürdün mü?" dedim en kibar şekilde.

Kimse kıpırdamadı.

En yakınında olan Myra'a, "Bayan Ballard'ın ölüp ölmediğini kontrol edebilir misin?" dedim. Ayağa kalkma ihtimaline karşı

silahımı ona doğru tutmak istiyordum.

"Hayır hanımım. Ona dokunmam," dedi Myra. Bir yılanla oynamayı tercih ederdi.

Merdivenleri çıktım ve karınüstü yatmakta olan Mary Ellen Ballard'ın yanına diz çöktüm. Yakasından hâlâ duman geliyordu. Bu yüzden yavaşça çıplak ensesine dokundum. Hiçbir şey. Sırtı inip kalkmıyordu. Yani nefes almıyordu. Emin olmak için Bayan Ballard'ın elini alıp nabzını kontrol ettim. Kafamı salladım. "Şimşek çarptı," dedim ve açık gökyüzüne baktım.

Franklin makası elinden düşürdü ve avuç içleri açık, kolları havada yukarı baktı. Dua ediyordu. Harriet en üst basamağa çöküp ellerini yüzüne götürdü. Eli ayakları çamura gömülü bir şekilde yanlamasına sürücü koltuğuna oturmuştu. Tüten dumanın kesildiğini görmek için cesede bakıyordum. Neden bunun için ona bakmam gerektiğine emin değildim. Belki de verandanın alev alacağını düşünüyordum.

Myra, "Eğer Bayan Ballard'ın arkadaşları gelir de sizi burada görürse öldürürler ve kimsenin haberi bile olmaz," dedi. "Ben ve Franklin şimdi buradan ayrılıyoruz. Geri kalanlar çoktan ayrıldı." Eve döndü ve bir çuvalla geri geldi. Şakırdıyordu. Myra kendisine ödenmesi gereken parayı pratik bir şekilde topluyordu. Franklin'e seslendi. Franklin çantayı aldı ve başka bir şey söylemeden oradan ayrıldılar. Araba yolunu izleyip yola çıkmaktansa, buraya gelirken gördüğümüz insanların yaptığı gibi tarlaların arasından gitmeyi tercih ettiler.

Franklin makasını düştüğü yerde bırakmıştı. Herhalde bir daha Ballard'lar için çalışmayacağını düşünüyordu.

"Harriet," dedim. Bana baktı. "Travis nerede?"

"Arkada. Bir ağaçta asılı."

Tepkisiz kaldığımı söylemeyeceğim.

"O yaşlı cadı astı onu," dedi Harriet güçsüz bir sesle. "O ve oğlu. Bazı siyahilere yardım ettirdiler."

"Oğlu nerede?"

"Holden Ballard yukarıda, yatağında." Harriet'ın yüzü daha sert bir hal aldı, daha kendi gibiydi. "Beni kilitlemeden önce ona ciddi bir yara vermeyi başardım. Çorabımda bir bıçak vardı. Umarım bu onu öldürür."

"Bütün bunlar ne demek oluyor?" dedi Eli merdivenlerden çıkarken. Sırtında ağır bir yükle dağa tırmanan biri adam gibi yürüyordu.

"Bizi trendeki herkesi izlememiz için o tuttu," dedi başıyla yerde yatan cesedi göstererek.

En azından artık Demir El'in nereden çıktığını biliyordum.

"Bağlantıları sayesinde bir şeyler duymuş... Ballard'ların her işte bir parmağı var. Rusların Sally'ye taşıdıkları bir şeyin Dixie'yi bir volkan gibi patlatacağını söylemişler. Bayan Ballard kızı öldüğünden beri kendinde değil. İşi aldığımızda bunu biliyorduk ama işverenimiz Ballard'larla gerçekten yakın olmak istiyordu."

"Siz de yolculara şöyle bir baktınız ve dikkatinizi bize verdiniz."

"Elbette. En az iki bilinen silahşoru olan silahlı bir ekip. Baltayla yaşlı bir adam. Ve arkadaşınız Rogelio. Nerede konakladığınızı bize her seferinde söyleyen oydu. Nerede o?"

"Öldü," dedim.

"Tahmin ettiğim gibi."

"Yani sandığı çalıp Jake'i öldüren sen miydin?"

"Hayır, o senin küçük arkadaşın Sarah Byrne'dü."

"Ama neden?"

"Son işinden şutlandığı için beş parasızdı. Kız kardeşinde kalmak istemiyordu. Sandığın değerli bir şey olduğunu düşündü. Ve öyleydi." Harriet acı bir şekilde güldü. "Jake'in baygın olduğunu düşündü ve sandığı kolunun altından çekmek istedi. Ama Jake uyandı. O da panik yapıp onu öldürdü."

"Sandığı ne yaptı?"

"Bize onu yemek arabasından aldığı bir örtüye sardığını ve kasabaya götürdüğünü söyledi. Enkazı görmeye gelen bazı kadınlar onu arabayla bırakmış."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Bizi bulana kadar otel otel dolaşmış. Demir El'in iyi bir anlaşma olacağını, bizden para alıp yoluna bakabileceğini düşünmüş. Trenlerin bir süre daha çalışmayacağını biliyordu. Hepimiz burada, Sally'de sıkışıp kalmıştık. Issızlığın ortasında. Ballard'ların hüküm sürdüğü bir kasabada. Ve Bayan Ballard arkadaşlarını yaklaşık on beş dakika önce çağırdığı için buradan derhâl defolup gitmemiz gerekiyor."

"Yukarıdaki adam ne olacak? Ballard?"

"Orada çürüyebilir," dedi Harriet. Suratını astı. "Dün akşam bizi buraya çağırdılar. Araba ve şoför gönderdiler. Hayır diyemezdik. Kasabadaki garsonlardan biri Bayan Ballard'ı arayıp ona bizi birlikte yemek yerken gördüğünü söylemiş. Sen, Eli, Travis, ben ve Rogelio. Sadakatimiz hakkında bazı soruları vardı."

"Ve buraya geldiğinizde?"

"Başımıza geleni beklemiyorduk." Harriet kendinden nefret ediyordu. "İçeri girer girmez o yaşlı cadı, Phelps denen iri bir adam ve birkaç arkadaşı bizi sıkıştırdılar. Ve Sarah Byrne arkadaşımız da bize bir silah doğrultmuştu."

"Phelps nerede?"

"Öldü. Travis onu botuna sakladığı bir bıçakla öldürdü."

"Yani Travis'i bu yüzden astılar."

"Evet. Holden'ı yaraladıktan sonra bana da aynısını, hatta daha kötüsünü yapacaklardı. Gidip Travis'i oradan indirmek istiyorum."

"Buradan gitmemiz gerektiğini söyledin," diye belirttim.

Harriet tartışacak gibi oldu ama sonunda kafasını salladı. Ona silahlarını teslim ettim. Çok memnun oldu. Silah kemerimi bağladığım sırada Eli iyice kendine gelmeye başlamıştı.

"Sarah?" diye sordu. Daha canlı görünmesine ve konuşmamıza katılmasına sevinmiştim.

"Bence kaçtı. Görebildiğim ya da duyabildiğim kadarıyla evde değil. Onu bulmayı planlıyorum." Harriet'ın sesinde hiçbir

duygu ifadesi yoktu. İlk defa ondan biraz korkmuştum.

Arabaların sesi duyuldu. "Geliyorlar," dedim. "Arabaya binelim."

"Bunun işe yarayacağını sanmam. Kaçmaya çalıştığımızı görüyorlar. Yolu kesecekler." Eli ümitsiz görünüyordu.

"Orospu çocuğu," dedi Harriet. "Koşmamız gerek."

"Sandığı almak zorundayım," dedi Eli.

"Alamazsın." Harriet avazı çıktığı kadar bağırıyordu. "Onu almak için bir daha gelmek zorundasın. Zamanımız yok."

Kaçtık.

20. BÖLÜM

Tuğla terası, bir çiçek tarhını ve kuş havuzunu, şimdi boş olan beyaz kulübelerin önündeki çalılıkları hızla geçerken gözüme Travis'in ağaçtan sallanan bedeni takıldı. Kaçmak uğruna yarım bırakılan işlerin izleri vardı: Islak çamaşırlar, bir kâse bezelye... Buraya gelirken gördüğümüz siyahi insanlar çoktan uzaklaşmışlardı. Ata binen adam tarafından uyarılmışlardı. Kasabaya kaçmışlardı ve umarım oraya sağ salim varmışlardı.

Umarım biz de öyle yapardık. *Evi ateşe vermeliydim,* diye düşündüm aniden. *Bu onları yavaşlatırdı.* Belki evi ararlardı ve Harriet'ın bıçakladığı Ballard'ların oğlunu bulup ona yardım çağırabilirlerdi.

Belki ağaçtan sallanan Travis'in görüntüsü onları bir süre oyalayabilirdi ama bu yeterli olmazdı.

Sonra bir köpeğin uluduğunu duydum. Ve otelde karşılaştığım tütün çiğneyen adamla yaptığım sohbeti hatırladım. Clete ya da onun gibi bir tazı peşimizdeydi. Köpeklerden fazla anlamazdım ama eğer Clete bizi yakalarsa onun aklını çelmek için verebileceğim hiçbir şey yoktu. Tabii aklını çelmek mümkünse.

Eli merhum Bayan Ballard'a uyguladığı ölüm büyüsü yüzünden tüm hızıyla yürüyemiyordu. (Geriye dönüp baktığımda, kadını konuşmaya başladığı anda vurmuş olmalıydım. Ama bir şey-

ler öğrenebileceğimizi düşünmüştüm.) Harriet dayak yemekten bitap düşmüştü. Bense ayakkabılarım ve eteğim yüzünden rahat değildim. Bir daha böyle şeyler giymeyeceğime yemin ettim. Halkın arasına karışmak başıma neler getirmişti. Ormanda bir köpek tarafından kovalanmaktaydım.

En azından Harriet'ın ve benim silahlarımız yanımızdaydı.

Ve koştuk. Evin arkasındaki ilk tarlanın ortasından geçen, ağaçların kıvrımlarıyla oluşmuş bir patikaya ulaştık. Ağaçlar nehir kıyısındaydı. Su karanlık ve arada bir gelen şırıltı sesleri dışında hareketsizdi.

Nehirden kıyıya çıkan bir yılan gördüm. Burada su yılanları ve çıngıraklı yılanlar vardı. Kahretsin!

Eli yolu gösteriyordu. Suyun en sığ yerinden aceleyle karşı tarafa geçtik. Eli neden o tarafa gidiyordu bilmiyorum ama izlemeye devam ettim. Düzenli nefes almaya çalışıyordum. Harriet nefes nefese kalmıştı. İlerlemeye çalışırken otlar ve sarmaşıklar bizi kamçılıyor, canımızı acıtıyordu.

Sonunda Eli'ın ağaçları izlemesinin nedeninin Ballard'ların evine gelen insanların bizi görmelerini engellemek olduğunu anladım. Düz ovada koşmak bizi görünür kılardı. Ama ağaç sırası kuzeye bakıyordu ve biz batıya, kasabaya yol alıyorduk. Harriet durmak zorunda kaldı. Ona döndüm.

"Sancım var. Devam edin. Sizi yakalayacağım," dedi nefes nefese.

Tekrar koşmaya başladım. Eli'ı görüş alanımdan kaçırmak istemiyordum. Nehir kenarından gitmediğiniz takdirde bitki örtüsü ve ağaç kökleri çok kalındı. Her an karanlık suların içine düşecekmişim gibi hissediyordum. Nehrin kolu genişliyordu. Gelişimizi duyan kaplumbağaların suya girdiğini ve birkaç yılanın bize tısladığını gördüm. Nehrin dar bataklık şeridini geçmiştik. Bu daha geniş alanda, gökyüzü çamurlu nehir kıyısını ve sık bitki örtüsünü aydınlatıyordu. Timsahların olduğu bu geniş alanda. Öyle şok olmuştum ki kendime "timsah" kelimesini söylemem bile zaman aldı. Üç tane birden.

Eli yavaşlamadı, doğruca aralarından koştu. Ben de arkasından koştum. Çok çabuk hareket ediyorduk. Sıcakta, güneşin ortasında timsahlar hantallaşmıştı ve yavaştılar. Bu her an değişebilirdi çünkü ortalarından uçarak geçen iki insanın onları ayaklandırması garantiydi. Düşündüğümden çok daha hızlı koşabildiğimi fark ettim. Harriet da öyleydi çünkü beni geçmişti.

Timsahlardan iki tanesi ufaktı ama diğeri hiç duymadığım kadar iriydi. İri olan böğürdü.

"Bir planım var," diye seslendi Eli.

İşte şimdi tamamen rahatlamıştım. Umarım iyi bir planı vardı. Eli'ın büyüsü hayvanlarda işe yarar mıydı? Sürüngenlerde?

Eli'ın bacakları uzundu ve önümüzde olduğundan içimizde en az onun tehlikede olduğunu düşündüm. Devasa çenelerin ısırığından sıyrılıp ısırmak için hamle yapan dördüncü timsahın (onu görmemiştim bile) üzerinden atladım. Harriet'ın nehir kıyısından ağaçların arasına doğru koştuğunu gördüm. Onu izlemek isterdim ama Eli'ın arkasından gittim.

Timsah ısırmak için arkamdan geldiğinde daha bile hızlı koşabildiğimi fark ettim. İşin doğrusu, devrilmiş bir ağacın üstünden atlayabilirdim ama timsah bunu yapamazdı. O ağaç hayatımı kurtardı.

Eli'ı yakaladığımda elleri dizlerinde nefes almaya çalışıyordu. Aşağı baktığımda neden durmuş olduğunu anladım. Karanlık suya yaklaşık iki metrelik bir düşüş. Eli'ın soluklanmasının elverdiği ölçüde arkamızdan gelen sesleri dinlemeye çalıştım.

"Harriet?" demeyi başardı.

"Arkamızda bir yerlerde," dedim. En az onun kadar endişeliydim. "Neden sen?.."

"Eğer bizi izliyorlarsa onlar da timsahların arasından geçmek zorunda. Tek fark timsahların şu an tamamen uyanmış olması," dedi.

Clete için üzüldüm.

Birkaç dakika sonra normal bir şekilde nefes almaya başlamıştık. Nehrin kolu boyunca yürümeye başladık.

"Peki şimdi?" dedim. "Planı olan sensin."

"Hiçbir planım yok," diye itiraf etti Eli. "Bütün planım kaçmak ve düşünmek için zaman kazanmaktı."

"Sanıyorum şu an planın düşünme aşamasındayız."

"Yaralandın mı?" Gözlerime bakmak için eğildi.

"Endişelenecek bir şey yok." Çizikler, morluklar. Küçük şeyler. Yarın berbat hissedecektim ama şimdilik iyiydim.

"Harriet için dönecek miyiz?"

Birkaç saniye düşündüm. "Hayır. Ballard'ların evinden onu çıkararak ona hak ettiğinden fazlasını verdik." Hızlı yürüdüğümüz için kesik kesik konuşuyorduk.

"Doğru." Eli gökyüzüne baktı. "Şunu deneyebiliriz. Sally'ye dönmeye çalışır ve isyana katılan siyahilerin ya da Fielder'ların yanına sığınırız."

"Ya da bir araba çalıp buradan derhâl uzaklaşabiliriz." Bu tamamen benim fikrimdi.

"Ama daha işimiz bitmedi." Eli bunu aptala konuşur gibi tane tane söylemişti.

"Kemikleri Sally'nin getirebileceğim kadar yakınına getirdim. Üstelik havaya uçan bir trenin içinde," dedim. Kızmıştım. "Bu benim işimdi ve işimi yaptım. Eğer sandığın içinde ne olduğunu bilen birisi boşboğazlık etmeseydi bunların hiçbiri olmayacaktı."

"Şşş," dedi Eli. Geldiğimiz yere, timsahlı yola bakıyordu.

Zayıf, uzaktan gelen bir çığlık duydum. Bağırışlar ve silah sesi.

"Pekâlâ," dedim. "Doğuya gidemeyiz çünkü en yakın kasaba yirmi mil uzaklıkta ve hiçbir şeyimiz yok. Silahlarım yanımda. Kıyafetlerim otelde. Hiç param yok. Eminim senin de öyle."

Eli ceplerini yokladı. "Çok fazla yok." En azından *grigori* yeleğinde biraz vardı.

"Kemikler en son Ballard'ların çatı katındaydı. Tahminimce hâlâ oradalar. Holden Ballard'ın yaşayıp yaşamayacağını bilmiyoruz. Eğer ölürse bu bizim için iyi olur. Sally'den çıkmamızı sağlayacak kadar tezahürat alırız."

Herkesin, gücü olan herkesin bize karşı olduğu bu ıssız yerde başımızı büyük belaya sokmuştuk. Öyle olmayanlara da güvenemezdik. Başarısız olmaktan ölesiye korkuyorlardı. Anlayabiliyordum. Ama kemikleri istemişlerdi, kemikleri almışlardı. Kutsal Rus İmparatorluğu onları bir noktaya kadar desteklemeye istekliydi. Eğer buradan ayrılmayacaksak başka bir plan yapmamız gerekiyordu.

Ben gitmekten yanaydım. Görevim sona ermişti.

Ama Eli'ınki değil.

21. BÖLÜM

Kasabaya dönüşümüz normalde dönmemiz gerekenden üç saat fazla sürdü. Yorgunduk, her tarafımız ağrıyordu. Saklanmak ve yoldan uzak durmak zorunda kalmıştık. Susamıştık. Nehir suyunu içmeyecek kadar aklım vardı çünkü su timsahlarla doluydu.

Bir ömür boyu yetecek kadar nehir görmüştüm. İçine düştüğümüz duruma bakılırsa çok fazla ömrüm kalmamış olabilirdi.

En sonunda Sally'ye ulaştık. Kendimizi saklamadan otele gitmeye karar vermiştik çünkü eşyalarımıza ihtiyacımız vardı. Ve mümkünse başka bir araba bulmamız gerekiyordu. Otelde gördüğümüz ilk kişinin John Edward olması bizim için bir şanstı. Arka kapıdan girdiğimizi görünce şok yaşadı.

"Ballard'ların evinde asılı olan kişinin siz olmadığı belliydi ama yine de endişelendim," dedi sessiz ve hızlı bir şekilde. "Servis merdiveninden çıkın. Anahtarınız var mı?"

Neyse ki Eli'ın anahtarı vardı.

John Edward önümüzden çıkıp kapıyı açtı. Böylece kimse bizi görmeden odaya girebildik.

Güvende olduğumuza emin olduktan sonra Eli, "Peşimizdeler mi?" diye sordu.

"Kimse tam olarak neler olduğunu bilmiyor," dedi John Edward. "İnsanlar Bayan Ballard'ın öldüğünü, evin arkasında

asılı bir adam olduğunu ve iz sürücülerin köpeklerle dolaştığını söylüyor. Diğer oteldeki iki beyaz kayıp. Orada çalışan herkes kasabada, akrabalarının yanında saklanıyorlar."

"Asılı olan, kayıp olduğunu söylediğin adam," dedim. "Kadın yarı yola kadar bizimle kaçtı ama onu gözden kaybettik." John Edward ile konuşmak zorundaydık ama o kadar çok banyoya girmek istiyordum ki ağlayacaktım. "Ayrıca Mary Ellen Ballard öldü."

"Aman Tanrım." John Edward'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Aklından ne geçiyordu emin değildim.

"John Edward, vakit geldi," dedi Eli. Sizi harekete geçmeye zorlayan ciddi sesiyle konuşuyordu.

John Edward çok korkmuş görünüyordu. Derin bir nefes aldı ve "Evet, bunu görebiliyorum," dedi.

"Kara Musa'nın kemiklerinin hâlâ çatı katında olduğuna emin misin?"

"Bayan Ballard'ın elinden kaçmadan önce Juanita tekrar çatıya çıkmış. Sandığın hâlâ orada olduğunu söylüyor. Aradığınız o olmalı."

Evin zaten içindeyken aradığımız şeyi bırakmak zorunda kalmak sinir bozucuydu. Ama Sally'ye giden timsahlarla dolu, zorlu yolda koşarken sandığı da taşımamız olanaksızdı.

Onlara temizlenmem gerektiğini ve istiyorlarsa konuşmaya devam edebileceklerini söyledim. Giysi dolabından ve çantamdan ihtiyacım olan şeyleri aldım. Temiz kıyafetlere kavuşmak beni çok mutlu etmişti. Temiz bir banyo. Üzerinde uyumayacak olsam da temiz çarşaflı bir yatak.

Banyo kapısını arkamdan kapatınca büyük bir rahatlama hissettim. Ellerim yüzümde uzun bir süre klozetin üstünde oturdum. Sonra musluğu açtım.

Bitmesini ne kadar istesem de günüm henüz sona ermiş değildi.

Küvetten çıkarken Eli içeri kafasını uzattı. "Misafirimiz var," dedi. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Kıyafetlerim yanımda." Gerçek kıyafetlerim.

Pantolonumu ve çizmelerimi giyip kendim gibi hissederek banyodan çıktığımda Jerry Fielder'ın geldiğini gördüm.

"... bütün kasaba tıpkı tren gibi patlamaya hazır," diyordu. Beni görünce ayağa kalktı. "Lizbeth," dedi.

"Dr. Fielder... Jerry. Umarım eşin iyidir."

"Şu an oldukça üzgün. Keşke onu bugüne kadar Sally'den çıkarsaymışım."

Eli'a soru sorarmışçasına baktım. Kafasını salladı. Jerry Fielder biraz önce Ballard çiftliğinde olanları bilmiyordu. Eli ona anlatmayacaktı ve nedenini bilmiyordum.

Sokaktan gelen bir çığlık sesi duydum. İlk kez penceremizin ön tarafa bakmasını istedim.

"Temsilcinizle konuştuğumuz için üzgünüm," dedi Jerry Fielder. "Kasabaya ilk geldiğinde ve tedbirli davranıp çok az insanla konuştuğunda bilmem gerekirdi ki..."

"Köklü değişikliklerin karmaşa olmadan ve kan dökülmeden gerçekleşmeyeceğini bilmeniz gerekirdi." Eli ciddi görünüyordu.

"Kıyametin kopacağını düşünmemiştim," dedi Jerry Fielder. Kızgın ve sert olma sırası ona gelmişti.

"Bu dava kilisemizin de desteklediği asil bir dava," dedi Eli kısık ve kararlı bir sesle. "Bu asil davadan sadece asil insanların fayda sağlayacağını düşünmemelisin. Ya da amacımıza ulaşmanın zahmetsiz olacağını."

"Bu kasaba alevler içinde kalacak," dedi Jerry dişlerinin arasından. O kadar kurulmuştu ki patlayacaktı.

Odadan çıkmak ve koridorun sonundaki caddeye bakan pencereden neler olduğuna bakmak istedim. Ama cesaret edemedim. Jerry'ye kilitlenmiştim. Düzgün düşünemiyor gibiydi. Eli ile birbirlerine odaklanmışlardı.

Aralarındaki gerginliği kırmak için, "Öncelikle, belki de kıyametin burada kopması gerekiyor," dedim. "İnsanlar böyle bastırıldığı zaman ayaklanırlar. Kötü şeyler olacak. Bunu yapmanın

makul, güzel bir yolu yok."

"Bu şiddete gerek yok," dedi Jerry neredeyse gürleyerek. "Bir azizin kemiklerinin, değişimi... barışçıl kılacağını düşünmüştüm. Kara Musa'nın kemikleri bir söylentiden ibaret ve şimdiden kıyamet kopuyor."

Eli ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordum. Söyle de kurtul.

"Kahrolası kemikleri kasabaya getirmenizi ve olayları yatıştırmanızı istiyorum."

Jerry Fielder ayrılır ayrılmaz dışarıya bakmaya gittim. Otelin ilk defa bu kadar sessiz olduğunu fark ettim.

Sesini yükselttiği zaman bile otelde Jerry'yi duyacak kimsenin kaldığını düşünmüyordum.

Özellikle dışarıda bu kadar çok gürültü varken bu sessizlik ürkütücüydü. Arka yoldan geldiğimiz için ana caddede olanları fark etmemiştik. Kaldırım boyunca koşan ve valizlerini arabaya atıp cin çarpmış gibi uzaklaşan beyazları gördüm. Sebep? Cadde baştan aşağı silahlanmış küçük gruplarla doluydu. Bazı gruplar beyaz bazı gruplar siyahtı. Karışık bir grup yoktu.

İzlerken bir arbede başladı. Bu grupların hiçbiri silah taşımıyordu -henüz- ama ellerinde kayalar, kalın sopalar, demir kazıklar ve beyzbol sopaları vardı.

Kavgaya tutuştuklarını görmeme gerek yoktu. Ayrıca silahlarını almak için birazdan evlerine koşacaklardı.

Odaya geri döndüm. "Dışarısı kötü," dedim. "Jerry haklıydı. Kıyamet kopuyor."

"Ballard'ların evine dönmemiz gerekiyor. Bir arabaya ihtiyacımız var."

"Ben bir tane biliyorum."

"Nasıl yani?"

"Ön tarafta, kaldırımın üstünde ölü bir adam yatıyor. Kapısı açık bir arabanın tam önünde. Gidip anahtarlarını alacağım."

Eli itiraz etmeden koşarak odadan çıkıp merdivenleri indim.

Silahım elimdeydi ve cesedin yanına koşmadan her iki tarafımı da kontrol ettim. Şansımıza anahtarlar hâlâ ölü adamın cebindeydi.

Araba eski ama iyi durumdaydı. Eli ve merhum ortağı Paulina'nın Mexico yolculuğumuzda kiraladıkları Celebrity Tourer'ın ilk modellerindendi. Tavanında açılabilen bir paneli olan lüks bir arabaydı ve tavanı zaten açılmıştı.

Bütün eşyamızla beraber arabaya bindik. Otele geri dönmeyecektik. "Sen sür, ben ateş edeceğim," dedim.

Önceden izlediğimiz yola çıkmak kolay olmadı. Bir süre boyunca beyaz kıçımızı tekmelemeye hazır ve silahlı siyahi bir grup tarafından takip edildik. Onları suçlamıyordum. Onların tarafında olduğumuzu söylemenin bir yolu yoktu. Bizi yakalayamayacakları kadar hızlandık. Tam bir kavşaktan geçtiğimiz sırada köşeyi dönmekte olan beyaz bir grup etrafımızı sardı. Kızmışlardı çünkü kaçtığımıza emindiler. Bir adam, "Durun ve savaşın!" diye bağırdı ve tüfeğini bize doğru salladı.

"Bu çok üzücü," dedi Eli.

Aklımdaki kelime bu değildi ama bu da duruma uygundu. "En azından uzaklaştık."

Kaportaya bir tuğla çarptı ve yere düştü.

"Çok erken konuştum," diye mırıldandım. Eli hızlandı.

Tehdit edilmiş ve kovalanmıştım. Birilerinin sinirlerimi ve kaslarımı geren bu gerilimin hesabını vermesi gerekiyordu.

Elinde yanan bir şişeyle doğrudan arabaya doğru koşan bir adam gördüğümde arabanın tavanından çıkıp onu vurdum. İyi ki öyle yapmıştım. Adam yere düştü ve şişe elinde patladı.

Eli bağırdı. Silahımı ateşlemem tamamen sürpriz olmuştu. Arabayı sürmeye o kadar odaklanmıştı ki adamın geldiğini görmemişti.

İşte bu yüzden bana ihtiyacı vardı.

Bunun ardından Eli çevresine daha çok dikkat etmeye başladı. "Sol taraftan gelen bir grup var," dedi arabayı sağ kaldırıma

yaklaştırarak. O lafını bitirmeden ben silahlarımı onlara doğrultmuştum bile. Aralarında kadınların da olduğu siyahi bir gruptu.

"Bu o!" diye bağırdı kadınlardan biri. Ballard'ların evindeki hizmetçi Myra'yı tanımıştım. "O iyi."

Bütün grup olduğu yerde durdu ve geçmemize izin verdiler.

"İyi derken iyi atış der gibi mi yoksa kötülüğün güçlerine karşı iyi der gibi mi demek istedi?" dedi Eli.

"Bilmiyorum, umurumda değil. Yeter ki yolumuza çıkmasınlar." Aniden ne kadar yorgun olduğumu hissettim. Çok uzun bir gün olmuştu ve henüz bitmemişti. Yine Ballard'ların evine gidiyorduk. Çok korkuyordum.

En azından korktuğum bazı şeyler boş çıktı. Ev yoluna girdiğimizde bizi takip eden adamların gitmiş olduklarını gördük. Yol ile çimenlik, arabaların ve kamyonetlerin lastik izleriyle doluydu. Her yerde ayak izleri vardı. Bir köpek her yeri dolaşmıştı. İşaretlemelerinin kokusunu alabiliyordum. Koca eve hâkim hüzünlü bir hava vardı.

"Arabam hâlâ burada," dedi Eli hayretler içinde. "Zarar vermemişler."

"Etrafta arabanın kime ait olduğunu söyleyecek kimse yoktu," diye belirttim. "Güvenli olduğu zaman onu kasabaya geri götürebiliriz."

Gözlerimi evden ayırmadan hemen arabadan indim. Ama kimse görünmedi. Pencereler boştu.

Yavaşça verandaya yaklaştık. Eli ellerini kaldırmıştı. Ben de silahlarımı. Mary Ellen Ballard'ın cesedi artık orada değildi. Ahşap ön kapı hâlâ açıktı. Tel kapının mandalını çektim. Açılırken tiz, korkunç bir ses çıkardı.

Eli hızlıca içeriye girdi ve evin sağ tarafına yöneldi. Arkasından ben de sol tarafa ilerledim. Tel kapı arkamdan gürültülü bir şekilde kapandı. Hâlâ canlı olan birileri varsa şimdiye kadar evde olduğumuzu anlamışlardı.

Geniş salonun tavanında asılı bir avize vardı. Kasvetli bir evdi.

Desenli, koyu kırmızı bir halı, döşemeli birkaç sandalye, bir iki tane de ufak masa gözüme çarptı. Uzun bir ayna. Daha önce bu kadar büyük ve gösterişli bir ev görmemiştim.

Hiçbir şey kıpırdamadı. Uzunca bir süre bekledikten sonra her biri kendi evim büyüklüğündeki odaları dolaştık. Odalardan bir tanesi gerçekten şıktı. Görüşme salonu olduğunu düşündüm. Sadece bir klozeti ve lavabosu olan, küveti olmayan bir banyo. Mobilyalarından yemek odası olduğu anlaşılan bir başka oda. Ailenin kendisi için oturma odası olduğuna karar kıldığım daha küçük bir oda. Büyük bir mutfak ve içinde kilitli bir dolapla bir buzdolabının olduğu bir kiler.

"Kilidini kırayım mı?" diye fısıldadım. Sonra neden yüksek sesle sormadığımı merak ettim.

"Hayır. O ailenin gümüşleri için," dedi Eli. Onun da çok kısık sesle konuştuğunu fark ettim. Evin kuzey tarafına açılan mutfak kapısından çıktığınızda bezelye soymak ya da bunun gibi işler için kullanılan ahşap sandalyelerin olduğu, yalın bir verandaya çıkıyordunuz. Daha fazlası da olabilirdi ama benim gördüğüm buydu. Girdiğim son oda çalışma odası, kütüphane ya da bir ofisti.

Sanki dikkatini gerektiren bir şey görmüş gibi, "Ben dışarı çıkıyorum," dedi Eli salondan. "Sandığı bul." Ona doğru dönmeden kafamı salladım. Sadece önüme bakıyordum. Bu evde kötü bir şey vardı.

Bazen halıların yumuşattığı, bazen de cilalı zeminin yükselttiği ayak seslerinin uzaklaştığını duyuyordum. Çizmelerimi çıkardım. Umarım artık geldiğimi duyan kimse olmazdı.

Bütün kapılar ve pencerelerin çoğu açıktı. Çalışma odasındaki tek ses meltem esintisinden geliyordu. Hafifçe perdeleri dalgalandırıyor ve çalışma masasındaki kâğıtların kenarlarına vuruyordu. Neyse ki üzerlerine bir kâğıt tutucu konmuştu. Aynı odanın diğer ucunda birisi yaralı beyaz bir adamı kanepeye oturtmuş, çizmelerini çıkarıp dikkatlice onları görebileceği bir yere koymuştu.

Ama bu adam çizmelerini bir daha giyemeyecekti. Yüzü gevşemiş, bakışları donmuştu. Ona bakmak için eğildim. Karnına saplanan bir bıçak yüzünden ölmüştü. Büyük bir bıçak, belki bir pala. Yara yeni değildi. Travis'in öldürdüğü adam olamazdı.

Gözleri açıldığında hayatımın şokunu yaşadım.

"Dikkat et!" dedi. "Dikkat et!" Sonra temelli gitti.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki masanın kenarına tutunmak zorunda kaldım. Trende, bizim vagonumuzda bizi izleyen elli yaşlarındaki adamdı bu.

Hızlıca çalışma odasını araştırdım. Önemli hiçbir şey bulamadım. Mektuplar Eli'ın ilgisini çekebilirdi ama onları okumakla zaman harcamayacaktım.

Saate bakmadan önce hâlâ ölü olan adama bir kere daha baktım. Panik içinde on dakikadır Eli'dan haber almadığımı fark ettim.

Yine de evin içindeki bir şey yüksek sesle seslenmeme engel oldu.

Dışarıyı çıkıp onu aramak ve bana söylediği şeyi yapmak arasında kaldım. Kendime onun da benim gibi kendini savunabileceğini hatırlattım.

Sessizce merdivenlerden yukarı çıktım.

22. BÖLÜM

Evin arka tarafına bakan sahanlığa ulaştığımda büyük pencereden Eli'ı gördüm. Merdivenin üstüne çıkmış, ağacın kalın dalında Travis'in asılı olduğu ipi kesiyordu. İp koptuğu zaman, Eli'ın büyüsüyle az ya da çok yavaşlattığı ceset yavaşça çimenliğe indi. Travis'in cesedi yere değdiği anda sinekler galeyan içinde uçuştular.

Eli merdivenden indi ve kustu.

Kalan basamakları acele etmeden çıktım. Kapalı ilk kapının arkasında Juanita Poe'nun sandığı gördüğü çatı katına çıkan merdivenler vardı. Varmak istediğim yer burasıydı. Ama önce bu katta kimsenin olmadığına emin olmalıydım.

İlk oda bir misafir odasıydı. Işıklı, tozsuz, boş bir odaydı. Diğer yatak odası evin oğlunundu ve burada şansım yaver gitti.

Holden Ballard olduğunu düşündüğüm bir adam büyük yatakta uzanıyordu. Göğsünü saran sargıdan kan damlıyordu. Onu kötü durumda görmek beni mutlu etti. Harriet kalbini nişan alarak onu göğsünün sol üst tarafından bıçaklamıştı. Neredeyse başarmıştı. Henüz ölmemişti. Ballard'ın griye çalan saçları dağılmış, rengi atmıştı. Berbat görünüyordu. Çökük gözleri odada birinin olduğunu fark ettiğinde biraz açıldı. "Annem nerede?" dedi. "Myra nerede? Ya da Juanita? Sen kimsin? Bana biraz su ver."

"Hayır."

Gözleri aceleyle sonuna kadar açıldı. "Kahretsin. Bana biraz su ver kadın!"

"Hayır." Bu adam, arkadaşım Galilee'ye tecavüz edip onu hamile bırakan adamdı. Ailesinden ayrılıp yeni bir yerde yeni bir hayata başlamasının nedeni bu adamdı.

"Acı içinde olmak nasıl bir duyguymuş?" diye sordum merak ediyormuşum gibi yaparak.

"Acı verici, kahrolası. Sen ne sanıyorsun?" Rahatlamak için yatakta biraz kıpırdandı. "Aşağıdaki o adamlar kimdi? Defalarca seslendim ama kimse beni duymadı." Buna sinirlenmişti. "Ayrıca sen de kimsin?"

"Ben Galilee Clelland'ın bir arkadaşıyım."

Holden Ballard'ın yüzü bir dakika kadar ifadesiz kaldı. Sonra konuştu. "Galilee. Onu hatırlıyorum. Nereye gitti?"

"Seni bir baba yaptı."

Bir dakika boyunca şaşırmış göründü. Sonra yüzünü ekşitti.

Bu onun işini bitirmeye yeterliydi.

Arkamda ayak sesleri duydum. İki kişi.

Hızlıca etrafımda dönüp silahımı doğrulttuğumda gelenlerin Hosea ve Reva Clelland olduklarını gördüm. Onları görmeyi beklemiyordum ama gördüğüme sevinmiştim. "Tam zamanında geldiniz," dedim.

"Sen de buraya bizimle aynı sebepten ötürü mü geldin?" Merdivenler Hosea'yı biraz tıkamıştı.

"Hosea, Reva, şu kadının elinden silahı alın," dedi Holden Ballard.

Ondan otuz yaş küçük olmasına rağmen Holden Ballard'ın sesi de en az Hosea'nınki kadar hırıltılı çıkıyordu. Yarası onu öldürüyordu, ama yeterince hızlı değil.

"Hiç sanmıyorum," dedi Reva. "Seni öldürmeye geldik."

"Benim aklımdan geçen de buydu," dedim yaşlı çifte gülümseyerek.

"Sen ellerini tut. Biz yüzüne yastık bastıracağız," dedi Hosea.

"Ben onu çoktan vurmuştum," dedim. "Bu şekilde, eğer mecbur kalırsanız, ona yardıma geldiğinizi ve onu ölü bulduğunuzu söyleyebilirsiniz."

Holden yataktan doğrulmaya çalışıyordu. Her çeşit sesi çıkarıyordu ama onu görmezden geldik. Onun ne söyleyeceğinin önemi yoktu.

"Ya da buyurun efendim," dedim silahı Hosea'ya uzatarak. Hosea tereddüt etti. Tam o anda Reva silahı aldı ve yatağa doğru çevirdi. Şanslı bir atış olduğunu düşünmememe rağmen Reva, Holden Ballard'ı tek kurşunla öldürdü. Holden berbat bir haldeydi ama Reva'nın kılı bile kıpırmadı.

"Sana teşekkür ederim Tanrım," dedi Reva. "Bize bugünü yaşattığın için."

Galilee'nin çabukluğunu ve yeteneğini kimden aldığı belli oluyordu.

İki yaşlı insan intikamlarını almış olmanın şaşkınlığı içinde orada uzun süre durdular.

Reva ve Hosea hareket edebildiklerinde yavaşça sahanlığa doğru ilerlediler. Reva yanımdan geçerken silahımı uzattı. "Bana bir iyilikte bulunur musunuz?" dedim. "Arkadaşım Eli buralarda bir yerde. Son gördüğümde ağaçta asılı olan adamı indiriyordu. Ön tarafa göz kulak olur musunuz? Birileri gelebilir ve öyle olursa benim bunu bilmem gerek. Çatı katına çıkmam gerekiyor."

Elini karısının beline dolamış olan Hosea, "Evet, ön verandada oturacağız," dedi. "Kimse seni gafil avlamayacak." O ve Reva basamak basamak aşağıya indiler.

Eli'ın silah sesine hareketlenip koşarak geleceğini düşünmüştüm. Ama ondan eser yoktu. Bu hoşuma gitmedi.

Bir süre bekledikten sonra çatı katının merdivenlerini çıktım. Geniştiler. Hizmetçiler büyük şeyleri yukarıya ve aşağıya taşıyabilirlerdi. Ama yüzeyleri yalındı, ne halı ne de tırabzan. Basamaklar

daha dikti. Parmaklık yoktu. Silahımı sağ elimde taşıyarak sol duvara sıkıca tutundum. Dikkatimi önüme verdim. Bir şeyin ucunda sallanıyordum ve eğer panik yaparsam düşecektim. Bir keresinde bir kadının bir ucu manavda diğer ucu hapishanede olan bir telin üzerinde yürüdüğünü görmüştüm. Büyük bir etki yaratmıştı.

Çatı katının kapısı açıktı. Işık panjursuz pencerelerden içeri giriyordu. Toz zerrecikleri havada süzülüyordu. Kendimi duvara yaslayıp içeri baktım. Görüş alanımda hareket yoktu. Ama çatı katının göremediğim bir köşesi vardı.

Olabildiğince sessiz bir şekilde sahanlığı geçtim ve diğer köşeyi taradım. Hiçbir şey.

Aklıma Holden Ballard'ı sorguya çekmem gerektiği, sandığı nasıl aldığını sormam gerektiği çok geç geldi. İş işten geçmişti. Nasılsa doğruyu söylemeyecekti.

Derin bir nefes alarak odaya girdim ve olduğum yerde kalakaldım.

Texoma'da her şeyi bozulana kadar kullanırız. Bozulduklarında parçaları kullanırız. Ama Dixie'de gördüğüm şey Ballard gibi insanların bozulan ya da modası geçmiş eşyaları çatı katına koymalarıydı. Daha küçük eşyaları duvar diplerine, çatının en alçak olduğu yerlere istifliyorlardı. Daha büyük eşyalar ortadaydı. Oda ağzına kadar doluydu.

Bir an çaresiz hissettim. Sonra sandığın büyüklüğünü hatırladım. Sandığın içindeki diğer küçük sandık yine de çok küçük olamazdı. İçine ucu ucuna sığıyordu. Aramaya başladım. Çatı katındaki bütün eşyalar ışığı engelliyordu.

Bulabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım olduğu için (Eli neredeydi?) odanın ortasında, tavanın en yüksek olduğu yerdeki lambadan aşağı sarkan ipi çektim. Işık yandı ama beraberinde derin gölgeler oluştu.

Bir dakika boyunca ampul sağa sola sallandı ve her şey az da olsa hareket ediyor gibi göründü.

Sabit bir şekilde durdum. Bu kahrolası evden çıkmak istiyordum. Derin bir nefes alıp dişlerimi sıktım.

Büyük, sade sandalyeler. Çekmecelerin olduğu bir sandık... ya da iki. Tozlu bavullar. Kendi ayaklığı ile çatlamış uzun bir ayna. Eskimiş bir kitaplık ve iki çocuk masası.

Soluksuz kaldığımı fark ettim ve daha yavaş nefes almaya başladım. Benim neyim vardı böyle? Eski mobilyaya bakıyordum. Ardından kendime çekidüzen verip zemini incelemeye başladım. İki ayrı ayak izi belli bir noktaya geliyor ve geri dönüyordu. Her iki ayak izi de bazı eşyaların üstüne serili büyük bir brandaya doğru gidip geliyordu. Kendi ayağımı dikkatlice izlerin üzerine yerleştirdim ve tam şüphelendiğim noktaya ulaştım. Brandayı ters çevirdim ve orada, atılmış bir gardrobun üzerine itilmiş bir sandık vardı. Tozlu olmayan tek şeydi.

Önünde henüz tam kurumamış bir damla kan vardı. Aklıma hemen aşağıda, kanepenin üzerinde yatan adam geldi. Onu kim öldürmüş olabilirdi? Holden sandığı Harriet onu bıçaklamadan önce çatı katına koymuştu. Bu dün olmuştu. Bu kan nispeten tazeydi ve kanepedeki adam uzun süre oyalanmamıştı. O türden bir yarayla birkaç saatten fazla dayanamazdınız.

Kanepedeki adamı Holden öldürmemişti. Ne olduğunu anlamak için çok çaba sarf ettim ama beynim durmuştu.

Sandığın kilidine bakmak için eğildim. Ama kapağı çeker çekmez açıldı. Bir bez parçasına bakıyordum. Belki bir zamanlar kaliteli bir kumaştı ve mavi olduğunu anlayabiliyordum. Şimdi ise çürümüştü. Sandığın iki tarafında bez parçaları ve ortasında ise tek bir kat bez vardı. Çok dikkatli bir şekilde kaldırdım.

Ve Kara Musa oradaydı.

Kemiklerin üzerinde eski bir kılıç duruyordu. Üzerinde kan vardı. Nefesimi tuttum.

Kemikler eskiydi ama iri bir insana ait oldukları anlaşılıyordu. Kemiklerin arasına sıkıştırılmış bir çeşit kâğıt vardı. Bir zamanların İncil'i ya da herhangi bir şey olabilirdi. Elimi içeri uzattım

ve bir parmağımla bacak kemiğine dokundum. Bu adam bir aziz olmadan önce gerçek bir insandı. Bir katildi. Benim gibi.

Çok garip hissettim. Ayağa kalktım. Kırık çekmeceli bir makyaj masasını itmek zorunda kaldım ve ona yaslandım. Çatı katında benimle birlikte olan bir şey daha vardı ve mutlu değildi.

"Kemiklerinizi çalmak istemiyorum. Onları kasabada size ihtiyacı olan insanlara götürmek istiyorum." İçi kemik dolu bir sandıkla konuşuyordum ve bu garip gelmiyordu.

Bir anda kemikler ve kılıç kayboldu ve sandıkla benim aramda bir adam belirdi. Çok koyu ve iri bir adamdı. Dizlerimin üzerine ne zaman çöktüm bilmiyordum ama başımı eğmemek için korkunç bir çaba harcadım.

"Kimsin?" dedi.

Eğer şimşek konuşabilseydi sesi aynen böyle olurdu. Afrika'da ölmüş bu adam, bu aziz, sanıyorum evrensel olan yegane dili konuşuyordu. Ölümün dili.

"Musa," dedim güçlükle çünkü dudaklarım uyuşmuştu. "Ben sandığını Dixie'ye getiren korumalardan biriyim. Sandığı..." bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum, "buradaki siyahi halka ilham olması için getirdik. Onlara köle gibi davranılıyor."

Başımı yukarı kaldırdım ve korkunç suratına baktım. İçimde bir şeylerin gevşediğini hissettim. O bir savaşçıydı. Ben bir savaşçıydım.

Musa'nın griye çalan siyah saçları vardı ve yüzü sakallıydı. Saçını bir şekilde kendi mi düzleştirmişti ya da saçı doğal bir biçimde siyahi insanlarda görmeye alışık olduğumdan daha mı az kıvırcıktı bilmiyordum. Üzerinde göğsünden dizlerine kadar uzanan bir tunik ya da bir urba olmasına rağmen derisinin görünen kısmı yaralarla kaplıydı. Kılıç ve bıçak yarasına benziyorlardı.

"Kemiklerin benim ekibimden çalındı," dedim. "Seni arayacak bir tek ben kaldım."

"Çok konuşuyorsun," dedi Musa.

Sert bir şekilde kafamı kaldırdım. Bir aziz hakkında asla düşünmemeniz gereken bir şey düşündüm. "Afrika'dan neden bu kadar uzakta olduğunu bilmek istersin sandım," dedim anlamlı bir biçimde.

"Benim ait olduğum bir yer artık yok," dedi. Bana bu kez biraz daha kibar konuşmuş gibi geldi. Biraz da üzgün.

"Sen her yere aitsin," dedim. "Bir azizsin."

Sanki bir bas davul gülmüş gibiydi. *Bum, bum, bum,* yavaş ve derinden. "Öyle miyim? Bu yanlış kararı kim verdi?"

"Rus kilisesi," dedim.

Boş gözlerle bana baktı.

"Sen öldükten sonra oldu." Ölümünden bahsetmek yakışık almayabilirdi ama buna alışık olduğunu düşündüm.

"Ben kaldım," dedi Kara Musa sanki şimdi hatırlamış gibi. "Yağmacılardan kaçmadım. Kılıcınla yaşa, kılıcınla öl."

Omuzlarımı silktim. Başka ne yapabilirim bilmiyordum. Yağmacıların kim olduklarını bilmiyordum.

"Şimdi burada olduğuna göre yardım edebilirsin umarım," dedim.

"Fevri çocuk," dedi Musa.

İç dudağımı ısırdım. Kahrolası bir sözlük değildim. "Çaresiz kadın daha uygun olur. Kasabaya kargaşa hâkim."

"Bu senin kasaban mı?"

"Hayır. Ben Texoma'da yaşıyorum. Burası Dixie'nin Sally kasabası. Buraya trenle geldik."

"Benim kemiklerimi mi korudun?"

"Evet ama tren kaza yaptı, ben vuruldum, patronumun boğazı kesildi ve Charlie öldü. Maddy hâlâ yürüyecek durumda değil ve Rogelio hain çıktı. Arkadaşım *grigori* ortaya çıktı, o sizin tarafınızda ama şu an nerede olduğunu bilmiyorum."

"Söylediklerinden neredeyse hiçbir şey anlamadım."

"Ön verandada sana inanan iki kişi var. Gelip onlarla konuşur musun? Sonra kasabaya gidip insanlara yardım ederiz?

Gerekirse seni ben götürürüm." Belki uçabilirdi. "Ben koşup Eli'a bakacağım."

"Ön tarafta Etiyopyalılar mı var?" dedi Musa gürleyerek. O da şimdi benim kadar katı görünüyordu.

"Evet," dedim. "Kölelerin torunları."

İri adam beni merdivenlerden ön kapıya doğru izledi. Ayak seslerini duyabiliyor ama nefes alıp verişini duyamıyordum. Çıplak ayaktı. Elinde kılıcı vardı. Ne uzun ne de ince bir kılıçtı.

Aşağı yukarı koltuktaki kimliği belirsiz adamın yaralarına sebep olacak büyüklükteydi.

Başında duran adamı öldürmek için tam zamanında bir araya gelip bir insana dönüşen kemikleri, kılıca dönüşen demir parçalarını -bir keşiş kılıcıyla birlikte gömülmüyor olmalıydı- hayal etmem imkânsızdı. Bu benim dünyamın dışındaydı.

Reva ve Hosea verandada daha önce sadece beyaz insanların kullandıkları sallanan sandalyelerde oturuyordu. Keyifleri refakatçimi görene kadar gayet yerindeydi. Sandalyelerinden süzülüp zavallı yaşlı dizlerinin üstüne çöktüler. Belki korku ortak bir güçtür. Musa onlara baktı ve sert yüzü yumuşadı.

"Çocuklarım," diye gürledi. "Beni tanıyor musunuz?"

"Sizin kutsal biri olduğunuzu biliyoruz," dedi Reva ihtiyatlı bir duraksamadan sonra. "Özür dilerim efendim, isminizi bilmiyoruz."

"Ben Kara Musa," dedi.

"Tanrım," dedi. Reva başka bir şey söyleyemeyecek kadar etkilenmişti.

Ama kocası, "Bu beyaz hanım bize yardım etmeye geldi ve arkadaşları öldü. Neredeyse o da ölecekti. Lütfen efendim, omu koruyun ve insanlarımızı bu karmaşadan kurtarmasına yardım edin," dedi.

Hosea'nın nazik sözleri hoşuma gitti. Çizmelerimi giydim. Ama Eli yüzünden çok endişeliydim ve bir aziz için bile durmam olanaksızdı.

Üçü konuşurken yavaşça merdivenlerden indim ve koca evin etrafını dolaştım. Gökyüzü kararıyordu. Ağaçların ve çalıların kıpırdadığını görüyordum. Yağmuru müjdeleyen aynı esinti bana Travis Seeley'in cesedinin berbat kokusunu da getirdi.

Eve bakmak için arkamı döndüm. Pencerelerde kimse yoktu. Evin her iki tarafındaki tarlalar boştu. Pamukların yüksekliğini aşan hiçbir şey yoktu. Ayrıca Eli'ın herhangi bir sebepten, görüş alanından çıkabileceği tek yer olan nehir kıyısına döneceğini sanmıyordum.

Kulübeler hariç.

Her şeye rağmen cesede yaklaşmam gerekecekti.

Toprak sert ve kuruydu. Ağacın altında o kadar çok ayak izi vardı ki Eli'ınkini bulmaya çalışmak faydasızdı. Yine de elimle ağzımı ve burnumu tıkayarak izlerin bana ne anlattığını çözmeye çalıştım. En sonunda Eli'ın olduğuna emin olduğum bir iz buldum ve izledim. Eli cesetten uzaklaşmış, çamurlu patikadan badanalı kulübelere doğru gitmişti. Kulübeler güzel görünmeleri için boyanmış ve çiçeklerle süslenmişti ama kullanma suyu bile yoktu. Ortada bir tulumba ve onun yanında, yerde bir kova vardı.

Eli neden buraya gelmiş olabilirdi?

Belki olmaması gerektiği halde bir hareket görmüş veya bir şey duymuştu. Her kulübeyi tek tek arayabilir ya da başka bir şey deneyebilirdim.

"Eli," diye seslendim. "Eli, sandığı buldum. Kara Musa burada."

İkinci kulübenin kapısı sert bir şekilde açıldı ve Eli kendi isteği olmaksızın dışarı çıktı. İtilip kakılmıştı. Sarah Byrne arkasına saklanmış ve sırtına bir silah dayamıştı.

Ah. Bunu sezmiştim.

"Lizbeth, dinle!" diye bağırdı Sarah. "Buradan çıkıyorum. Eli beni kasabaya bırakacak ve sonra onu serbest bırakacağım. Beni bir daha görmeyeceksin."

Eli'ın arkasından teklifini nasıl karşıladığımı görecek kadar kafasını uzattı.

Onu alnından vurdum.

"Başka isteğin var mıydı?" dedim.

23. BÖLÜM

Eli'ın kurtarıldığına sevindiğini görebiliyordum, çünkü omuzları çökmüş gibiydi.

"Nasıl oldu da senden önce davrandı?" dedim. Onu tokatlasam mı ona sarılsam mı bilemiyordum. O yüzden her ikisini de yapmadım.

"Hasta halimden kurtulunca dışarıda bir tulumba olduğunu gördüm ve ağzımı yıkamak istedim," dedi Eli. "Sonra bir baktım o burada."

"Birkaç şeyi kaçırdın."

"Kara Musa burada mı dedin?"

"Sandıktan çıktı."

Eli yüzüme bakakaldı. "Kendini açıkça gösterdi mi?"

"Eğer demek istediğin gerçek bir kılıçla gerçek bir insana dönüşmesiyse evet."

"Nerede?"

"Ön verandada. Reva ve Hosea ile konuşuyor."

"Galilee'nin ailesi?"

"Evet. Holden'ı öldürmeye gelmişler."

"Holden Ballard."

"Aklını topla Eli. Evet, Holden Ballard. Harriet onu bıçakladığını söylemişti, hatırlıyor musun?"

Eli başını salladı. Bana hâlâ sanki bütün bunları uyduruyormuşum gibi şüpheyle bakıyordu.

Asla uydurmazdım.

"Yani Holden öldü. Ve ben de çatıya çıktım. Sandık hâlâ oradaydı ve onu açtım."

"Ya kemikleri?"

"Oradaydılar. Ayrıca kemiklerle hemen hemen aynı boyda bir kılıç. Ve bir parşömen ya da kitap gibi bir şey. Bir yazma, onun gibi bir şey."

"Kılıcı mı var?"

"Evet."

"Peki ya kitap?"

"Bilmiyorum."

Evin etrafından yürüdük. Musa'nın beni yalancı çıkararak ortadan kaybolmuş olabileceğini düşünüyordum ama hâlâ oradaydı. Kılıç yanında, bir kılıfın içindeydi. Kılıfı daha önce fark etmemiştim. Hosea ve Reva hâlâ dizlerinin üzerindeydiler.

Eli dondu.

"Sanırım diz çöksek iyi olur," diye mırıldandım ve öyle yaptık. Çakıl taşlı yolda bunu yapmak rahat değildi. Büyük bir çabayla, Musa'nın bir kuyu kadar derin ve aynı ölçüde karanlık gözlerine baktım. Rüzgâr başladı ve Eli'ın saçlarını yüzüne çarptı. Örgüleri dağılıyordu.

"Aziz Musa, bu arkadaşım Eli, Kutsal Rus İmparatorluğu'ndan bir büyücü."

Musa bir şey söylemedi.

"Hatırlarsanız sizi bulan Ruslardı. Sizi buraya getiren."

"Ayağa kalkın. Komik görünüyorsunuz." Büyük elleri Hosea ve Reva'ya uzandı. Bir saniye sonra ayağa kalkmışlardı.

Ayaklarımın üzerinde doğruldum. Yan gözle Eli'a baktığımda onun da aynısını yaptığını gördüm.

Uzaktan gerçek gök gürültüsünün sesi geliyordu. Bulutlar doğudan yaklaşıyordu ve hava kararmak üzereydi.

"Ben Çar'ın, Rus hükümdarın hizmetinde bir *grigori*'yim, bir büyücüyüm."

Eli'ı daha önce böyle resmi ve etkilenmiş bir şekilde konuşurken görmemiştim. O gerçek bir Ortodoks idi. Bu konuda hiç konuşmamıştı.

Musa buna cevap olarak ne söyleyecekti asla bilemeyeceğim çünkü Reva esas konuya parmak bastı.

"Musa," dedi. "Seni kasabaya götürmemiz gerek. Sana orada ihtiyacımız var. Çatlak sesi güçlü ve kendinden emindi. Hosea, elleri onun zayıf omuzlarında arkasında duruyordu.

Musa güldü ve "Hadi gidelim," dedi.

Görünüşe göre uçamıyordu. Onu götürmek için arabaya binmek zorunda olması beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Bir azize şoförlük yapacağım aklıma gelmezdi. Musa'yı Eli ile çaldığımız arabayla götürdük. Kasabaya dönüş yolculuğumuz çok daha kısa sürmüş gibi geldi.

Sally'de kaos hüküm sürüyordu.

Çoğu erkek, kavga eden insan yığınları arasından geçerek adliyeye ulaştık. Açık alan nedeniyle oradaki kavga özellikle şiddetliydi. Her yerde silah sesleri ve cesetler vardı. Daha önce bu çapta bir şey görmemiştim. Bu küçük bir savaştı.

Hepimiz dışarı çıktık ve azizin ne yapacağına karar vermesini bekledik.

Musa'nın kılıcıyla ağırlığını koyacağını düşünüyor ve bunu görmeyi dört gözle bekliyordum. Biriken cesetlerin üstüne çıkabilirdi.

Sonra olan şey bundan tamamen farklıydı.

Musa şarkı söylemeye başladı. Sesinin güzel olup olmadığı ya da söylediği şarkının ne olduğu önemsizdi. Şarkı içime işlemişti. Bu kilise tarzı bir mucize miydi? Eli'ın büyüsü gibi bir şey miydi? Benim dışımda kimse bunları merak etmiyor gibiydi.

Hosea ve Reva onun yanında duruyorlardı. Kolları birbirlerinin omzunda, azizin sesiyle sallanıyorlardı. Eli yanıma geldi ve kolunu omzuma attı.

Azizin sesi yükseldikçe kavga durdu. Bir dalga gibi yayılışını görebiliyordum. Caddenin aşağısından ve yukarısından, topallayan, kanayan, elinde keskin aletler, silahlar, sopalar taşıyan insanlar yürüyerek geliyorlardı. Birbirlerini öldürmeye çalışmadan, yan yana geliyorlardı.

Birbirlerine bakmıyorlardı bile.

Ve gelmeye devam ettiler.

Niyetleri düşmanca olsaydı ateş etmeye başlayacağım zaman bu zaman olurdu. Ama değildi. Yüzleri ifadeden yoksundu. Kızgın, korkmuş ya da hınçlı değillerdi.

Hem rahatlamıştım hem de sinirlenmiştim. Herkesin etkisi altında olduğu büyü bana aynı şeyi yapmamıştı. Eli'a da.

Bu düşünüyor olmam gereken bir şeydi.

Bundan sonra olacakları düşünmem gerekiyordu.

Ama tahminim ne olursa olsun yanılıyor olacaktım.

Afrika'dan kopartılan siyahi insanlara özgür olduklarını ve beyazlarla eşit olduklarını söylemek yerine, önceki kölelerin ayaklanıp esas sahibi oldukları mülkleri ele geçirmelerini salık vermek yerine, Musa bütün topluluğa, "Birbirinizi sevmelisiniz," dedi.

Gökler açıldı ve yağmur başladı. Ve herkes silahlarını bıraktı.

24. BÖLÜM

"Bu çok acayip," dedim. Çalmış olduğum arabanın yanına park ettiğimiz Eli'ın Carrier'inin kaputunun üzerinde oturuyorduk. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. İliklerimize kadar ıslanmıştık. Ama izlenecek çok şey vardı.

Sally halkı kasabalarını düzeltmeye başlamışlardı. Birbirleriyle el sıkışmışlar ve terk edilmiş arabaları sokaklardan çekip cesetleri iki tonluk bir kamyona yüklemeye başlamışlardı.

Sonra gözden kayboldular. Biraz önceki savaş alanında neredeyse bir biz kalmıştık.

"Felix'in nerede olduğunu merak ediyorum," dedi Eli. Uzun bir süredir konuşmamıştı.

"Sence bunu yapan Felix miydi?" Eli ile diğer herkes gibi büyünün etkisi altına girmemiş olmamıza rağmen bir iki mucize görmüştüm. Yine de bunu Tanrı'nın yapmış olmasını umuyordum.

"Kara Musa yirmi dakikadır kıpırdamadı," dedi Eli. Soruma cevap vermemişti.

"Evet." İzleyecek fazla bir şey kalmamıştı. Yağmurda oturmuş, bir azizin heykele dönüşmesini izliyorduk.

Arabanın kaputundan kaydım ve Musa'ya doğru ilerledim. Her adımda ona bakıyordum. Gözleri beni takip etmiyordu. Elindeki kılıç *Şiddetten vazgeç, kardeşini sev* yazan bir parşöme-

ne dönüşmüştü. Demek ki kitap yanında, urbasının altındaydı.

Bu öğüdü düşündüm. Şiddeti genellikle ben başlatmazdım, ayrıca sevdiğim birkaç kadın ve erkek ahbabım vardı. Kötü bir başlangıca benzemiyordu.

"Şimdi ne yapmak istersin?" dedi Eli tam arkamdan. Bir parmağını uzatıp Musa'nın omzuna dokundu. Ben de aynısını yapmıştım.

"Sence her şey bitti mi?" Maddy'nin iyileştiğine ve eve dönebileceğine emin olmam gerekiyordu. Charlie ölmüştü. Rogelio ölmüştü. Jake de ölmüştü. Harriet? Kim bilir? Travis ve Sarah ölmüştü. Sandığın içindekiler (önümüzde duruyordu ve ciddi görünüyordu, belki sonsuza kadar) ele geçirilmiş ve teslim edilmişti.

"Bilmiyorum." Eli tekrar kolunu belime doladı. "Onu düşünüyorum."

Bu kasabadan, Dixie'den ayrılmak harika olurdu. Ama Eli'dan da ayrılacaktım. Derin bir iç çektim.

"Sorun ne?" diye sordu.

Görüş alanımın sınırında bir hareket fark ettim. Silah sesini duyar duymaz Eli'ı yere ittim ve önünde durup Colt'umla ateş etmeye başladım.

Sonra hiçbir şey olmadı. Hiç hareket yoktu. Eli'ın üzerine eğildim. Hafif bir sis, yağmurun yerini alıyordu. Ona bakmadan elimi uzattım. "İyi misin? dedim. Etrafı gözlüyordum.

Ama Eli cevap vermedi.

Ona bakınca gömleğinden ve yeleğinden gelen kanı gördüm.

Acilen yardıma ihtiyacım vardı. "Biri vuruldu," diye bağırdım birinin sesimi duymasını umarak. "Bir doktora ihtiyacım var."

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" dedi bir ses belki on metre uzaktan. Ağaçlardan geliyordu.

"Evet," diye seslendim. Ama bu kişinin hiç de yardımcı olmak istemediğini hissettim. "Eli vuruldu," diye ekledim. Emin olmak için sesin cevap vermesini umuyordum.

Bay Mercer bir araba ve elinde silahla bize doğru gelmeye başladı. O ateş edemeden ben etmiştim. Daha isabetli bir şekilde.

Onun kurşunu yarım metre yanımdan geçti.

Benimki ıskalamadı.

Emin olmak için yanına gittim. Açık gözleri nefretle doluydu.

"Sanıyorum senin de kanında sihir var," dedim. "Eli ve ben gibi sen de Musa'nın sevgi mesajından etkilenmemişsin. Bizden neden bu kadar nefret ettiğine şaşmamalı."

Eli'ın yanına döndüm. Ölü ya da diri, hareketsiz olduğu sürece Bay Mercer umurumda değildi. Zordu ve istediğimden daha uzun sürdü ama Eli'ı çalıntı arabanın -sahibinin bir daha ona ihtiyacı olmayacaktı- arka koltuğuna koyup Ballard Memorial Hastanesi'ne götürmeyi başardım. Acili gösteren işaretleri takip ettim. Çift kapılar açılana kadar kornaya bastım. Beyazlar içinde iki adam dışarı çıktı ama bana göre yeteri kadar hızlı davranmıyorlardı.

"Çabuk olun yoksa ölürsünüz," dedim onlara Colt'umu göstererek.

"Ona gerek yok," dedi daha iri olan. "Çabuk olacağız."

Ve öyle yaptılar. Benim de yardımımla, Eli'ı ustalıkla arka koltuktan alıp sedyeye yerleştirdiler.

"Onu içeri alırken arabayı buradan çekmeniz gerek," dedi diğer beyazlı. "Onunla artık biz ilgileneceğiz."

Arabayı park alanına çektim. Hastaneye koştum. Yağmur dinmişti. Evraklarla uğraşan bir hemşire tarafından durduruldum.

Girişteki hemşire Musa şarkı söylediğinden beri, bir saattir yeni hasta gelmediğini söyledi. "Şanslısınız, doktorlar operasyonları, yaraları sarmayı ve dikmeyi daha yeni bitirdiler. Bütün öğle boyunca meşguldük."

"Eğer şanslı olsaydım Eli vurulmamış olurdu," dedim. Hızlı bir şekilde formları doldurmaya başladı.

İki görevli Eli'ı küçük bir muayene kabinine götürmüşlerdi. Durduğum noktadan masanın ucunu görebiliyordum. Gözleri

kapalı olan Eli'ın her iki yanında, isimliğinde Gimball yazan bir doktor ve Allen yazan bir hemşire vardı. Doktor, Eli'ın göğsünü dinleyip ona cevap alamadığı sorular sorarken hemşire gömleğini kesiyordu. Doktor kurşun yarasını incelemeye başladı. Eli'ın olduğu kabinin etrafı keten perdelerle çevriliydi. Seslerden bir kadının doğum yaptığı anlaşılıyordu.

"Siz karısı mısınız?" diye seslendi hemşire. Orta yaşlı, tıknaz bir kadındı. Yorgun görünüyordu. Son kâğıdı da imzalayıp yanlarına koştum.

"Evet," dedim ve biri arkamdan iğne batırmış gibi nefesimi tuttum. Sonra bulunduğum yerden bedenime geri döndüm.

"İyi misiniz?" Hemşire Allen'ın sert yüzü endişeyle kaplanmıştı.

"Evet hanımefendi. Sadece onunla ilgilenin. Lütfen."

"Kocanızla ilgileneceğiz. Lütfen dışarıda bekleyin."

Eli'ın yanından ayrılmak istemiyordum ama kabinde yer yoktu. Bunu ben bile görebiliyordum. Çektiği perdenin karşısındaki duvara dayalı tahta bir sandalyeye oturdum. Doktorun hemşireyle konuştuğunu duyabiliyor ama ne dediğini anlayamıyordum.

Cebimden Eli'ın bana öğretmeye çalıştığı iyileştirme büyüsünü çıkardım. Kısık sesle sözcükleri mırıldanmaya başladım. Büyü dışarıya aktı. Bütün sözcükler anlam kazandı. Dr. Gimball, Hemşire Allen'a talimatlar verirken büyüyü tekrar edip durdum. Yirmi tekrardan sonra bir dakikalığına durmam gerekti.

Bu sefer ne dediklerini duydum.

"Kurşun hâlâ içeride. Tam ihtiyacımız varken Dr. Fielder nerede? Onu gördünüz mü Hemşire Allen?" Dr. Gimball huysuz ve yorgundu.

Ağır bir sessizlik oldu.

"Kötü haber vermek istemezdim Dr. Gimball ama Dr. Fielder eve karısına bakmaya gitti. Biri camdan tuğla fırlatmış. Millie'ye isabet etmiş. Şu an bilinci yerinde değil. Hemşire Mayhew soka-

ğın aşağısında oturuyor. Çığlığı duyunca oraya koşmuş. Kendine geleceğine emin olana kadar yanından ayrılmayacak."

"Zavallı arkadaşım." Dr. Gimball üzgünden ziyade meraklıydı.

"Ameliyatı yapacak mısınız?" diye sordu Hemşire Allen anlamlı bir duraksamadan sonra.

"Yapmak zorundayım. Sanırım bir ameliyatlık daha gücüm kaldı."

Bu konuşma güven vermemişti. Büyüyü daha hızlı söylemeye başladım. Her ihtimale karşı ellerimi birleştirmiştim. Hemşire Allen perdenin arkasından çıktığında onaylayarak "Yardım böyle istenir," dedi.

"Ameliyat mı edeceksiniz?"

Sanki bugün aynı şeyleri yirmi kere söylemiş gibi, "Dr. Gimbell kurşunu çıkarmak zorunda. Onu ameliyathaneye götüreceğiz ve ameliyata hazırlayacağız. Ardından anestezi uzmanı gelip uyuduğuna emin olacak," diye açıkladı.

"Sizce ne kadar sürecek?" diye sordum. Sesim kendi kulaklarıma bile sert ve garip gelmişti. İçimden, *Eğer yaşamazsa hepinizi öldüreceğim* diyordum. Bunu yüksek sesle söylesem ustalığını yitirip titremeye başlayabilirdi.

"En az bir saat, belki iki," dedi Hemşire Allen. Ameliyathanenin karşısında, koridorun sonunda bekleme odası var."

"Teşekkür ederim," dedim. "Yapmam gereken şeyler var. Ama bir saat içinde dönmüş olurum." Soluk gözlerinin içine baktım. "Ölmesine izin vermeyin."

Gözleri büyüdü. Beni anladığını görebiliyordum.

"Yaşayacak," dedi soğukkanlılığını korumaya çalışarak.

Öyle olsa iyi olur anlamında kaşlarımı kaldırdım.

Adliyeye döndüğümde Mercer'in cesedi hâlâ oradaydı. Artık ölmüş olduğu su götürmezdi.

Heykelin yanına gittim. "Şarkının bizim üzerimizde bir etkisi olmayacağını söyleyebilirdin," dedim. "Böyle olacağını biliyor muydun?"

Musa'nın buna gerçekten cevap vereceğini beklemiyordum. Vermedi de. Bir daha yürüyüp konuşacak mı merak ettim.

Yaşlı adamdan çalınan arabayı arka koltuğu kan lekeli olarak bırakıyordum. Nellie Mercer yanında duruyordu. Bir çalının içinden geri geri sürüklenmiş gibi görünüyordu. Yaralıydı ve üstü başı darmadağınıktı. Ancak silahlı değildi.

Ne söyleyeceğini duymak için bekledim.

"Biz yanıldık." Başını eğdi ve bana baktı. "Siz haklıydınız."

"Baban için üzgünüm," dedim. Başımı salladım ve yanından geçip oradan uzaklaştım.

Gün, sürpriz ardına sürpriz doğurmuştu. Kara Musa'nın bir kılıç getireceğini sanmıştım. Getirmişti ama o kılıç insanların düşünce yapısını değiştiren kelimelere dönüşmüştü. Umarım böyle devam ederdi. Yine de üzerine bahse girmezdim.

Benim sorumluluğumun ötesindeydi ve böyle olmasından memnundum.

Silahlarımı doldurdum, tüfeğimi bagajdan çıkarıp gerektiğinde ulaşmak için ön koltuğun altına yerleştirdim. Sonra hastaneye döndüm.

25. BÖLÜM

Bekleme odasına döndükten otuz dakika sonra Eli ameliyattan çıktı. Duvardaki sandalyelere yığılmış birkaç kişi daha vardı. Çok yorgun görünüyorlardı. Yine de bana bakamayacak kadar yorgun değil.

Dixie kadınıymışım gibi yapmayı çoktan bırakmıştım ve buradaki görevimiz sona ermişti.

Bir adam, hemşire konuşmak için gülümseyerek yanına geldiğinde iki çocuğuyla birlikte oradan ayrıldı. Doğum yapan karısından haber beklediğini tahmin ettim. Çocuklarının elini tutup giderlerken yüzü ışıl ışıldı.

Beyaz saçlı bir adam bir köşeye kıvrılmış uyuyordu. Benim dışımda uyanık olup bekleyen kimse yoktu. Pencereden dışarısı karanlıktı.

Harriet Ritter bekleme odasına girdi. Yakın zamanda temizlenme şansı olmuştu. Kıyafetleri yeni, saçı yapılıydı ve ayakkabıları parlatılmıştı. Bir kez daha üzerinden özgüven akıyordu.

"Neden buradasın?" dedim.

"Ne demek istiyorsun? Seni arıyordum. Dışarıda arabayı gördüm. Seni bulana kadar hastanenin etrafında dolaştım."

"Neden?" diye sordum tekrar.

"Eli'a bir şey mi oldu?"

Başımı salladım. "Bir kurşunu çıkarıyorlar."

Demir El temsilcisinin ilk kez bu kadar rahatsız olduğunu görmüştüm. "Bunda oynadığım rol için üzgünüm," dedi. "Ekibini izleme görevini aldığımızda ne taşıdığınızı bilmiyorduk. Gerçi Ballard'ların nasıl olduklarını biliyorduk. Ve işimiz sadece izlemekti çünkü Bayan Ballard sandığı kimin alacağını bilmek istiyordu ki onlarla ilgilenebilsin."

Uzun günün sonunda kafam pek çalışmıyordu ama aklımda bir soru belirdi. "Kazadan sonra sen ve Travis'in bize saldıran adamlara ateş ettiğinizi söyledin. Yalan mı söylüyordun?"

"Hayır. En azından iki tanesinin hakkından geldik. Onları Ballard mı ya da başka biri mi gönderdi bilmiyorduk. Kimse karışmamamızı söylemedi. Biz de karıştık."

"Ama... Bayan Ballard seni çağırdığında o korkunç eve gittin. Ne olmasını bekliyordun?"

"Bayan Ballard'a durumu açıklama şansımız olur diye düşündük. O zamana kadar Demir El'in Ballard'lardan iş almasının nasıl bir hata olduğunu anlamıştık."

Ona şüpheyle baktım. Harriet kızardı.

"Aptallığımızı ödedik."

Yeterince doğru.

"Travis'e üzüldüm," dedim. Nasıl karşılayacağını görmek için bekledim.

Harriet'ın suratı demirden yapılmış gibi görünüyordu. "Gidip Sarah Byrne'ü bulacağım. Onu yavaşça öldüreceğim. Jake'in boğazını kesip sandığı aldıktan sonra Ballard'lar için çalışan biri tarafından görülmüş. O Holden'a söylemiş. Holden kasabaya gidip onu almış ve sandıkla beraber çiftliğe getirmiş. Ona orada kalması ve yardım etmesi için büyük para ödemiş. Biz geldiğimizde oradaydı. Silahıyla arkamıza geçmeyi bekliyordu."

"Onu aramana gerek yok."

Bir anlık sessizlikten sonra Harriet görkemli başını salladı. "Yani onu kendi ellerimle öldürme zevkinden mahrum kalaca-

ğım. En azından sürtük ölmüş." Birlikte bekleyerek sessizce oturduk. "Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

"Eli'ın durumunu öğrenmeliyim. Sonra belki eve dönmesine yardım ederim," dedim. "Ardından Segundo Mexia'ya döneceğim."

"Sana Demir El'in büyük bir bölümünün sahibi olduğumu söylememiş olabilirim," dedi Harriet.

Bir şaşırtıcı haber daha. Ama tepki veremeyecek kadar yorgundum. "Hayır, böyle bir şey söylediğini sanmıyorum."

Harriet gülümsedi. "Eğer işe ihtiyacın olursa gelip beni gör. Merkezimiz Kuzey Carolina, Britannia'da."

Demek aksan buradan geliyordu. "Teklif için teşekkürler."

"Doktor gelene kadar seninle bekleyeceğim," dedi ve bekledi.

Dr. Gimball gelene kadar konuşmadan oturduk. Beyaz önlüğü kanlıydı. Eli'ın kanı. "Bayan Savarov," dedi. "Kocanız ameliyattan çıktı."

"Evet?" dedim dinlediğimi göstermek için.

"Kurşunu çıkardım. Kanamayı durdurdum."

Başımı salladım.

"Kurşun hayati hiçbir şeye isabet etmemiş. Yarayı diktim. Sanıyorum iyi olacak."

Harriet omzumu hafifçe sıkıp ayrıldı. Derin bir nefes verdim. İçimdeki her şeyin gevşediğini hissettim. "Peki şimdi?"

"Bolca yatak istirahati," dedi Gimball. "Birkaç gün boyunca merdiven çıkmak, yürümek yok. Sünger banyosu yapabilirsiniz ama yaranın olduğu yerden sakının. Enfeksiyondan korunmak için antibiyotik kullanacak. Onu iki gün boyunca hastanede tutmak istiyorum. Sonra eve götürebilirsiniz. Ondan iki gün sonra da uğrayıp nasıl olduğunu görmek isterim."

Eli'ı nereye götüreceğimi merak ediyordum. Aynı şekilde ben geceyi nerede geçirecektim? Nellie benden özür dilemiş olsa bile tekrar o otele dönmek istemiyordum. Ayrıca orada merdivenler vardı ve hastaneden çıktıktan sonra bu, Eli için iyi olmaz-

dı. Elbette Ballard'ların evi artık boştu. Bu berbat bir fikirdi. Çılgınca gülmemek için dudağımı ısırdım.

"Tekrar seyahat edebilecek duruma gelene kadar Eli'ı götürebileceğim bir yer biliyor musunuz?" Bunu sormak hoşuma gitmiyordu ama ilk fırsatta ayrılmak istediğim Sally'yi karış karış dolaşacak enerjim yoktu.

Eli'ın bulunduğunu düşündüğüm odadan çıkan Hemşire Allen, "Bu akşamdan sonrasını bilmiyorum ama evimde fazladan bir odam var ve şimdi oraya gidiyorum," dedi.

"Hiç şüphe yok ki çok memnun olurum," dedim.

"Gece hemşiresine nöbeti devrettikten sonra gitmeye hazır olacağım."

"Önce bana Eli'ı gösterebilir misiniz?"

Hemşire Allen beni ameliyathanenin yakınında, iki yataklı bir odaya götürdü. Tekerlekli sandalyeyle götürülürken görmemiştim. Demek ki ameliyathaneden çıkmak için başka bir yol olmalıydı.

Eli kapıya en yakın yataktaydı. Diğer hastayla arasına bir perde çekilmişti. Ona bakarken ağlamamak için dudağımı ısırdım. Göğsünün tamamı sargıyla sarılmıştı. Kâğıt gibi beyazdı. İlaç kokuyordu.

Göğsünün inip kalkmasını seyrederek orada uzun bir süre durdum. Sonra tahta sandalyeyi yatağın yanına çektim ve elini tutarak yanında oturdum. Kafamı yatağa koydum ve uyudum.

"Bayan Savarov?"

Nazik bir sesti, bir kadının sesi. Bir çırpıda ayağa kalkıp silahımı çektim.

Hemşire Allen olduğu yerde durup bana onaylamayan bir bakış attı.

"Evet," dedim biraz gevşeyerek.

"Hadi gidelim."

"Bu gece kim nöbetçi olacak?"

"Hemşire Underwood."

Allen'ın arkasından uzun boylu bir kadın belirdi. Saçını beyaz hemşire başlığının arkasında topuz yapmıştı. Güçlü görünüyordu.

"Bayan Savarov," dedi sakin bir sesle. "Bu şartlar altında gerektiğinden fazla kalmanıza izin verdik. Ama artık gitmelisiniz. Eğer kocanızın durumunda bir değişiklik olursa size söz veriyorum Hemşire Allen'ı arayacağım."

"Eli'ın bütün eşyalarını yanıma almam gerek."

İki kadın da şaşırmıştı.

"Hastaneden çıktığında onları temiz bir şekilde getireceğim."

Underwood, Eli'ın yatağının yanındaki dar dolabı açtı ve içinden bir çanta çıkardı. "Bütün kıyafetleri bu çantanın içinde," dedi.

Ellerim Eli'ın kıyafetleri ve çizmeleriyle dolu bir şekilde yatağa döndüm. Kendimdeydim çünkü iki hemşire orada duruyordu. Eli'a uzun bir süre baktıktan sonra eğilip kulağına, "Yarın sabah geri geleceğim," diye fısıldadım.

Ve hemşire Allen ile hastaneden çıktık.

"Arabaya ihtiyacımız var mı?

"Hayır. Bir blok ötede."

Yürüdük. Çöküк omuzlarından hemşirenin yorgunluktan bitap düştüğü kolaylıkla görülüyordu. Küçük bir eve doğru döndü. Sokak lambasının ışığından pırıl pırıl bir ev olduğunu anlamıştım. Ön kapının kilidini açtı ve ufak, parlayan cilalı mobilyaların olduğu oturma odasına girdik.

"Misafirperver olamayacağım, çünkü yorgunluktan ölmek üzereyim," dedi Hemşire Allen. "Mutfaktan ne istersen alabilirsin. Misafir odası burası. Banyo burası. Bana ihtiyacın olursa koridorun sonundaki oda benim. Ama umuyorum olmaz."

"Tekrar teşekkürler ve iyi geceler," dedim benim olduğunu söylediği odaya yönelirken. Küçüktü ama umurumda değildi. Onun banyoya girdiğini duydum ve yatağa girdiğine emin olunca kendi sıramı kullandım. Banyoyu bulduğum gibi temiz bir

şekilde bıraktım. Yatağa girmeden önce pencerenin kilitli olup olmadığını kontrol ettim. Eski yatak gıcırdıyordu. Silahlarım yanımdaydı. Gece vantilatörü çalıştırmaya gerek olmayacak kadar serindi.

Uzanmak inanılmaz derecede iyi hissettirdi.

Günü düşünmeye çalıştım. Ânın yorgunluğunda hatırlanamayacak kadar çok şey olmuştu. İyi hissetmiyordum ve saatlerdir bir şey yemediğimi fark ettim. Ama yiyecek bir şeyler bulmaya çalıştığımı ya da bu yataktan kalktığımı hayal bile edemiyordum. Uykuya merhaba demeden önceki son düşüncem bu oldu.

26. BÖLÜM

Uyandığımda sabahın bütün ışığı odamdaydı. Çok acıkmıştım. Giyindim, yatağı topladım ve banyoya girdim. Hâlâ kirli olan Eli'ın kıyafetleri dahil her şeyi yanıma almıştım. Onları yıkayacak enerjim yoktu. Gömlek zaten tamir edilemezdi.

Ev sessizdi.

Hemşire Allen çoktan hastaneye mi gitmişti yoksa izin gününde uykusuzluğunu mu gideriyordu merak ettim. Teşekkür niyetine mutfak bankosunun üzerine beş dolarlık bir banknot bırakıp olabildiğince sessiz bir şekilde evden ayrıldım.

Planım kahvaltı edip hastaneye Eli'ı görmeye gitmekti. Sonra ne yapacağıma karar vermek için bütün bir günüm vardı. Geçerken Eli'ın eşyalarını arabaya attım. Ellerimi boşaltmış olmak iyi hissettirdi.

En yakın restoranda sadece birkaç kişi vardı. Belki insanlar önceki gün yaşananlardan dolayı dışarı çıkmak istemiyorlardı. Garsonun heyheyleri üzerindeydi ama en azından mekân işletmeye açılmıştı, o yüzden görmezden geldim. Garsonun doldurabildiği kadar kahve içtim. Ayrıca krep, yumurta ve pastırma paketledim.

Ziyaret saatinden sadece birkaç dakika önce hastaneye geldim. Nöbetçi hemşireyi halktan ayıran deskte kimseyi görme-

dim. Kafamı uzattığımda bir kadını masanın üzerine yığılmış uyurken buldum.

Olduğum yerde kaldım.

Hastaneler gürültülü yerlerdir.

Tek bir ses bile yoktu.

Duvara yaslanıp çizmelerimi çıkardım. Çoraplarımla çok hızlı ve sessiz bir şekilde Eli'ın odasına gittim.

Odanın kapısını yavaşça açtığımda hastane giysisi içinde kısa boylu bir adamın Eli'ın üzerine eğildiğini gördüm. Diğer saniyede silahımı kafatasına dayamıştım.

"Seni salak," dedi Felix. Sesi kısık ama sertti. "Öldürülmeden önce onu buradan çıkarmak için buradayım."

"Dün akşam gayet iyiydi. Beni gönderdiler. Bu sabah geldim ve her şey tuhaf."

"Çok yavaş bir şekilde döneceğim," dedi Felix.

"Kollarını yukarıda tut." Eğer olur da... Kıyafetleri neredeydi? Neden Eli gibi hastane kıyafetleri içindeydi?

Felix beni şaşırtarak gerçekten dediğimi yaptı. İstediğim gibi yavaşça döndü. Ama ardından gürledi. "Geceyi nerede geçirdin? Başka birini mi buldun?"

"Biraz daha..." Yeterince kötü bir kelime aklıma gelmedi. Odanın izin verdiği ölçüde geriye küçük bir adım attım ve, "Hemşire Allen'ın boş odasında kaldım," dedim.

"Sabah çıktığında nasıl görünüyordu?"

"Çok sessiz. Onu ne duydum ne de gördüm."

"Umarım hayattadır," dedi Felix.

"Neden hayatta olmasın? Dr. Gimball uğradı mı?" diye sordum hâlâ sesimi kısık tutarak.

"Evet." Felix'in gülümseyen ağzı sonuna kadar açılmıştı ama içinde neşe olan bir gülümseme değildi.

"Ne söyledi?"

"Onu öldürmeye çalıştı."

"Nerede şimdi? Doktor?"

"Öldü. Onu kendi yatağıma koydum," dedi Felix. Çenesiyle pencerenin yanındaki perdeyle çevrili yatağı işaret etti.

"Eli'ın doktorunu mu öldürdün?

"Sana söyledim kadın, onu öldürecekti."

"Neden dün gece ameliyatta bunu yapmadı?"

"Üzerinde çok fazla göz olduğu için sanırım. Bence Hemşire Allen iyi bir kadın. En azından dürüst biri."

"Silahımı indirirsem ne yapacaksın?" Kolum yorulmuştu. Ayrıca kendimi aptal gibi hissediyordum çünkü Felix'in doğruyu söylediğine inanıyordum. Gerçi anlayamıyordum.

"Sana başka biri Eli'ı öldürmeye gelmeden onu buradan çıkarmama yardım etmeni söyleyeceğim. Herkesi sonsuza kadar uykuda tutamam. Ve diğer *grigori*'ler her saniye daha da yaklaşıyorlar."

Beni Felix'in tarafına geçiren bu oldu. Küçük kahverengi gözlerine baktım. Ona yalancı demeyi ve kafasından vurmayı gerçekten çok istiyordum. Ama yapamadım. "Kıyafetlerini al," dedim.

Felix perdenin arkasında kayboldu ve beş dakika içinde tamamen giyinmiş olarak döndü. Hemşirelerden birini öldürmek zorunda kalmadığım için rahatlamıştım. Eli'ın rengi düne göre daha iyiydi ama bilinci hâlâ yerinde değilmiş gibi görünüyordu.

Bu sabah sorulara hızlı cevap veren Felix'e, "Neden uyanık değil? diye sordum.

"Kısa süre sonra uyanacak," dedi kısaca.

"Nerenden yaralandın?" dedim aniden neden hastanede olduğunu bilmem gerektiğini fark ederek.

"Bilincimi kaybettim," dedi. "Çok fazla büyü kullandım."

Başka bir deyişle bayılmıştı.

"Gücün şimdi tamamen yerinde mi?"

"Hayır. Ona yakın."

"Eli için bir sedye almalı mıyım?"

"Omuzlarından tutup yürümeliyiz. Birazdan herkes uyanacak. Dr. Gimball hariç." Felix hakikaten gülümsedi.

"Araba ön tarafta."

"Arka kapıya gel."

Tekrar koridora döndüm. Hastane girişindeki hemşireye yan gözlerle baktım. Kıpırdamamıştı ama parmakları seğiriyordu. Hızlıca kadınlar koğuşuna saptım. Maddy çok daha iyi görünüyordu. Paramın yarısını avucuna bırakıp koştum.

Arabayı acil girişindeki tentenin altına çektim. Büyük kapıların önünde tahta sandalyelerde oturan iki görevli uyuyorlardı. Biri beyaz biri siyahiydi. Elbette bu alışıldık bir şey değildi. Belki de Kara Musa en azından Sally'de kalıcı bir fark yaratabilmişti.

Kapılarını her ihtimale karşı açık bırakarak arabadan atladım. Eli'ı sürükleyen Felix'in yardımına koştum. Felix o kadar kısa ve Eli o kadar uzundu ki komik olabilirdi... Eğer her şey mümkün olsaydı. Eli'ın koluna girdim ve ağırlığın bana düşen kısmını yüklendim. Çok daha hızlı ilerledik. Kapıyı sol elimle ittim ve yan yan tentenin altına doğru ilerledik. Eli parlaklığı hissedince kıpırdadı.

Onu arka koltuğa yerleştirdik. Bu işte ustalaşmaya başlamıştım. Onu mümkün olduğu kadar yatırdık. Dizlerini biraz yukarı kaldırmak zorunda kaldık. Felix yolcu koltuğuna, ben direksiyona geçtim. Arabayı vitese takıp gaza bastım.

Aynadan arkama baktığımda görevlilerden birinin yüzünü ovuşturduğunu gördüm. Park alanından çok yavaş ve düzgün bir şekilde çıktım çünkü en son isteyeceğim şey kaçaklar gibi görünmekti.

"Bir planın var mı?" Bir şeyler düşünmeliydim.

"Dikkat çekmeden mümkün olduğunca hızlı bir şekilde bu kasabadan çıkmak."

Bunu yapabilirdim. Sally'nin caddelerinden geçerken birkaç dakika boyunca konuşmadık. Kasaba tıpkı hastane gibi sessiz değildi. Durgun kelimesi daha uygundu. Büyük nesnelerin -arabalar, cesetler- dün temizlenmiş olmasına rağmen yaşanan vahşeti gösteren hâlâ birçok kanıt vardı: Kırık camlar, ters çevrilmiş çöp tenekeleri gibi. Ancak yağmur bütün kanı yıkamıştı.

Kara Musa'nın heykeli sanki ezelden beri oradaymışçasına yerinde duruyordu. Her ırktan insanlar önünde durup korkunç ve güzel yüzüne bakıyorlardı.

Çok dikkatli duruyordum. Bana çok uzun gelen bir süreden sonra Sally'nin batısından ana yola çıkmıştık.

Trenin kaza yaptığı yerde hâlâ enkazdan kalan parçalar vardı. Bir ekip yeni rayları döşüyordu.

"Hastanedeki herkesi uyuttun," dedim. Düşünüyordum.

Gözlerini açmadan, "Uyku ölüm gibi bir durum," dedi Felix. Uyumadığına emindim.

Sonunda anlamıştım. Felix bir ölüm büyücüsüydü. Öldürebilirdi. Ve ölüyü canlandırabilirdi.

"Kara Musa'nın kemiklerini sen kontrol ediyordun."

Felix onayladı.

"Kanepede bulduğumuz adamı bıçaklamasını sen sağladın."

Tekrar onayladı. "Eğer sandık bir düşman tarafından açılırsa öyle olacaktı. Hikâye anlatıldığında bunun ilk mucize gibi yorumlanacağını düşündüm."

İçimden bir öfke yükseldi. "Beni bıçaklayabilirdi. Çatı katında değildin, değil mi?" Aklıma Felix'in bir örtünün altında kırık mobilyaların yanına sinmiş görüntüsü geldi.

Gözlerini açtı ve başını bana doğru çevirdi. "Hayır. Onca zaman mı? Hayır."

"Peki nasıl oldu Musa beni de öldürmedi?"

Felix koltuğunda doğruldu. Bakışlarının bütün ağırlığı üzerimdeydi. Bu hiç hoşuma gitmemişti. "Eli yanında değil miydi?"

"Hayır, yalnızdım." Eli dışarıdaydı. Sarah tarafından rehin alınmıştı.

"Yalnızdın ama büyü seni tanıdı. Bu çok ilginç."

Kahretsin. Felix bende *grigori* kanı olduğunu artık biliyordu.

Söyleyecek bir şey bulamadım. Ona bunun aramızda kalması için yalvarmayacaktım. Onu öldürmeyecektim. Hele ki Eli'ın hayatını kurtardıktan sonra.

Anlaşılan o da beni öldürmeyecekti.

Otuz dakika sonra benzin için durmamız gerekti. Benzini pompalayan ve yağı kontrol eden çocuk, Sally'deki mucizelerden haberdardı. Siyahların beyazlarla eşit olduğundan, gizemli bir tanrının bunları yaptığından...

"Tanrı yolunu değiştirmeni istediğinde kesinlik sana düşünmek için güç verir," dedim.

Çocuk para üstünü bir an önce getirmek için ne yapacağını bilemedi.

Tekrar yola çıktık. Felix'e sormak istediğim çok soru vardı ama bu sefer gerçekten uykuya dalmıştı. Sık sık Eli'a bakıyordum ve bana daha rahatlamış bir şekilde yatıyor gibi görünüyordu.

Eli, Felix'in büyüsüyle tıpkı normal bir insan gibi uyuyordu. Yarasının onu güçsüzleştirmesinden dolayı büyü altında olduğunu düşündüm. Uyuması onun için iyiydi. Uyandığında canı hâlâ yanıyor olabilirdi. Ama endişeliydim.

Eli, "Lizbeth? Neredesin?" dediğinde şansımıza yol açıktı. Arabayı kenara çektim ve arkamdaki kapıyı açtım. Eli kalkmaya çalışıyordu. Ona yardım ettim ve yanına geçtim. Bana yaslandı, ellerimi tuttu. Kısa bir süre konuşmadık. Ardından, diğer büyücünün uyanmış olduğunu bildiğimden, "Felix burada. Seni hastaneden çıkardı. Ben de yardım ettim," dedim.

"Felix?" Eli'ın sesi güçsüzdü.

"Evet, Felix."

"Sanırım bu sabah doktoru öldürdü."

"Öldürdü."

"Neden?"

"Seni öldürecekmiş." İkisinin ortasına doğru konuşuyordum.

"Hiçbir fikrim yoktu." Eli da aynı şekilde konuşuyordu.

"Ön koltuktaki Felix'i görüyor musun? Artık işimiz bittiğine göre Sally'den çıkmamız gerektiğini söyledi."

"Felix?" dedi Eli.

"Buradayım Eli."

"Neden kasabadan ayrılıyoruz? Musa'nın gelişinden sonra olacakları görmek için kalmam gerekiyordu."

"Seni oradan en hızlı şekilde çıkarmak zorundaydım. Şu an bunu yapıyorum. Büyüleyici arkadaşının yardımıyla. Büyüye direnci olduğunu biliyor muydun?"

Eğer Felix kayıtsız gibi davranmaya çalışıyorduysa bile hedefi tutturamamıştı.

Eli kimseye söylememişti. Ona sormaya bile cesaret edemediğim bir sırrı korumuştu. Boynumu bükerek gözlerinin içine baktım.

"Emin misin?" dedi bana bakarak. "Belki sadece şansı yaver gitmiştir. Silahşorlar genelde öyledir."

"Aksi halde ölü silahşorlar olurlar," dedim aptalca ve neşeli konuşmaya çalışarak.

"Dışarı çıkıp çişimi yapmam gerek," dedi Eli sanki bir şey için özür diliyormuş gibi konuşarak.

"Elbette." Dışarı çıkıp ona yardım ettim.

Eli'ı arabadan çıkarmak biraz zahmetli oldu. Felix yardım etmeyi önermedi. Eli'ı her haliyle gördüğümü (hâlâ hastane elbisesini giyiyordu) bildiğinden mi yoksa biz dışarı çıktığımızda arabayı çalmayı planladığından mı bilmem, bir şeyler dönüyordu ve ne olduğunu anlamıyordum.

Bir ağacın arkasına doğru birkaç metre uzaklaştığımızda Eli zorlukla, "Araba," dedi. Acı içindeydi.

"Anahtarlar bende," dedim. "Silahlarım yanımda."

Hastane giysisini onun için kaldırdım. Yardım olmadan yapabildiği tek şeyin ağaca yaslanmak olduğunu gördüğümde aletini tuttum. Rahat bir nefes alarak bıraktı. İşi bittiğinde ben de fırsattan yararlanıp eğildim ve aynısını yaptım. Eli arabaya göz kulak olmak için ağacın etrafını dolaştı.

Eli'ın sessizliğini Felix'in uslu durmasına yordum. Elbette bunun nedeni arabanın anahtarlarının bende olması olabilirdi. Ya da ben Eli'ın aletini tutarken görünmez bir kişi arkadan yaklaşıp onu bıçaklamış olabilirdi.

Bunun birçok problemi ortadan kaldıracağını düşünmeden edemiyordum. Toparlandığımda Eli'ın kolunun altına girdim ve tekrar yola çıkmak için ağaçların arasından yürümeye başladık. Eli'ı ağaçlara yaptığımız bu küçük yolculuk bile yormuştu.

"Hey, seni ameliyat ettikleri sırada yaklaşık bir milyon kere iyileştirme büyüsünü bile okudum," dedim. Neşeli olmaya çalışıyordum. "Galiba pek de iyi bir yarı-*grigori* değilim sonuçta."

"Felix'in bilmesi kötü oldu," dedi Eli.

"Kara Musa tarafından öldürülmemek dışında şüphesini çekecek ne yaptım bilmiyorum. Ha, şarkı büyüsü beni etkilemedi. Onu öldürmemi ister misin?"

Yavaşça yola doğru ilerlerken Eli kafamın üstünü öptü. Her yeri titriyordu. "Harika bir teklif," dedi. "Ama bizden, bizi hapse ya da ölüme götürecek bir şey istediği zamana kadar böyle devam edeceğiz."

Hapse girmek aklımın ucundan geçmemişti. Düşüncesi bile mideme ağrılar sokuyordu. Hapsi geçtim, daha önce nezarethanede bile bulunmamıştım. Lafımı geri alıyorum. Beni başka biri sandıklarından bir geceyi nezarethanede geçirmiştim. Az ya da çok. Tanımadığım insanlarla, silahsız bir şekilde bir hücrede kilitli olmak... Yumruklarımla iyi dövüşürdüm. Ama boyum kısa olduğundan menzilim de kısaydı. Yumruk kavgasında büyüklük önemliydi.

"Her zaman büyünle mi dövüştün? Yoksa sadece ellerini kullanmak zorunda kaldığın bir arbede oldu mu?" diye sordum arabaya ulaştığımız sırada.

"Küçükken diğer çocuklara vurmuştum," diye fısıldadı. "Büyü yeteneğimi keşfetmeden önce. Hâlâ yapabilir miyim diye mi soruyorsun?"

"Evet."

"Bazı günler birinin çenesinin ortasına patlatmaktan daha çok istediğim bir şey olmuyor. Ama sonra bize öğretileni düşünüyorum. Vücutlarını savaşmak için kullanmak büyü kullanıcılarını alçaltır."

"Her tür kavganın senin altında olduğunu hiç düşünmüyor musun?" dedim ciddi bir şekilde. "Ağırlığını sahip olduğun şeyle ortaya koyuyorsun."

"Pekâlâ," diye fısıldadı.

Eli çökmek üzereydi. Bu yüzden arka kapıyı açtım -Felix'ten küçük bir yardım almak fena olmazdı- ve onu içeri soktum. Kapıyı kapatmak üzereyken Felix'e baktım. "Eli," dedim. "Felix ölmüş."

Eli o kadar şaşırmıştı ki söylediğimi anlaması bir dakikasını aldı. "Sars onu," dedi. "Ona hiçbir şey yapmadım. Sen de bir şey yapmadın, değil mi?"

"Hayır. Patron sensin. Yapmamamı söyledin." Felix'in kapısını açıp içeri baktım. "Kesinlikle ölmüş," dedim. Âdet yerini bulsun diye parmağımla boynuna dokundum. "Kahretsin," dedim kızgınlıkla. "Ona soracağım yirmi tane sorum vardı. Daha iyi hissettiğinde."

"Hasta mıydı?"

"Kara Musa'yı canlandırmak, sonra onu heykele çevirmek için çok fazla büyü kullandığından dün gece bilincini kaybettiğini söyledi. Belki bu sabah, Dr. Gimball'ı öldürmesi ve seni çıkarabilmek için hastanedeki herkesi uyutması çok fazla geldi."

Eli arabanın kapısına dayandı. "Kolumu kaldır," dedi.

"Nereye koyayım?"

"Felix'in boynuna."

"Tam da onu öldürmekten bahsediyorduk. Senin de fazla büyü kullanmaktan ölmeni istemiyorum."

"Dediğimi yap."

Eli çok kesin konuşmuştu. Kendi kendime birkaç şey söyledim ama kolunu kaldırdım ve uzunluğuna şükrettim. Eli'ın iri elini hâlâ sıcak olan Felix'in boynuna koydum.

"Elini benimkinin üstüne koy."

Parmaklarını sertçe sıktım. Ve Eli'ın büyüsünün başladığını, sanki bir elektrik kordonuymuşum gibi içimden aktığını ve benim gücümle birlikte çoğalıp çok daha büyük ve güçlü bir şeye dönüş-

tüğünü hissettim. Büyü Felix'in zayıf boynunun damarlarından ve kaslarından geçti. Büyünün ölümle karşılaştığı andaki duraksamasını hissettim. Ama Felix'in içindeki şeyi zorlamaya, onu vücudundan dışarı çıkarıp onu değiştirmeye çalışmaya devam etti. Gittikçe güçten düşüyordum ama Eli'ın elini bırakmadım.

"Eli," dedim büyük bir çaba sarf ederek. "Yapamıyorum." Felix'e hayat verirken öleceğimi hissettim. Ve böyle ölmek istemiyordum.

"Sadece bir dakika," dedi. "Bir dakika daha."

Hayatım bir dakika daha devam edecekti. Ama buna gerek kalmadı. Felix, "Döndüm," dedi.

Ardından yere düştüm.

Kendimi tamamen kaybetmemiştim. Bu, Sally yönünden hızlıca gelen bir arabayı duyabiliyordum demekti. Felix ve Eli benimle ilgilenmek için yavaşça arabadan çıkarken, "Araba! Araba!" diye bağırdım.

İkisi aynı anda tıpkı tehlike içindeki bir geyik ya da üzerlerinden kartal uçan kuşlar gibi aynı anda başlarını doğuya döndüler.

Araba arkamıza yanaştı. İçinden, beni şok ederek ve dehşete düşürerek Bay Mercer çıktı. Hâlâ yaşıyordu. "Bu kasabadan her şeyi aldınız," diye bağırdı. "Her şeyi!" Üzerinde, yağmurda yıkanmış ve tekrar kan içinde kalmış, dünkü aynı kıyafetler vardı. Ve topallıyordu. Yüzü berbat bir renk almıştı.

Bu adam hiç ölmeyecek miydi?

Tanrı aşkına! Sally'den, onun garipliğinden ve kötülüğünden uzaklaşmışken, Sally bizim peşimizden geliyordu.

Mercer'in hâlâ bir boktan haberi yoktu. Felix ve Eli yorgun ellerini havaya kaldırırken güçsüz elimin sakar hareketleriyle Colt'umu kılıfından gevşettim. Kalan son gücümü topladım. Mercer onlara bağırırken Colt'u çekip ateşledim.

Onu vurdum. Ayağından.

27. BÖLÜM

"Onu arabasına yükledik ve arabayı arazinin birine ittirdik," diyordu Eli. Bana bakıyordu. Tekrar yola çıkmıştık. "Ayağını bir yılan ısırmış gibi gösterdik. Silahını ateşledik. Tıpkı yılanın ayağına kadar geldiğini görmüş ve ateş edince yılan yerine ayağını vurmuş gibi."

"Fena değil," dedim. Sesim cılız ve baygındı.

"Felix ayağın şişmesini sağladı. Ondan geriye ne kaldıysa."

Başımı salladım. Sadece birazcık. Çünkü aksi takdirde kafatasım çatlayabilirdi, o kadar hassas bir durumdaydım. Alışık olduğum bir şey değildi. Ayrıca başım Eli'ın dizinin üzerindeydi. Buna da alışık değildim. Arka koltuktaydık. Felix'in koyu, at kuyruğu saçını görebiliyordum. Arabayı o kullanıyordu.

"Neredeyse Texoma'ya geldik," dedi Felix.

Gösterişçi. Tam nerede olduğumuzu sormak üzereydim. Işıktan öğle saatini geçtiğini anladım. Günler kısalıyordu. Bu iyiydi.

"Kısa süre sonra duracağız," dedi Eli saçımın arkasını okşayarak.

"Tamam," dedim. Ya da dediğimi sandım. Tekrar uyuyakaldım.

İlk duyduğum şey Felix ve Eli'ın tepemde tartıştıkları oldu. İki sinirli ama kısık ses.

"Bir arada kalmalıyız." Felix.

"Biraz mahremiyete ihtiyacımız var." Eli.

Her biri kendi düşüncesini söyleyerek böyle devam etti. Sonunda müdahale etmem gerektiğini anladım.

"Senin önünde banyoya girmeyeceğim Felix," dedim. "Eli ile aynı odada kalacağım."

Böylece düşe kalka koridorda ilerliyorduk. Eli çantalarımız ve kendi bitkinliğiyle yüklüydü. Ben düşmemek için bir elim duvarda yürüyordum. Kapının kilidini açtı. İçerideydik. Odada bir tuvalet ve bir küvet vardı. İkisini de kullandım. Dişlerimi fırçaladım ve çıplak bir şekilde yatağa girdim. O kadar iyi gelmişti ki. Çarşaflar temiz, gece serindi. Eli yanıma kıvrıldığında her şeyin mükemmel olduğunu hissettim. Sonraki saniye uyumuştum.

Bütün bunlardan sonra sabah beşte uyandım. Karanlıktı ama şafak sökmek üzereydi. Eli hâlâ uyuyordu. Tuvalete gitmek için olabildiğince sessiz bir şekilde üzerinden geçtim ve kapının altına bırakılmış bir not gördüm.

Güne iyi bir başlangıç değildi. Kimse dünyada her şeyin yolunda olduğunu ya da sizi her şeyden çok sevdiğini ya da ne zaman isterseniz kahvaltınızın hazır olacağını söylemek için kapınızın altına not bırakmazdı.

Oda yazıyı okumak için çok karanlıktı. Tuvalet ve küvet ayrı bir odada değildi ve endişelenmiştim. Çantamda bir kibrit buldum, tırnağımla hafifçe vurdum ve cızırdayarak yanmaya başladı. Mesajda şöyle diyordu:

Eli, gitmeliyim. Arabayı al ve buradan uzaklaş. Peşimizdeler. Bugün yetişirler.

"Canı cehenneme," dedim Eli'dan bir itiraz homurtusu gelecek kadar yüksek sesle.

"Kaldır kıçını Eli," dedim. "Arkadaşın Felix buradan uzaklaşmamız gerektiğini söylüyor. Her ne kadar benden bahsetmemiş

olsa da." Hoş olmayan bir on dakika sonra arabadaydık ve yola çıkmıştık. Resepsiyona bir miktar para bırakmıştık. İlk defa, ana yolun hemen yanındaki otelimizin yanında neredeyse başka hiçbir şeyin olmadığını gördüm. Birkaç kulübe ve bir kaportacı vardı.

Ben sürmek istedim. Eli'dan daha tetikteydim. "Haritaya bak, Felix almadıysa," dedim.

Katlanmış harita torpido gözündeydi.

"Galiba ana yoldan sapmamız gerekiyor," dedim. "Yarım depo benzinimiz var. Yani eğer sola dönmek için iyi bir asfalt yol bulursak biraz güneye inebiliriz. Eğer yollar gerçekten kötüyse sonra tekrar daha batıdaki ana yolla buluşabiliriz."

Eli haritayı incelemek için tepe ışığını yaktı. Işık gözlerimi aldı. Kapattığı zaman sevindim. "Yedi mil sonra bir kavşağa geliyoruz," dedi.

Arkamızdan gelen olup olmadığını görmek için sürekli aynaya bakıyordum. Henüz yoktu.

Karanlık ve boş yolun monotonluğu beni delirtmek üzere olduğu için, "Felix'in nasıl ayrıldığı hakkında bir fikrin var mı?" diye sordum Eli'a. Acıkmış ve susamıştım, pis hissediyordum ve en kötüsü açıklayamadığım bir nedenden dolayı Eli ile koptuğumuzu hissediyordum. Belki Felix ile birbirlerini bizim birbirimizi tanıdığımızdan daha iyi tanıdıkları içindi. Bu aptalcaydı ama canımı yakıyordu. Felix ve Eli yıllarca aynı ortamda birlikte yaşamışlar, birlikte eğitim almışlardı. Felix muhtemelen Eli'ın kız kardeşlerini tanıyordu. Belki dans partnerleri olmuştu, eğer Rusların dansları oluyorsa. Felix, Eli için yeteri kadar iyi olmadığını düşünüyordu. Bundan Eli'a bahsedemezdim. Bu Eli ile bir gelecek düşündüğüm anlamına gelirdi. Gerçekleşmeyeceği için düşünmemeye çalıştığım bir gelecek.

Çok arkamızda ışıklar gördüm.

"Arkamızda biri var," dedim.

"İlk fırsatta sağa dön."

Düzgün bir yola yaklaştığımızı gördüm ve döndüm.

"Gördüğün ilk açık alana park et."

Biraz gittikten sonra iyi bir yer gördüm. Yolun iki yanı, kuzey ve güney tarafı yaklaşık beş metre kadar açıktı. Birkaç dakikalığına kontrolden çıkmış küçük bir yangın olmuşa benziyordu. Sağa çektim.

"Ağaçların arasına git. Beni öldürmeye kalkarlarsa hepsini vur."

Tek kelime etmeden arkadan tüfeğimi aldım ve koşmaya başladım. Elbette silahlar hazırımdaydı ve hepsi tamamen doluydu. Eğer gece yapmayı unutursam sabah ilk yaptığım iş bu olurdu. An itibariyle gökyüzü daha aydınlıktı. Güneş yeni doğmuştu.

İyi bir ağaç buldum ve etrafı daha iyi gözleyebilmek için tırmandım. Aşağıya baktığımda, yaklaşık beş metre uzaklıkta, çam iğneleri ve düşmüş kuru yapraklarla dolu zeminde doğal döngüsü içinde uyumakta olan siyah bir ayı gördüm.

Ağaca tırmanırken ayı uyansa ne olacağını aklıma getirmemeye çalıştım. Ayılara asla belli olmazdı. Bazen sizden mümkün olduğunca uzaklaşmak isterlerdi. Bazen saldırırlardı. Daha sessiz olmam gerekirdi.

Kendime ayıyı unutturdum ve Winchester'ımla bir ağaç gövdesine yaslanmak için arabadan çıkan Eli'ı gözlemeye başladım. Şapkası yoktu ve saçlarını geriye yatıracak zaman bulamamıştı ama en azından bugün üstünde gerçek kıyafetler vardı. Bana doğru bakmıyordu. Bir süre sonra hızla gelen arabanın sesini duydum.

Ve sonra araba aniden durdu.

İçinden iki kadın ve bir adam çıktı. Kadınların her ikisi de kızıl saçlıydı ve bu ışıkta anlamak güç olsa da ikiz olduklarını düşündüm. Adam siyahiydi. Hepsi de *grigori* yeleği giymişti. Şimdi anlaşılıyordu.

Eli onları öldürmem için onlar onu öldürmeye kalkana kadar beklememi söylemişti. Dört *grigori* arasında huzursuz, uzun bir sessizlik oldu.

"Kadın nerede? Silahşor?" Siyahi adamın yoğun bir aksanı vardı. Nereli olduğunu çıkaramadım.

"Onu evine dönmesi için bıraktım," dedi Eli. "Aramakla uğraşmayın. Bulamayacaksınız. Neden buradasınız? Görevimi tamamladım."

"Buraya hiç gelmemen gerekiyordu," dedi ikizlerden biri. Sesi kendinden emin ve sakindi.

"Neden?" Eli gerçekten şaşırmıştı. "Bu merhum Çariçe'mizin isteğiydi. İnsanların yeni bir düzen görmesi, siyahilerin özgür kalması. Kasper, sen bunu anlayabilirsin."

Siyahi adam, "Özgürlükten fazlası söz konusu Eli," dedi. "Ekonomik..."

"Deli saçması."

Eli'ın bu kelimeyi kullandığını hiç duymamıştım.

Sonra çok açık bir şekilde, "Beklemenin anlamı yok," dedi.

Çok açıktı.

Sol taraftaki kırmızı saçlı kadın bir çeşit büyüyle Eli'a vurmak için elini kaldırdı. Öldürücü bir atış yaptığımı anlamak için çok karanlıktı ama onu vurdum ve yere düştü. Bir çırpıda diğer kadını vurdum. Boğazından. Bu esnada Kasper arabalarına doğru koşmaya başladı ve onu vurmak daha zordu. Kurşun sağ omzuna isabet etti. Yere düşerken bir daha ateş ettim. Hakkından gelmiştim.

Ve elbette ayı uyandı. Eli'a doğru ilerledi.

"Arabaya bin!" diye bağırdım. Bir mucize eseri yolcu koltuğuna ulaşmayı başardı ve kapıyı arkasından çarptı. Arabanın zaten olduğundan daha fazla hırpalanmasını istemiyordum ve ayıyı vurmak için nişan aldım. İstemiyordum. Yemediğim bir hayvanı vurmak doğama aykırıydı.

Sonra iyi bir şey oldu. Bir geyik, daha doğrusu bir yavru geyik, belki de silah sesinden korktuğundan, açıklığın içine daldı ve diğer tarafa doğru koştu. Ayı da onun arkasından.

Şansı sorgulamam, iyi veya kötü. Ağaçtan indim ve arabaya koşturdum. Eli eğilip kapımı açtı ve tüfeği benden alıp arkaya

koydu. Ayının dönmeyeceğine emin olduktan sonra ölülerin *grigori* yeleklerini çıkarıp Eli'a teslim ettim. Kadınların birini tekrar vurmak zorunda kaldım. Tam olarak ölmemişti. Arabalarını da ittirmek zorunda kaldım.

En sonunda yola çıktık. Her şey on dakika içinde olup bitmişti ama çok daha uzun sürmüş gibi geliyordu.

Benzin için durmamız gerekene kadar sürmeye devam ettim.

Arkamızdan gelen kimse yoktu. Ya da geldilerse bile bize yetişemediler.

Felix'i ya da tanıdığımız herhangi birini görmedik. Yaklaşık otuz dakika sonra tekrar ana yola çıkmıştık. Daha hızlı ve daha kolay yol alıyorduk ama bu yol bizi arayanların da kullanacağı yoldu.

Texoma'daki bir restoranda hızlıca yemek yedik. Izgara tavuk, bisküviler ve sakız kabağı. Kendi toprağımda olmaktan çok memnundum. Az paramız vardı ve bu beni on başka şeyle birlikte endişelendiriyordu.

Segundo Mexia'ya doğru sürmeye devam ettim. Eli tek kelime konuşmadı. Evet ya da hayır. Çoğu zaman uyudu. Ama sürerken düşünüyordum. Yatakta yüz yüze döndüğümüz ilk gece -kontrolü çoğunlukla bana vermişti çünkü hâlâ çok hassastı- ona bazı sorular sordum.

"Felix'in kemiklerle bütün o şeyleri yapacağını biliyor muydun?" Düşündüğüm zaman hâlâ biraz canımı acıtıyordu. Kemiklerin canlı olduğuna, Musa'nın bizimle olduğuna inanmıştım. Üstelik bir şeye inanan biri olmamama rağmen. Felix'in büyüyü beni hayrete düşürecek kadar iyi yapmış olmasından nefret ediyordum. Aynı zamanda, böyle cesur bir şey yapmış olduğundan hakkını vermem gerekiyordu. O kadar iyi icra etmişti ki. Gerçi, burnuna bir yumruk sallamayı isterdim. Madem ki onu hayata döndürmüştüm.

Eli elini karnımın üzerinde gezdirdi. Okşadı. Karnımı gerçekten çok seviyordu.

"Başka birinin peşinden koştuğumu düşünsen ne yapardın?" dedi.

Konuyu daha şok edici bir biçimde değiştiremezdi.

Alaycı bir cevap vermek istedim. Mesela *Önce seni sonra onu vururdum,* gibi. Ama tekrar düşündüm. Eli ciddi konuşuyordu.

"Diğer tarafa yürürdüm," dedim. "Bana o şekilde davranan bir adama tutunmayacak kadar gururluyum. Sana iyi şanslar dilerdim ama ilk başlarda böyle olmazdı. Senden nefret ederdim. Ama zamanla, haftalar, belki aylar sonra acının en kötü kısmı geçmiş olurdu. Ve yeni birinin, daha iyi birinin yoluma çıkmasını umardım."

"Geri dönmemi ummaz mıydın?"

Şaşırdım. "Seni kabul etmezdim." Hepsi bu kadardı.

"Neden olmasın?" Çok ciddiydi.

Bana çok açık görünüyordu. "Bir kere yaptıysan bir daha yapabilirsin. Hatalarımdan ders çıkarmaya çalışırım."

"Neredeyse erkekler gibi konuştun."

"İlişkileri mahvedenlerin her zaman kadınlar olduğunu hiç düşünmez misin? Yoldan saparsan sana geri teper. Bunu hak etmişsindir. Sana bir şey söyleyeceğim. Dan Brick benim için arkadaştan fazlası değil. Ama onu kabul etseydim biliyorum ki böyle bir şey asla yapmazdı."

Eli konuşmadı ve buna sevindim. Söyleyeceğimi söylemiştim ve her kelimesi doğruydu. Eli'ı bekleyen bir prenses ya da şık, zengin bir kadın olduğunu biliyordum. Nasıl olmasındı? Bu küçük gezintimiz sona erdiğinde Kutsal Rus İmparotorluğu'na döneceğini biliyordum. Dixie'deki siyahilerin bazı haklar kazanmasına yardım ettiği için, elbette onları zincirlerinden kurtaran Rus Ortodoks Kilisesi'ne katılmak isteyecekleri için, ona bir madalya ya da bir unvan verirlerdi. Ve Dixie'deki bütün siyahiler Ortodoks olduğunda ve oy vermeye başladıklarında Kutsal Rus İmparatorluğu ile ittifak kurmak isteyeceklerdi. Eğer bu ittifak yürümezse Çar sadece biraz para, harcanabilir

birkaç *grigori* ve silahşor kaybedecekti. Öldürdüğüm *grigori*'lerin bakış açılarının farklı olduğunu biliyordum ama ne olduğunu düşünemiyordum.

Zorlu üç günün ardından Segundo Mexia'ya ulaştık. Geldiğimizde karanlık çökmüştü. Arabayı John Seahorse'un garaj ahır birleşimi yerine park edip birbirimize yardım ederek kulübemin olduğu tepeye tırmandık. Arabanın üstüne *75 dolara senindir. İstediğin şeye dönüştürebilirsin. Yeter ki çabuk yap* yazan bir not bıraktım. Segundo Mexia'daki birçok insan nereden gelmiş olursa olsun araba parçalarından yararlanırdı. Aç bir balık havuzunun üzerinde yem tutmak gibi bir şeydi.

"Hayranın buradaymış," dedi Eli ihtiyatlı bir ses tonuyla.

"Onunla yakında güzel bir konuşma yapmamız gerekecek," dedim.

"Sana inanıyorum," dedi Eli. "Ama şimdi, yapmamış olsaydım bile yaptım derdim çünkü hareket etmeyen bir şeyin üzerine uzanmam gerekiyor."

Bir saniye sonra kastettiği şeyin ben değil yatak olduğunu anladım. Çok fazla fırsatı heba ettiğimi düşünüyordum. "Tamam, hadi yatağa gidelim," dedim.

İkimiz de benim banyomu kullandık. Yüzlerimizi ve boyunlarımızı yıkadık. Sürekli akan su Eli'ın inceliğiydi. Eski bir gecelik giydim. Eli bir şey giymedi. Ve duvarlara ilk onun tırmanmasına izin verdim. Benim evimdeydik ve onu korumak benim görevimdi. Onunla benim evimde yatmak garip geldi.

Çok iyi geldi.

Ertesi sabah erkenden annem ve Jackson'ın evine yürüdüm. Eli'ı bırakmak istememiştim ama mecburdum. Annem işe gitmemişti ve Jackson sabah gazetesini okuyordu. Annem tam da umduğum şekilde bana sarıldı ama ağlamadı. Ancak Jackson harap olmuş halimi baştan aşağıya süzdü.

"Döndüm ama ne kadar huzurlu olacağım bilmiyorum," dedim. "Eli yanımda ve iyileşmek için birkaç güne ihtiyacı var.

Sonra onu Kutsal Rus İmparatorluğu'na giden bir trene bindirmeye çalışacağım."

Bana çok ciddi ifadelerle baktılar. Annem ve Jackson, Eli ile olan ilişkimin beni kıracak bir ilişki mi yoksa önemsiz bir şey mi olduğunu merak ediyorlardı. Onlara bir şey söyleyemedim.

"Yani yabancılara nerede ya da kiminle olduğumu söyleyecek birine, hiç kimseye ihtiyacım yok. Gelecek sefer erken davranamayabilirim. Beni uyaracak kimse olmayabilir."

"Evine yiyecek bir şeyler getirmemi ister misin?" diye sordu annem.

"Lütfen. Çünkü alışverişe gidemem. Tepedeki herkesin gelmiş olduğumu öğreneceğini biliyorum ama sanırım çenelerini kapalı tutmaları konusunda onlara güvenebilirim."

"Kapalı tutmazlarsa onlarla ben ilgilenirim," dedi Jackson. "Bu adama âşık mısın?"

"Evet âşığım."

Annemin gözleri büyüdü. "Bir *grigori*'ye âşıksın."

"Oleg Karkarov gibi biri değil." Yani babam. Öldürdüğüm adam.

"Olmamalı," dedi sessizce. "Sezgilerin kuvvetlidir."

"Ama gideceğini biliyorum," dedim. "Geri dönmek zorunda." Omuzlarımı silktim. "İşte böyle."

İkisi de bana baktılar. Ardından annem başını salladı. Jackson omzuma dokundu. Eli hakkındaki sohbetimiz bu kadardı.

"Tren kazasını duydunuz mu?" diye sordum.

"Charlie'nin karısı ve Jake'in sevgilisi onlara haber verdiğin için ne kadar müteşekkir olduklarını söylemek için uğradılar. Mesajı gönderdikleri zaman senin iyi olduğunu da söylediler."

"Korkunçtu," dedim. Anneme asla böyle bir şeyden bahsetmemiştim. Aklıma söyleyecek başka bir şey gelmedi. Başımı salladım ve "Eve dönsem iyi olacak," dedim.

"Al, biraz mısır ekmeği ve yumurta götür."

Annemin verdiği poşeti memnuniyetle kabul ettim. İçine birkaç armut da koymuştu.

"Teşekkür ederim anne," dedim. Ona kocaman bir gülümseme veremedim ama sarılırken az da olsa gülümsemeyi başardım. "Sana geri ödeyeceğim."

Öyle yapacağımı biliyordu. "Belki benim için bir geyik vurursun," dedi.

Ona yapacağımı söyledim.

Eve gittiğimde Eli duş alıyordu ve Chrissie kapıya küçük bir sepet içinde kurabiyeler bırakmıştı. Kulübesi yolumun üzerindeydi. Geri döndüm ve kapısını çaldım. Güzel, sarışın yüzü kapıda belirdi.

"Teşekkür ederim," dedim. "Misafirim var. Onu tanımıyorsun ve döndüğümü bilmiyorsun."

"Anladım," dedi. "Hey, baksana." Bana eski bir çarşafa sarılmış küçük bir kundak gösterdi.

"O nedir?" dedim.

"Bir kızım oldu," dedi Chrissie gururlu bir şekilde. "Adı Emily Jane."

"Kocan gurur duyuyor olmalı."

"Başta isteksiz davrandı. Sanki sadece erkek çocukları işe yararmış gibi. Ama eline alıp ona baktıktan sonra, onu şarkı söylerken ve onunla dans eder gibi sallanırken yakaladım.

"Tek başına kasabaya gitmen gerektiği zamanlarda ona bakıcılık yapabilirim," diye önerdim. "Bir ya da iki hafta içinde." Neden o zamana kadar Eli'ın gitmiş olacağını düşündüm bilmiyorum.

"Teşekkür ederim," dedi. "Kurabiyelerinizin tadını çıkarın. O uzun adamı mı getirdin?"

Sırıttım. "Evet. Dan ne zamandan beri çiçek bırakıyor?"

"Son zamanlarda günaşırı. Geri döneceğini söyleyip dönmediğin zaman çok endişelendi."

Dan'i evimden uzak tutmak Chrissie'nin işi değildi. Chrissie ve Dan (ve annem) gittiğimde bir şeye ihtiyaçları olursa anahtarın nerede olacağını biliyorlardı. Buzdolabı Chrissie'nin çok işi-

ne yaramıştı. Dan'den arada bir kulübeyi kontrol edip her şeyin doğru çalıştığına emin olmasını istemiştim. Hata etmiştim.

Bir dakika kadar daha bebeği sevip tepeye tırmandım.

Eli duştan çıkmış kurulanıyordu. Hoşa gidecek çok şey vardı.

"Yaram çok daha iyi," dedi. "İyileştirme büyüsü iyi bir başlangıç olmuş." Eli çok daha iyi hissettiğinden bir saat boyunca bir şeyler yapmakta çok zorlanmadık. Yavaş ve rahattı çünkü ikimiz de yıpranmıştık.

"Annemi görmeye gittim," dedim. "Ve Jackson ile konuşmaya." Eli'a onlardan ne yapmalarını istediğimi anlattım.

"Buradaki insanlar bunu bilecek ve ispiyonlayarak para kazanmaya çalışmayacaklar mı?" dedi Eli.

"Eğer hapse girer ya da öldürülürsem Jackson onların icabına bakacak."

"Beni, bir yabancıyı saklayacaklar mı?"

"Eğer ben istersem seni saklayacaklardır. Burada büyüdüm. Ayrıca silahla ıskalamadığımın farkındalar."

"İki makul sebep." Sonra eğildi ve dudaklarımdan öpüp "Bence bir daha yapabiliriz," dedi.

"Hemen mi?" Gülümsemekten kendimi alamadım.

"Hemen." O da gülümsedi.

Biz de yaptık.

Yedi gün boyunca ikimiz için de gelen biri olmadı. Çok az şey yaparak arka arkaya yedi gün geçirdiğim çok nadirdi. Ve yolda olmadan Eli ile geçirdiğim yedi günüm hiç olmamıştı. Eli beni dikkatlice seyrederken silahlarımı ve tüfeğimi temizledim. Bir sabah ava çıktım. O evde kaldı ve Emily Jane'e, söylediğine göre kuşkulu bir şekilde izlediği, sihirli, parlak baloncuklar yaptı. Chrissie onun harika bir bakıcı olduğunu, bez değiştirmek dahil her şeyi bildiğini söyledi. Bu sayede yıkayacaklarını bitirebilmişti.

Dan Brick dört gün sonra geldi. Yüzü sertti. Sanki ne söyleyeceğine karar vermiş gibiydi. Tepeye doğru geldiğini görünce yüzüğümü çıkarıp masanın üstüne koydum. Yüzük onu zıvanadan

çıkarabilirdi ve uğraşmak istemiyordum. Onu kapının dışında karşıladım.

"Konuşma Dan. Henüz çok erken," dedim. "Eli da hâlâ burada."

Dan tek kelime etmeden döndü ve tepeden aşağı yürüdü.

Eli, çok düşünceli bir şekilde, Dan onun suratına dayanmak zorunda kalmasın diye pencerenin arkasında durmuştu. Ama kapıyı kapatıp ona döndüğümde, "Onunla ilgili ne yapacaksın?" dedi.

Yüzüğüm gitmişti.

Suratıma bir kova soğuk su atılmış gibi oldum. Gözlerimi kapadım. Bir dakika boyunca zor nefes aldım. Bunun hakkında konuşmayacaktık çünkü bir anlamı yoktu. Gerçekten bir fark yaratmayacak kelimeler söylemeyecektik çünkü Eli ayrılmak zorundaydı. Ayrıca, beni nasıl bulduğunu bilmiyordum. Onun bildiği kadınlardan değildim.

"Sen gittikten sonra onunla ilgileneceğim." Bunu söylemek içimde çok buruk bir acıya sebep oldu.

Ve her ikimiz de uzunca bir süre sessizliğe gömüldük.

Sonraki iki gün o kadar da güzel değildi. Onun bir şey söylemesini bekledim. Belki o da benim bir şey söylememi, ona yalvarmamı, gitmesine izin vermeyeceğimi söylememi bekliyordu. Ama gideceğini biliyordum. Ailesi San Diego'daydı. Evlendirmesi gereken kız kardeşleri, ilgilenmesi gereken annesi ve *grigori* okulunda bir erkek kardeşi vardı. Bunları o da benim kadar iyi biliyordu.

Ertesi gün anneme yaptığım kısa ziyaretten döndükten sonra, Eli bir sonraki gün gideceğini söylediğinde, hâlâ ondan yüzümü çeviriyordum. Yataktaydık. Daha yeni birlikte olmuştuk. Havai fişekler görmüştüm.

Sesimin normal çıkacağına emin olduktan sonra, "Ne zaman?" dedim.

"Sen gittikten sonra ahıra uğradım. İstasyona kadar at binebilirim. Atı buraya geri getirebilecek biri trenle buraya geliyor."

"Tamam o zaman," dedim sesimin canlı çıkmasına çalışarak. "Sana trende yemen için yolluk hazırlayacağım."

"Benimle konuşmayacak mısın?"

"Konuşmayacağım." Ne diyeceğimi bilmiyordum. Ya da çok fazla şey düşünüyordum. "Bir süre kaldığın için memnunum. Artık gücün yerine gelmiştir." Kelimeler ağzımdan zorla çıkıyordu.

"Her zaman güçlüsün," dedi karamsar bir biçimde. Sonra uyuyacakmış gibi yaptı.

Ben de uyanık kaldım ve bakışlarımı karanlığa diktim.

Erken kalktım. Güneş henüz doğmamıştı. Bu işin hemen bitmesini istiyordum çünkü çok acı veriyordu. Dişimi sıktım ve kahvaltı ettim. Eli'a içinde ekmek ve biraz meyve olan bir çanta hazırladım. Fazladan bir mataram vardı. Onu suyla doldurdum ve çantanın içine koydum. Eli tek kelime konuşmadan masada yemek yiyordu.

Bitirdiğinde bütün eşyasını topladı ve iki çantasını da omzuna astı. Ardından çaresizce bana baktı. "Buraya gelecekler Lizbeth," dedi. "Onlara çoktan gittiğimi söylersin. Belki beni bulmak için evini arayabilirler."

"Devam et," dedim kafamla kapıyı işaret ederek. Eli bana sarılmak için bir adım attı. "Hayır," dedim. Kapıdan geçerken yolundan çekilmek için bütün gücümü topladım.

Ve gitti.

Masanın yanındaki kanepeye çöktüm. Kendimi çok zor tutuyordum. Ama başardım.

Ertesi gün *grigori*'ler kapımdaydı.

Biri Rus biri İngiliz, iki adam.

Rus olan neredeyse Eli kadar uzundu ve ismi Simon'dı. İngiliz olan ise Godfrey.

"İçeri girebilir miyiz?" diye sordu Godfrey çok kibar bir biçimde.

"Hayır," dedim. "Buradaki bankta oturmak isterseniz buyurun oturun. Ama içeri gelmiyorsunuz."

"Büyüyle girebiliriz," dedi Simon.

"Burada olduğunuz fark edilmedi mi sanıyorsunuz?"

İkisi de rahatsız olmuş gibiydi. Birbirlerine baktılar.

"Kardeşlerimiz Felix ile Eli'ın burada olabileceğini duyduk," dedi Godfrey. Bu sefer o kadar nazik değildi. "En azından onlardan biri."

"Hiçbiri," dedim. "Onları en son gördüğümde son derece külüstür bir arabayla evlerine, San Diego'ya dönüyorlardı. En azından Felix'in oraya gittiğini sanıyordum. Sadece Eli'ı eklemiştim. Daha güvenli gelmişti.

"Ne zaman dönecekler?"

"Hiçbir zaman," dedim elimden geldiği kadar düz bir sesle. "Hiçbir zaman."

Sonra kendimi pislik içinde bir tünelde buldum. Bir firavunfaresi beni kovalıyordu. Ben inceciktim. Fare ise kocamandı. Ve beni ısırmasına ramak kalmıştı. Kendime geldiğimde Godfrey'in şakağına silahımı dayadım.

"Bunu bir daha yaparsan beynini uçururum," dedim. "Size onların burada olduğunu kim söyledi?"

"Dan diye bir adam dün akşam barda sarhoş oldu. Biz de oradaydık," dedi Godfrey gülümseyerek. "Dan senin aşkından çaresiz durumda. Lütfen silahını kafamdan çek."

"Sen nasıl birisin böyle?" dedi Simon şüphe dolu bir şekilde.

"Ben çok kızmış ve sizden bıkmış biriyim," dedim. "Sorunuzu cevapladım. Toprağımdan ve kasabamdan defolun. Sanıyorum Dan bir tek geceyi bile burada geçirmediğini size söylememiş. Aşkına asla karşılık bulamadı."

Grigori'ler birbirlerine, *Kin tutan bir adam. Daha çok soru sormalıydık,* der gibi baktılar. Doğruyu söylediğimi biliyorlardı. Simon açık penceremden içeri girdi ve hızlıca kulübenin içine baktı. Eli'dan hiçbir iz göremedi. Son üç saatimi banyodaki ve mutfaktaki her şeyi temizleyerek, ahşapların tozunu alıp onları parlatarak, çarşafları yıkayarak, (şu an bile arkada çamaşır ipinde

asılıydılar) çöpleri dışarıdaki metal tenekede yakarak, yerleri paspaslayarak geçirmiştim.

İyi ki öyle yapmışım çünkü Simon bir büyü yaptı.

"Eğer evde Eli'a ait bir şey varsa kendini gösterecek," dedi Godfrey. Hâlâ gülümsüyordu.

Ama sıkı çalıştığım için -çoğunlukla perişanlığımı unutmak için- hiçbir şey kendini göstermedi.

Simon ve Godfrey birbirlerine bakıp omuzlarını silktiler. Bana hoşça kal deyip tepeden aşağı yürüdüler. Chrissie'nin kulübesinden geçerken onun sağ elinde kocasının silahı, sol elinde Emily Jane arkalarından çıktığını fark etmediler.

İkimiz de *grigori*'ler tepeyi inip kasabaya girene kadar kıpırdamadan olduğumuz yerde kaldık. Chrissie yamacı çıkıp yanıma geldi. Emily Jane ortalığı velveleye veriyordu. Bebeği nazikçe salladı. "Tanrı'ya şükür oğlanlar annenle birlikte okulda," dedi. "Yoksa bu ikisinin başına üşüşürlerdi."

"Hayat dolular," dedim. Dayak yemiş gibi hissediyordum. Ziyaretlerinden sağ çıktığıma şaşırmıştım. Şimdiyse önümde beni bekleyen hiçbir şey yoktu.

"Dün senin adamı gördüm. Çukur kazıyordu," dedi Chrissie. Doğruca ona bakana kadar bekledi. "İleride, meşe ağacının yanında."

Küçük meşe ağacı, yamacın tepesinde, evimin doğu tarafında duruyordu.

"Öyle mi?" Ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Chrissie başını salladı ve Emily Jane'i eve götürdü.

Yapacak daha iyi bir işim olmadığından görmeye gittim. Sahiden de büyük bir kayanın altında bir parça toprağın kazılmış olduğu anlaşılıyordu. Kayayı ayağımla oynattım. Oraya bir şey gömülmüştü. Eğildim ve ellerimle kazmaya başladım. Bu akıllıca değildi ama gidip kürek alamayacak kadar sabırsızdım. Çok geçmeden bir kavanozun tepesi belirdi.

Kavanozda evlilik yüzüklerimiz vardı.

Duygularla dolmuş bir şekilde onları uzun süre elimde tuttum. Ardından güvende olmaları için onları tekrar gömdüm.

Ayağa kalktım ve Segundo Mexia'ya baktım. *Grigori*'ler ahırdaydı ve arabaya binmelerini izledim.

Aniden ne yapmam gerektiğini bulmuştum. Dan Brick ile özel bir görüşme yapmak zorundaydım. Nasıl yapacağımı planlamam gerekiyordu.

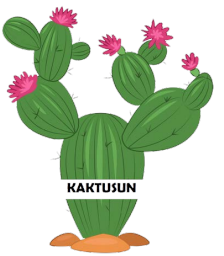
Bolca zamanım vardı.

TEŞEKKÜRLER

Dostum ve asistanım Paula'ya yardımları, cesaretlendirmesi ve titiz araştırmaları için teşekkürler. Ayrıca arkadaşlarım, müttefikim ve fikirlerime ilk kulak verenlerden Dana ve Toni'ye; adını vermeye gönüllü olan Sarah Byrne'e; bana olan güveni hiç azalmayan editörüm Joe Monti'ye teşekkürler.

Aziz Kara Musa (Soyguncu Abba Musa ve Etiyopyalı Musa olarak da bilinir) MS 330-405 yılları arasında yaşamış gerçek bir adam. Azizlik mertebesine erişmiş ilk Afrikalılardan. Hayatının ilk yıllarında suçlu olarak yaşasa da sonraları şiddete karşı insanların koruyucusu olmuştur.

Dünyada fantastik kurgunun en tanınan yazarlarından

CHARLAINE HARRIS,

1951'de Amerika'da doğdu.
HBO'da yayınlanan *True Blood* dizisinin esinlendiği
"Sookie Stackhouse" serisinin de yazarı olan
Harris'in "Geceyarısı, Teksas" ismiyle
Türkçeye kazandırılan bir serisi daha bulunuyor.
Üç yetişkin çocuğu ve vakit geçirmekten çok hoşlandığı
iki torunu olan Harris, tutkulu bir okur ve sinemasever.
Harris, kocası ve kurtardığı köpekleriyle birlikte
Teksas'ta yaşıyor.